

NAA 18 C 4

HET BOEK [2]

DER

P S A L M E N,

NEVENS DE

GEZANGEN,

BIJ DE

HERVORMDE KERK VAN NEDERLAND

IN GEBRUIK,

DOOR LAST

VAN DE HOOG MOGENDE HEEREN

S T A T E N G E N E R A A L,

DER VEREENIGDE NEDERLANDEN,

UIT DRIE BERIJMINGEN, IN HET JAAR 1773,

GEKOZEN, MET DE NOODIGE DAARIN

GEMAAKTE VERANDERINGEN.

INGERIGT OVEREENKOMSTIG DE THANS

MERST GEBRUIKELIJKE

TAAL EN SPELLING.

BIJ DE NEDERLANDSCHE BIJBEL-COMPAGNIE
TE AMSTERDAM,

J. BRANDT EN ZOON.

TE HAARLEM,

JOHANNES ENSCHEDÉ EN ZONEN.

1884.

NAA 18 C 4

HET BOEK [2]

DER

P S A L M E N,

NEVENS DE

GEZANGEN,

BIJ DE

HERVORMDE KERK VAN NEDERLAND

IN GEBRUIK,

DOOR LAST

VAN DE HOOG MOGENDE HEEREN

S T A T E N G E N E R A A L,

DER VEREENIGDE NEDERLANDEN,

UIT DRIE BERIJMINGEN, IN HET JAAR 1773,

GEKOZEN, MET DE NOODIGE DAARIN

GEMAAKTE VERANDERINGEN.

INGERIGT OVEREENKOMSTIG DE THANS

MEEST GEBRUIKELIJKE

TAAL EN SPELLING.

BIJ DE NEDERLANDSCHE BIJBEL-COMPAGNIE

TE AMSTERDAM,

J. BRANDT EN ZOON.

TE HAARLEM,

JOHANNES ENSCHEDÉ EN ZONEN.

1884.

ACTE VAN WAARBORG.

De Algemeene Synode der Nederlandsche Hervormde Kerk, in hare zitting van 9 Julij 11. de besluiten van 1818 en 1836, betreffende de authenticatie van Bijbels, Testamenten en Psalmboeken naar de Staten-Overzetting, ingetrokken hebbende, is het der Nederlandsche Bijbel-Compagnie gepast voorgekomen, te verklaren, dat zij bij voortdoring zal zorg dragen, hare uitgaven, hetzij geheel onveranderd, hetzij naar de thans meest gebruikelijke taal en spelling ingerigt, altijd overeenkomstig de Staten-Overzetting het licht te doen zien, — en heeft zij besloten om, ten einde te doen blijken van de echtheid en naauwkeurigheid der door haar uitgegeven Kerkboeken, deze te voorzien van de nevens of onder de wapens der steden Amsterdam en Haarlem geplaatste handteekeningen der uitgevers.

Gedaan in onze vergadering van den vierden
September 1867.

De Nederlandsche Bijbel-Compagnie,

J. Brandtstr.

Joh. Luschdi & Co.

VERKLARING,

GEVOEGD ACHTER HET

AUTHENTIQUE AFSCHRIFT DER PSALMEN.

Wij ondergeschrevene Predikanten, door de Heeren Staaten der respective Provinciën en van het landschap Drenthe gecommiteerd, en volgens Resolutie van hunne Hoogmog. de Heeren Staaten Generaal der vereenigde Nederlanden vergaderd zijnde tot de verbetering der Nederduitsehe Rijmpsalmen, verklaaren het vorenstaande *Boek der Psalmen, nevens de Gezangen, bij de hervormde Kerk van Nederland in gebruik*, overeenkomstig onze gedane keuze, gemaakte veranderingen, aangenomene spel- en schrijfgels geboekt te zijn, en dus voor het eenige echte afschrift van dezelve te houden; dat ook de hier vorenstaande verbeteringen en nadere bepalingen volgens ons besluit hier bijgevoegd zijn; alsmede dat wij met alle naauwkeurigheid hebben toegezien, dat in deze nieuwe berijming niets mogte voorkomen eenigzins strijdig met de aangenomene leer der Nederlandsche hervormde kerke, zoo als die naar Gods woord, in den Heidelbergschen Catechismus, de belijdenisse des geloofs en de canones van het Sijnode nationaal, te Dordrecht in de jaaren 1618 en 1619 gehouden, vervat is; gelijk wij ook in gemoede verklaaren, dat in deze berijming niets gevonden wordt in het allerminste afwijkende van bovengemelde Formulieren van eenigheid: 't welk alles wij getuigen met onderteekening onzer handen.

(is geteekend)

Uit GELDERLAND,

A. V. D. BERG, *Predikant te Barneveldt.*

Uit ZUID-HOLLAND,

JOHANNES VAN SPAAN, *Predikant in 's Gravenhage.*

Uit NOORD-HOLLAND,

RUTGER SCHUTTE, *Predikant te Amsterdam.*

Uit ZEELAND,

JOSUA VAN IPEREN, *Predikant te Veere.*

Uit UTRECHT,

JACOBUS HINLOPEN, *Predikant te Utrecht.*

Uit

Uit FRIESLAND,
GEORGIUS LEMKE, *Predikant te Harlingen.*

Uit OVERIJSEL,
DIRK SEMEINS VAN BINNEVEST, *Predikant te De-
venter.*

Uit STAD EN LANDE,
THEODORUS LUBBERS, *Predikant te Groningen.*

Uit DRENTHE,
HENDRIKUS JOHANNES FOLMER, *Predikant te Dwin-
gelo.*

(laager staat)

De bovenstaande onderteekening is geschied
den 19den Julij 1773.

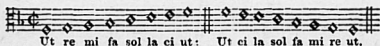
mij present,

PIETER LEONARD VAN DE KASTELE,
*Amanuensis van de Edele Mog. Heeren Commissa-
rissen tot de verbetering der Rijnpsalmen.*

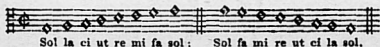
Nota. De verbeteringen en nade-e bepalingen, van wel-
ke in de bovenstaande verklaring gemeld wordt,
en die achter het authentique afschrift der
Psalmen te vinden zijn, betreffen eenige latere
veranderingen, en sommige bijzonderheden om-
trent de spelling, die men in dezen afdruk in
acht genomen heeft.

M U Z I E K - O N D E R W I J S.

B. M O L.

B. D U U R.

H E T B O E K

D E R

P S A L M E N .

P S A L M 1.

W elzalgig hij, die in der boozen raad Niet wandelt; noch op 't pad der zondaars staat; Noch nederzit, daar zulken zamenrotten, Die roekeloos met God en godsdienst spotten; Maar 's HEEREN wet blijmoedig dag en nacht Herdenkt, bepeinst en ijverig betracht.

2. Want hij zal zijn gelijk een frissche boom, In vetten grond geplant bij eenen stroom, Die op zijn' tijd met vruchten is beladen, En sierlijk pronkt met onverwelkte bladen; Hij groeit zelfs op in ramp en tegenspoed; Het gaat hem wel, 't gelukt hem wat hij doet.
3. Gansch anders is 't met hem, die 't kwaad bemint, Hij is als kaf, dat wegstuift voor den wind; Geen zondaar zal 't gewis verderf ontkomen, Als in 't gerigt door God wordt wraak genomen; Hij, die van deugd en godsvrucht is ontaard, Zal niet bestaan, daar 't vrome volk vergaart.
4. De HEER toch slaat der menschen wegen gá, En wendt alom het oog van zijn gená Op zulken, die, opregt en rein van zeden, Met vasten gang het pad der deugd betreden; God kent hunn' weg, die eeuwig zal bestaan, Maar 't heilloos spoor der boozen zal vergaan.

P S A L M 2.

W at drift beheerscht het woedend' heidendom, En heeft het hart der volken ingenomen? De koningen

A gen

gen verheffen zich alom; De vorsten zijn vermetel
 zaamgeko-men, Om God, den HEER, zelfs naar
 de kroon te steken, En tegen zijn' Gezalfden op te
 staan. Zij spreken zaam: „Laat ons hun banden
 „breken, En van hun juk en touwen ons ontslaan!”

2. Maar d' Opperheer, die zijn' geduchten stoel
 Op starren sticht, en grondvest op de wolken,
 Zal lagchen met dat vruchteloos gewoel,
 En spotten met den waan der dwaze volken.
 God zal zijn wraak ontdekken voor hun oogen;
 Straks gloeit de lucht door 't vlammeend bliksemlicht;
 't Is God, die spreekt; Hij dondert uit den hoogen,
 En jaagt den schrik zijn' haatren in 't gezigt.
3. „Durft gij bestaan te twisten met mijn kracht?
 „Zal nietig stof mij 't hoog gezag ontwringen,
 „Of weêrstand biên aan mijn geduchte magt?
 „Ontziet mijn' toorn, verdoolde stervelingen!
 „Gij zult vergeefs mijn rijksbestel weêrstreven;
 „Mijn Koning is gezalfd door mijn beleid:
 „Hij, door mijn hand op Zions troon verheven,
 „Heerscht op den berg van mijne heiligheid.”

P A U Z E.

4. En ik, die Vorst, met zoo veel magt bedeed,
 Zal Gods besluit aan 't wereldrond doen hooren.
 Hij sprak tot mij: „k Heb heden U geteeld:
 „Gij zijt mijn Zoon; Gij zijt mijn eengeboren.
 „Zeg vrij uw' eisch; Ik zal uw magt verhoogen,
 „Opdat uw' naam alom ontzaglijk zij;
 „Het heidendom ligg' voor uw' stoel gebogen,
 „En 't eind der aard' erkenn' uw heerschappij.
5. „Uw ijs'ren staf, die al hun magt verplet,
 „Maak' hen eerlang eerbiedig' onderzaten,
 „En noodzaak' hen te buigen voor uw wet;
 „Of sla z' aan gruis, als pottebakkers vaten!”
 O Vorsten! wilt de wet der wijsheid hooren,
 Eer gij God zelv' en zijn' Gezalfden hoont:
 O Regters, tot den stoel der eer gekoren,
 Verdraagt zijn tucht, die u zijn Liefde toont.
6. Vreest 's HEEREN magt, en dient zijn majesteit;
 Juicht, bevend' op 't gezigt van zjn vermogen,
 En kust den Zoon, van ouds u toegezeit,
 Eer u zijn toorn verdelg' voor aller oogen;
 U op uw' weg tot stof doe wederkeeren,
 Wanneer zijn wraak, getergd door uw gedrag,
 U, onverhoeds, zou door haar' gloed verteren,
 Tot staving van zijn lang gehoord gezag.
7. Welzalgig zij, die, naar zijn reize leer,
 In Hem hun heil, hun hoogst geluk beschouwen;
 Die Zions Vorst erkennen voor hunn' Heer!
 Welzalgig zij, die vast op Hem betrouwen!

P S A L M 3.

Hoe vreeslijk groeit, o God! Het zaamgezwo-
 ren rot Dergenen, die mij drukken; Zij maken
 niet alleen Den opstand algemeen, Om mij
 mijn kroon t' ontrukken; Maar velen doen van
 mij, Hoe bitter ik ook lij', Nog deze smaad-
 taal hooren: „God zal hem nu niet meer Verlos-
 sen, als weleer; Hem is geen heil beschoren.”

2. Maar, trouwe God! Gij zijt
 Het schild, dat mij bevrijdt,
 Mijn eer, mijn vast betrouwen.
 Op U vest ik het oog;
 Gij heft mijn hoofd omhoog,
 En doet m' uw gunst aanschouwen.
 'k Riep God niet vrucht'loos aan;
 Hij wil mij niet versmaân,
 In al mijn tegenheden;
 Hij zag van Zion neêr,
 De woonplaats van zijn eer,
 En hoorde mijn gebeden.
3. Ik lag en sliep gerust,
 Van 's HEEREN trouw bewust.
 Tot ik verfrist ontwaakte:
 Want God was aan mijn zij',
 Hij ondersteunde mij
 In 't leed, dat mij genaakte.
 Ik zal, vol heldenmoed,
 Daar mij zijn hand behoedt,
 Tien duizenden niet vreezen;
 Schoon ik, van alle kant,
 Geweldig aangerand
 En fel geprangd moog' wezen.
4. Sta op, verlos mij, HEER!
 Gij hebt, o God! weleer
 Getoond voor mij te waken,
 Mijn haters onderdrukt,
 En mij 't gevaar ontrukkt;
 Gij sloegt hen op de kaken,
 Verbrekend' onverwacht
 Hun tanden door uw magt:
 'k Heb d' overhand verkregen.
 Gij, HEER! alleen, Gij zijt
 Verwinnaar in den strijd,
 En geeft uw volk den zegen.

P S A L M 4.

Wil mij, wanneer ik roep, verhooren, O God,
 die mijne regtzaak redt! Gij hebt in angst mij hulp
 beschoren, En mij doen gaan in ruime sporen: Be-
 toon gená; hoor mijn gebed. Wat moogt gij, mannen!
 toch beginnen? Zal steeds tot schande zijn mijn eer?
 Zult gij dan d' ijdeldheid beminnen, En, t' eenemaal
 beroofd van zinnen, De leugen zoeken, keer op keer?

2. Herinnert u, gij roekeloozen!

Dat zich de H E E R een' Gunstgenoot
 Heeft afgezonderd en verkozen.
 Hij doet mij, nooit van schaamte blozen,
 Die, als ik riep, mij bijstand bood.
 Zijt gij beroerd, ontsteld, verlegen,
 Zoo zondigt niet; verzaakt uw wil;
 Spreekt in uw hart; herdenkt uw wegen,
 Op 't eenzaam bedde neêrgezeggen;
 En weest in all' ontmoeting stil.

3. Dan zult gij regt naar 't outer treden,

En offren God een rein gemoed,
 Het offer der geregtigheden,
 En 't zuivre reukwerk der gebeden:
 Betrouwt op Hem, want Hij is goed.
 Daar velen twijfelmoedig vragen:
 „Wie zal ons 't goede toch doen zien?”
 Doe Gij, o H E E R! na 't angstig klagen,
 Ons 't lieflijk licht uws aanschijns dagen,
 En wil uw rijke gunst ons biên.

4. Gij hebt m' in 't hart meer vreugd gegeven,

Dan and'ren smaken, in een' tijd
 Als zij, door aardsch geluk verheven,
 Bij koorn en most wellustig leven,
 In hunnen overvloed verblijd.
 Ik zal gerust in vrede slapen,
 En liggen ongestoord er neêr;
 Want Gij alleen, mijn schild en wapen,
 Schoon 't onheil schijnt voor mij geschapen,
 Zult mij doen zeker wonen, H E E R!

P S A L M 5.

Neem, H E E R! mijn bange klagt ter ooren;
 Zie,

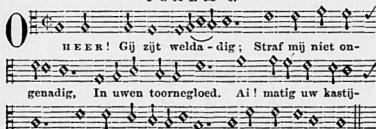
2. Sla ieder zucht, mijn hart ontgleden,
Opmerkend ga; schenk mij 't genot
Uws heils, mijn Koning en mijn God!
Ik zal tot U, met mijn gebeden,
Eerbiedig treden.
3. Ik zal, door ijvervuur aan 't blaken,
O HEER! bij 't scheemrend morgenlicht,
Mij stellen voor uw aangezigt;
Opregte boezemzuchten slaken,
En biddend waken.
4. Gij, die geducht zijt in vermogen,
Verdraagt de goddeloosheid niet;
Gij zult, o God, die 't al doorziet!
Den boozen, voor uw heilig' oogen,
Geenzins gedooogen.
5. Wie zinloos, zonder t' overwegen
Wat hem betaamt, tot U durft gaan,
Zal voor uw aanschijn niet bestaan:
Gij haat, en staat hun billijk tegen,
Die onregt plegen.

P A U Z E.

6. Gij, HEER! verdelt den logenspreker,
Hij, die zijn hand met bloed bevlekt,
En gruwlen met bedrog bedekt,
Tergt, als de snoodste wetverbreker,
Den hoogsten Wreker.
7. Maar mij ontmoet uw mededoogen;
Ik zal, uw woning ingeleid,
En, naar 't paleis der heiligheid,
In ware godvrees neêrgebogen,
Uw gunst verhoogen.
8. Leid mij in uw gerechtigheden:
Om mijn verspied'ren wil, en rigt
Uw wegen voor mijn aangezigt;
Dan zal ik veilig voorwaarts treden,
Met vaste schreden.
9. Al 't regt is van hunn' mond geweken,
Zij leggen 't op verderven toe;
Hun keel is nooit verslindens moê;
Hun tong tracht vlejend', ons door treken
Naar 't hart te steken.
10. Draagt Gij, o God! hen nog geduldig?
Verwoest hunn' raadslag; drijf hen heên,
Daar z' uwe wet zoo stout verteên.
Zij tergen U te menigvuldig,
Verklaar hen schuldig.
11. Maar geef uw' dierbren gunstelingen,
Wier geest in U zijn sterkte vindt,
Wier hart uw' naam opregt bemint,
In U volvrolijk op te springen,
En blij te zingen.

12. 't Regtvaardig volk zult Gij beloonen,
Terwijl Gij, H E E R! hen overdekt,
Hun tot een veilig schild verstrekt.
Gij zult goedgunstig; hen bekroonen,
Ja bij hen wonen.

P S A L M 6.

den; Sla mij met medelijden, Gelijk een vader doet.

2. Vergeef mij al mijn zonden,
Die uwe hoogheid schonden:
Ik ben verzwakt, o H E E R!
Genees mij, red mijn leven:
Gij ziet mijn beend'ren beven;
Zoo slaat uw hand mij neêr.
3. Mijn ziel, gansch neêrgebogen,
Schrikt voor uw heilig' oogen,
In dezen jammerstaat:
Hoe lang zal ik nog klagen?
Hoe lang uw gramschap dragen?
O H E E R, mijn toeverlaat!
4. Keer eind'lijk, H E E R! toch weder;
Mijn ziel buigt zich ter neder:
Ai! red haar van 't verderf;
Sla mijn ellende gade,
Tot roem van uw genade,
En help mij, eer ik sterf.
5. Want wie kan, na 't verscheiden,
Op aarde meer verbreiden
Uw grootheid en uw' lof?
Wie zal uw gunstbewijzen,
In 't zwijgend graf, ooit prijzen;
U zingen in het stof?
6. Uw strenge geeseloede
Maakt mij van 't zuchten moede,
Verteert geheel mijn kracht;
Ik voel uw slagen klemmen,
En doe mijn bedde zwemmen
In tranen, al den nacht.
7. Mijn oog is rood gekreten,
Van tranen uitgebeten,
Verouderd en doorknaagd;
Daar ik, in mijn ellenden,
Door al mijns vijands benden
Verdrukt word en gejaagd.
8. Mijn ziel grijpt moed! wijkt, booze...:
Vlugt van mij weg, godloozen!
De H E E R heeft mijne klagt,
Met toegenegen ooren,
Genadig willen hooren,
En al mijn smart verzacht
9. De H E E R wild', op mijn kermen,
Zich over mij ontfermen;

Hij heeft mijn stem verhoord ;
 De H E E R zal, op mijn smeeken ,
 Geen hulp mij doen ontbreken ;
 Hij houdt getrouw zijn woord.

10. Hij zal mijn haters weren ,
 Hen straks terug doen keeren ,
 Beschaamd , en vol van schrik :
 Zijn grimmigheid , aan 't blaken ,
 Zal hen te schande maken ,
 Zelfs in een oogenblik.

P S A L M 7.

O H E E R , mijn God , volzalig Wezen ! 'k Betrouw
 op U , wien zou ik vreezen ? Red mij hulpvaardig
 uit den nood , Eer mij mijn vijand breng' ter
 dood : Geef mij ten roof niet in zijn handen , Die
 mij , met felle leeuwentanden , Verscheuren zou door
 wond op wond , Wanneer ik geen' verlosser vond .

2. Mijn God ! zoo 'k immer hebb' bedreven
 Het booze stuk , mij aangewreven ,
 't Onkreukbaar regt ooit hebb' gefnuikt ,
 En een oneven schaal gebruikt ,
 Of kwaad voor goed hebb' toegewogen ,
 En mijnen vreëgenoot bedrogen ;
 (Hem heb ik zelfs 't gevaar ontruk ,
 Die mij ten onregt had verdrukt :)
3. Zoo moet mijn vijand op de hielen
 Mij volgen , ja geheel vernielen ;
 Hij roov' mijn leven en mijn eer ,
 Sta op , o H E E R ! wil mij behoeden :
 Uw gramschap straff' mijns vijands woeden ;
 Ontwaak voor mij , en keer 't geweld :
 't Gerigt hebt Gij zelf ingesteld .
4. Zoo zullen zich geheele scharen
 Van volk'ren om U heen vergären ;
 Beklim dan , boven dit gewoel ,
 Uw' hemeltroon , uw' regterstoel .
 De H E E R zal al de volken rigten ,
 En 't onregt voor het regt doen zichten :
 Geef dan , o H E E R ! dat voor elks oog ,
 Mij regt en vroomheid blijken moog' .

P A U Z E .

5. Laat toch het kwaad der goddeloozen
 Een einde nemen , straf de boozen ,
 Maar sterk uw volk , dat hulp behoeft ,

Gij, die elks hart en nieren proeft.
 Laat vrij voor U mijn vijand vreezen,
 Voor U, regtvaardig Opperwezen!
 Bij U, mijn Bondgod! is mijn schild,
 Die 't vroom gemoed behouden wilt.

6. God, die op 't regt zijn' troon wil stichten,
 God is regtvaardig in zijn rigten,
 En toont zijn gramschap dag aan dag:
 Bestrijdt de mensch zijn hoog gezag;
 Blijft hij zich tegen Hem verzetten,
 God zal zijn glinstrend wraakzwaard wetten;
 Hij kromt en spant alreë zijn' boog,
 En dreigt met pijlen van omhoog.
7. God heeft de wapnen aangegrepen,
 Tot 's vijands wisslen dood geslepen;
 Hij legt de pijlen op hem aan;
 Wie hittig woedt zal niet bestaan:
 De booze wringt en kromt de leden,
 In arbeid en onzinnigheden;
 Hij gaat van dwaze moeite zwaar;
 Verwacht dan, dat hij leugen baar'.
8. Hij heeft een' diepen kuil doen delven,
 Maar 't was, bij d' uitkomst, voor zich zelve,
 Schoon hij, met zooveel loos beleid,
 Dien had tot mijn verderf bereid;
 De moeite, die hij doet verwekken,
 Zal zijnen kop eerlang bedekken,
 En zijnen schedel al 't geweld,
 Waarmede hij and'ren had gekweld.
9. Ik zal het eeuwig Wezen prijzen,
 Zijn recht de schuldig' eer bewijzen,
 En zingen 's Allerhoogsten lof,
 Met psalmen, tot in 't hemelhof.

P S A L M 8.

H EER, onze Heer, grootmagtig Opperwezen!
 Hoe wordt uw naam op aard' alom geprezen!
 Gij, die den glans van uwe majesteit
 Hebt boven lucht en heemlen uitgebreid.

2. Uw mogendheid heeft sterkte willen gronden
 Uit kind'ren, ja uit zuigelingen monden;
 Zoo breekt uw hand des vijands boos geweld,
 Daar Gij zijn haat en wraakzucht palen stelt.
3. Sla ik naar 't ruim der held're hemelbogen,
 Dat heerlijk werk van uwe ving'ren, d' oogen;
 Zie ik bedwaard den glans der zilv'ren maan,
 En 't starrenheir, door U geschapen, aan:
4. Mijn God! wat is de mensch dan op deer' aarde!
 De brooze mensch! hoe klimt hij tot die waarde,

Dat Gij aan hem in zooveel gunst gedenkt
En 's menschen zoon uw teerste liefde schenkt!

P A U Z E.

5. Gij deedt hem wel, een weinig tijds, beneden
Het eng'lenheir een rang en plaats bekleeden;
Maar hebt hem ook uw rijkste gunst betoond,
En hem met eer en heerlijkheid gekroond.
6. Gij geeft hem, wijd en zijd in alle landen,
De heerschappij der werken uwer handen,
Ja zet en aard' en zee voor 's menschen zoon,
Door uw gezag, ter voetbank van zijn' troon.
7. Waar schapen zijn, of ossen in de weiden;
Waar eenig vee op bergen zij of heiden;
Waar 't wild gediert' ook zwerv' in woud en veld:
Gij hebt het al in zijne magt gesteld.
8. Wat vooglen door den ruimen luchtkring zweven;
Wat visschen er in stroom en beken leven,
En wat de paan doorwandelt van de zee;
Zijn hoog bevel deelt hij aan allen meé.
9. H E E R, onze Heer, grootmagtig Opperwezen!
Hoe billijk wordt uw groote naam geprezen!
Hoe heerlijk rolt, uit aller vromen mond,
Die groote naam door 't gansche wereldronde!

P S A L M 9.

Ik zal, met al mijn hart den H E E R, Blijmoedig,
geven lof en eer; Mijn tong zal mijn gemoed
vertellen, En al uw wonderen vertellen.

2. Ik zal in U, mijn God! van vreugd
Opspringen, in den geest verheugd;
Uw naam zal door zijn psalmgezangen,
O Allerhoogste! lof ontvangen.
3. Omdat mijn vijand, hoe geducht,
Terug gekeerd is en gevlugt;
Hij is, schoon stout te veld getogen,
Vergaan, gevallen voor uw oogen.
4. Want, naar uw allerheiligst regt,
Hebt Gij mijn twistgeding beslecht;
En, op uw' hoogen troon gezeten,
Deedt Gij, o Regter! 't vonnis weten.
5. Gij scholdt de heid'nen keer op keer,
En wierpt de goddeloozen neêr;
Hunn' naam, hunn' roem hebt Gij vertreden,
En uitgedelgd in eeuwigheden.

1. P A U Z E.

6. O vijand! hebt gij door uw magt
't Verwoesten voor altoos volbragt?
Hebt gij de steden gansch bedorven?
Is haar gedachtenis verstorven?

7. Neen, dwaas! uw hoop zal ras vergaan,
Maar 's H E E R E N troon zal eeuwig staan;
Dien wilde Hij onwrikbaar stichten,
Om naar het heilig regt te rigten.
8. Hij zelf zal aan het wereldrond
Het regt doen hooren uit zijn' mond:
De volken voor zijn vierschaar stellen,
En daar 't regtvaardig vonnis vellen.
9. De H E E R zal zijn een hoog vertrek
Voor die getrapt wordt op den nek;
Een hoog vertrek in drukkend lijden;
Een toevlugt in benaauwde tijden.
10. Hij, die uw' naam in waarheid kent;
Zal, H E E R, op U in zijn ellend'
Vertrouwen, wjl Gij nooit liet zuchten
Hen, die geloovig tot U vlugten.

2. P A U Z E.

11. Zingt, zingt den H E E R, die eeuwig leeft,
Die Zion tot zijn woning heeft;
En laat voor aller volken oören,
Met psalmgezag, zijn daden looren.
12. Hij zoekt en Hij gedenkt het bloed,
Gestort in wreevlen, euvelmoed;
Hij toont der armen nood te weten,
En zal hun kermen niet vergeten,
13. Bewijs, o H E E R! uw' knecht gená;
Sla mij in mijn ellende gá;
Zie, hoe mijn haters mij verdrukken,
Gij, die mij wilt den dood ontrukken.
14. Opdat ik, H E E R! U, blij te moê,
In Zions poorten hulde doe,
En in uw heil, ten allen tijde,
Met Zions dochter mij verblijde.
15. De heid'nen zijn, door waan misleid,
Gestort in kuilen, mij bereid;
Hun voet verwacht zich in de netten,
Die z' in 't verborgen voor mij zetten.

3. P A U Z E.

16. Thans is de H E E R bekend alom,
Door regt te doen bij 't heidendom:
De goddelooze raakt in banden,
Verstrikt in 't werk van zijne handen.
17. De stoute zondaars zullen snel
Te rugge keeren naar de hel,
Met al de godvergeten benden
Der heid'nen, die zijn wetten schenden.
18. Nooddruftigen vergeet God niet,
Noch laat hen eind'loos in 't verdriet;
't Ellendig volk mag op Hem wachten;
Hij zal hun hoop niet steeds verachten.
19. Sta op, o H E E R! en laat den mensch
Zich niet versterken naar zijn' wensch;
Maar oordeel Gij, in 't wraakgerigte,
De heid'nen voor uw aangezichte.
20. O H E E R! jaag hun vervaardheid aan.
En doe de heidenen verstaan,
Dat zij, die Zions rampen wenschen,
Geen goden zijn, maar brooze menschen.

P S A L M 10.

W aarom, o H E E R! blijft gij van verre staan?
 Waarom verbergt Gij U; daar wij gehaat, Be-
 angst, verschrikt, schier door den druk vergaan?
 De trotschaard, die godloos de deugd versmaadt,
 Vervolgt uw volk in zijnen jammerstaat. Dat
 hen 't besluit, tot ons verderf genomen, In
 't warnet breng', en schielijk om doe ko - men!

2. Want op zijn' wensch beroemt zich 't godloos rot;
 Het zegent vast den gierigaard, en spreekt
 Tot laster van den allerhoogsten God:
 Terwijl 't verwaand den neus om hooge steekt,
 En in zijn hart geen onderzoeking kweekt;
 Maar koestert deez' onzinnige gedachten:
 „Daar is geen God; geen loon noch straf te wachten.”
3. Zijn handelwijs baart altijd smart op smart,
 Terwijl zijn oog naar straf noch oordeel ziet:
 En, daar hij stout uw hoog gerigte tart,
 Blaast hij met smaad op al wie weêrstand biedt,
 En zegt in zijn gemoed: „ik wankel niet,
 „Terwijl ik van geslachte tot geslachte,
 „Op mijnen weg, geen tegenspoeden wachte.”
4. Zijn mond is vol van vloek, bedrog en list;
 Zijn tong bedekt de moeit' en 't zielverdriet;
 Zijn boosheid is met valschen schijn vernist;
 In hinderlaag, daar niemands oog hem ziet,
 Verbergt hij zich, valt ijlings uit, vergiet
 Onschuldig bloed; hij weet van geen erbarmen,
 Maar sluit zijn oog voor 't bitter leed der armen.

P A U Z E.

5. Hij loert, en houdt zich in het donker schuil,
 Gelijk een leeuw, die in zijn hol zich zet;
 D' ellendigen verrast hij uit zijn' kuil;
 Hij heeft zijn' klaauw en tanden scherp gewet,
 En trekt zijn prooi in 't digt belommerd net;
 Hij buigt zich, duikt, en ijlings toegeschoten,
 Valt d' arme hoop hem in de sterke pooten.
6. Hij vleit zich, dat de Godheid dit vergeet',
 Het aangezigt verbergt', niet gadesla,
 Noch immer zie der armen nood en leed.
 Bewijs, o H E E R! d' ellendigen genâ;
 Betoon, dat U hun smart ter harte ga.
 Sta op; verhef uw hand, om hem te straffen,
 En raad en hulp den armen te verschaffen.

7. Waarom ontroeft de lasteraar Gods eer?
 Wat vleit hij zich, dat God het niet aanschouwt?
 Gij ziet het toch, waarheen hij zich ook keert:
 Want Gij merkt op de moeite, smart en rouw,
 Opdat men 't U in handen geven zou.
 Op U verlaat zich d' arme: zou hij vreezen?
 Gij immers zijt een trouwe hulp der weezen.
8. Fnuik Gij, o HEER! der goddeloozen kracht,
 Verbreek hunn' arm, dat U de booze ducht!
 Zie neer in toorn op dit ontaard geslacht;
 Opdat het nooit uw streng gerigt ontvlugt',
 Maar ete van zijn werk de bitt're vrucht.
 De HEER zal toch als koning eeuwig leven:
 Het heidendom is uit zijn land verdreven.
9. O HEER! Gij wilt, door goedheid aangespoord,
 Den wensch van uw zachtmoedig volk voldoen;
 Gij zult hun hart versterken naar uw woord,
 Verdrukten door uw godlijk regt behoën,
 En U, ter hulp van arme weezen, spoën;
 Opdat een mensch, uit nietig stof geboren,
 Niet voortga door geweld de rust te storen.

P S A L M 11.

Op God alleen betrouw ik in mijn nooden;
 Hoe zegt gij trotsch tot mij in mijn verdriet:
 „Nu ijlings heen! nu naar 't geberg't' gevloeden,
 „Gelijk vol angst een schuwe vogel vliedt!”
 Men ziet den boog door goddeloozen stellen,
 Men spant de pees, men schikt den pijl, en
 schiet, Om onverwacht d' opregten neer te vellen.

2. Dus wordt gewis, in 't veilig samenleven,
 De grondslag van 't vertrouwen omgerukt.
 Wat heeft het volk, 't regtvaardig volk, misdreven?
 Maar d' Opperheer, voor wien al 't schepsel bukt,
 Ziet van zijn troon opletend naar beneden;
 Hij, die nooit duldt, dat d' onschuld wordt verdrukt,
 Proeft elks gedrag, zelfs met zijn oogenleden.
3. D' alwijze God beproeft wel eens d' opregten,
 En tuchtigt hen: maar elk, die 't kwaad bemint,
 Die met geweld zijn naaste durft bevechten
 Blijft steeds gehaat, tot hem de wraak verslind'.
 God heeft alreeds der boozen straf gezwoeren;
 Straks dalen vuur en strikken, wervelwind
 En zwavel neer: die kelk is hun beschoren.

4. Regtvaardig is de H E E R in al zijn' handel:
Hij, die in 't regt zijn welbehagen vindt,
Slaat gunstig 't oog op aller vromen wandel.

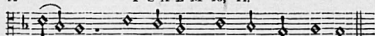
P S A L M 12.

Behoud, o H E E R! wil ons te hulpe komen,
Daar 't volk ontbreekt, dat liefd' en vree betracht,
De trouw bezwijkt, en 't klein getal der vro-
men Nog kleiner wordt in 't menschelijk geslacht.

2. 't Is al bedrog en valsheid, wat zij spreken;
De vleiery, een bron van bitt're smart,
Glijdt van de tong als vloeiend' oliebekken;
Zij spreken niet dan met een dubbel hart.
3. De H E E R, die 't waar' van 't valsch' kan onderscheijen,
En 's menschen hart, hoe listig ook, doorziet;
Snij' spoedig af de lippen, die ons vleijen,
De trotsche tong, wier grootspraak elk verdriet.
4. Die zeggen: „Wij, wij zullen zegepralen
„Met onze tong, zij staat in ons geweld;
„Wat oppermagt zet onze lippen palen?
„Wie is de heer, die ons de wetten stelt?”
5. „Omdat mijn volk verwoest wordt en verdreven;
„Omdat het kermt, nooddruftig treurt, en zucht,
„Zal ik, zegt God, Mij nu ter hulp begeven,
„En drijven, die hen aanblaast, op de vlugt.”
6. Des H E E R E N woord is rein, en al zijn spreken
Is zuiver, als het allerfijnst metaal:
Nooit is het schuim van 't zilver zoo geweken,
Schoon in den kroes gelouterd zevenmaal.
7. Gij zult uw volk, in bange tegenspoeden,
Hoe 't ga, o H E E R! bewaren door uw kracht:
Uw arm zal hen in eeuwigheid behoeden,
Voor dit verdraaid en wrevelig geslacht.
8. De booze keurt zich vrij van alle banden,
En draaft rondom, terwijl hij 't land beroert:
Daar 't snoodste volk de teugels krijgt in handen,
En tot den top van eer wordt opgevoerd.

P S A L M 13.

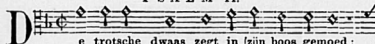
Hoe lang, o H E E R, mijn toeverlaat! Vergeet
Gij mijnen jammerstaat? Hoe lang zult Gij, in
mijn ellenden, Van mij uw vriend'lijk aanschijn
wen-

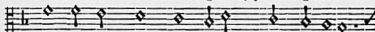
wen - den, Daar al mijn moed en kracht vergaat?

2. Hoe lang zal ik, door tegenheên,
In 't hart vergeefs ontwerpen smeên,
En vrucht'loos schreijen gansche dagen?
Hoe lang zal mij mijn vijand plagen,
En mij verachtelijk vertreên?
3. Aanschouw mijn ramp, verhoor mij, H E E R!
Ai! zie op al mijn lijden neêr;
Verlicht, mijn God, verlicht mijn oogen,
En laat uw goedheid niet gedoogen,
Dat mij de slaap des doods verteer'.
4. Opdat de vijand, die mij haat,
Niet juich' in mijn' bedrukten staat,
Mij nooit van God verlaten noeme,
Noch in mijn wank'len zich beroeme,
Dat mij hun overmagt verslaat.
5. Maar, in dit smartelijk verdriet,
Mistrouwt mijn hart uw goedheid niet:
Neen, 't zal zich in uw heil verblijden.
Ik zal den H E E R' mijn' lofzang wijden,
Die mij genadig bijstand biedt.

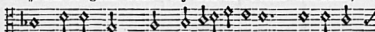
P S A L M 14.

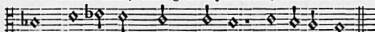
e trotsche dwaas zegt in [zijn boos gemoed:

„Daar is geen God.” Zij dooven 't licht der rede,

En maken zich, door gruwelijke zeden, Afschuwe-

lijk; daar is geen mensch, die goed Op aarde doet.

2. De groote God, die 't regt verdedigt, sloeg
Van 's hemels troon zijn oogen naar beneden
Op Adams kroost, doorzocht hun hart en zeden;
Hij zag, of zich geen mensch verstandig droeg,
En naar Hem vroeg.
3. Hij zocht alom, maar ach! Hij vond' er geen;
Want alle vleesch is trouw'loos afgeweken;
Het land is vol van stinkende gebreken;
Geen sterveling wil 't pad der deugd betreên;
Ja zelfs niet één.
4. Heeft dan dit volk, dat groeit in euveldaân,
Geen kennis? neen! thans durven die ontzinden
Met gulzigheid mijn volk als brood verslinden;
Zij roepen, op hun godvergeten paas,
Den H E E R niet aan.
5. Daar valt de vrees hen aan, en breekt hun kracht,
En pijnigt hen met doodelijke nepen,
Zij worden door vervaardheid aangegrepen;
Want God is bij 't regtvaardige geslacht,
Dat op Hem wacht.

6. Gij spot vergeefs, beschimpende den raad
Van 't arme volk, dat, midden in d' ellenden,
Naar 's hemels troon gewoon is 't oog te wenden,
En zich, in zijn' bedrukten jammerstaat,
Op God verlaat.

7. Och daalde 't heil uit Zion spoedig neêr
Voor Israël! Als God zijn volk uit lijden
En banden redt, zal Jakob zich verblijden,
En Israël al juichend geven d' eer
Aan zijnen Heer.

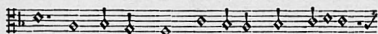
P S A L M 15.

Wie zal verkeerē, groote God! In uwe
tent? wien zult Gij kroonen Met zulk een on-
waardēbaar lot, Dat hij, bij 't heuglijkst
gunstgenot, Uw heilig Zion moog' bewonen?

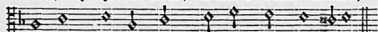
2. Die in zijn' wandel zich opregt
En wars betoont van valsche streken;
Zijn aandacht aan uw wetten hecht;
Zich op de deugd met ijver legt,
En waarheid met zijn hart blijft spreken.
3. Die met zijn tong niet achterklapt;
Geen kwaad doet aan zijn medgezellen;
Niet in het spoor van laster stapt;
Maar, zoo men iemands eer vertrapt,
Dien smaad wil hooren noch vertellen.
4. Wiens oog verworpenen veracht,
Maar hen eerbiedigt, die God vreezen;
Die zich voor roek'loos zweren wacht,
Doch 't geen hij zweert getrouw betracht,
Al zou 't hem ook tot schade wezen.
5. Die nooit zijn geld op woeker geeft;
Die, d' onschuld en het regt genegen,
Het oog op geen geschenken heeft,
Wie dus opregt en deugdzaam leeft,
Zal nimmer wank'len op zijn wegen.

P S A L M 16.

Bewaar mij toch, o alvermogend God! 'k Be-
trouw op U; schenk hulp, verhoor mijn smee-
ken. O mijne ziel! gij hebt vrijmoedig tot
Uw' God en HEER, uw' Bondgod, durven spre-
ken;

ken; Gij zijt de Heer; ik zal U nooit verzaken,

Ofschoon tot U mijn goedheid niet kan raken.

2. Maar 't heilig volk, dat op deez' aarde leeft,
Dat heerlijk volk, mijn lust, ontvangt al 't voordeel.

De snoode schaar, die rijke giften geeft
Aan and're goën, verzwaart de smart in 't oordeel.
'k Zal op 't altaar hun offerbloed niet plengen,
Noch ooit hunn' naam op mijne lippen brengen.

3. Getrouwe H E E R ! Gij wilt mijn goed, mijn God,
Mijn erfenis en 't deel mijns bekers wezen;

Gij onderhoudt gestaag het heug'lijk lot,
Dat Gij, zoo mild, voor mij hebt uit gelezen.
De schoonste plaats mat Gij met ruime snoeren;
O heerlijk erf! gij kunt mijn ziel vervoeren.

P A U Z E.

4. Ik zal den H E E R, die mij getrouwen raad
Gegeven heeft, met psalmingezangen prijzen,

Daar 't godlijk licht mij toestraalt vroeg en laat,
Mijn nieren zelfs bij nacht mij onderwijzen.
Ik stel dien H E E R gedurig mij voor cogen;
Zijn regterhand zal nooit mijn' val gedoogen.

5. Daarom heeft zich mijn kwijnend hart verblijd;
Mijn tong, mijn eer, zingt godgewijde toonen;

Ook zal mijn vleesch, thans afgesloofd ten spijt
Des vijands, in den grafkuil zeker wonen.
Gij zult mijn ziel niet in de hel vergeter;
Uw heil'ge zal van geen verderving weten.

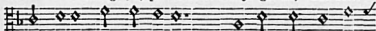
6. Gij maakt eerlang mij 't levenspad bekend,
Waarvan, in druk, 't vooruitzigt mij verbeugde;

Uw aangezigt, in gunst tot mij gewend,
Schenkt mij in 't kort verzadiging van vrugde;
De lieflijkheên van 't zalig hemelleven
Zal eeuwiglijk uw regterhand mij geven.

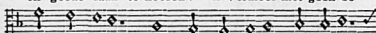
P S A L M 17.

't B ehaag' U, [HEER! naar mijn gebed, Geschrei

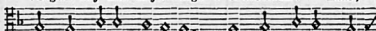
en goede zaak te hooren: 'k Vermoei met geen be-

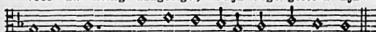
drog uw ooren; Dat heeft mijn lippen niet besmet.

Vergun mij dan mijn klagt t' ontvrouwen: Laat,

voor uw heilig aangezigt, Mijn regt gesteld zijn

in het licht; Uw oog de billijkheid aanschouwen.

2. Gij toetstet mij bij dag en nacht ;
 Gij vondt mij trouw, in vreugd of smarte ;
 De mond sprak steeds de taal van 't harte ;
 Door beiden is hun pligt betracht.
 Wat ook de zondaar aan moog' vangen ,
 Ik heb voor zijn afschuwlijk pad
 Een' haat, een' afkeer opgevat ;
 Ik gruw van zijn verkeerde gangen.
3. Ik zet mijn treden in uw spoor,
 Opdat mijn voet niet uit zou glijden ;
 Wil mij voor struikelen bevrijden ,
 En ga mij met uw heillicht voor.
 Ik roep U aan, 'k blijf op U wachten .
 Omdat G', o God ! mij altoos redt ;
 Ai ! luister dan naar mijn gebed,
 En neig uw ooren tot mijn klagten.

P A U Z E.

4. Maak uwe weldaân wonderbaar,
 Gij, die uw kind'ren wilt behoeden
 Voor 's vijands magt en vreeslijk woeden.
 En hen beschermt in 't grootst gevaar.
 Wil mij uw' bijstand niet onttrekken ;
 Uw zorg bewaak' mij van omhoog ;
 Bewaar m' als d' appel van het oog ;
 Wil mij met uwe vleug'len dekken.
5. Zoo zoeken mij vergeefs, o God !
 De boozen, die mij fier omringen,
 Mijn haters, die mij stout bespringen,
 En juichen om mijn naadrend lot.
 Zij zijn met vet als overtoegen ;
 Hun mond is vol van hoovaardij ;
 Hun list en magt omsing'len mij ;
 Zij duiken, loerend met hun oogen.
6. Geen leeuw is heeter op de jagt ;
 Geen jonge leeuw kan, in zijn kuilen,
 Met meerder list het oog ontschuilen,
 Dan hij, die mij ter prooi verwacht.
 Beschaam het aangezigt dier boozen ;
 Uw grimmigheid vell' hen ter neêr ;
 Bevrijd mij met uw zwaard, o H E E R !
 Van 't snood geweld der goddeloozen.
7. Red mij van hen, die 't ruim genot
 Der wereld voor hun heilgoed achten ;
 Geen deel, dan in dit leven, wachten .
 En maken van den buik hunn' God ;
 Van hen, die weelde, schatten, staten,
 Hoe rijk, hoe uitgebreid, hoe groot,
 Verliezen moeten met den dood,
 En hunnen kind'ren overlaten.
8. Maar (blij vooruitzigt dat mij streelt !)
 Ik zal, ontwaakt, uw' lof ontvouwen,
 U in gerechtigheid aanschouwen,
 Verzadigd met uw godlijk beeld.

P S A L M 18.

N u zal mijn ziel, nu zullen al mijn zinnen,
 O God, mijn sterkt' ! U hartelijk bemin-

nen, O God, mijn sterkt' ! U hartelijk bemin-

nen.

nen. Mijn steenrots, burg en helper is de HEER,
 Mijn God, mijn rots, mijn zaligheid, mijn eer.
 1. 'k Betrouw op God; Hij is mijn schild in 't strij-
 den, De hoorn mijns heils, mijn hoog vertrek
 in lijden: 'k Aanriep den HEER, wiens lof mijn
 harp vermeldt, En werd verlost van 's vijands
 boos geweld. De dood bragt mij, geboeid, in
 nare streken, Bij Belials verschrikkelijke beken;
 Een helsche band was om mijn heup gehecht,
 En door den dood mij strik op strik gelegd.

2. 'k Riep tot den HEER, in 't midden dier ellenden,
 Tot mijnen God, opdat Hij hulp zou zenden;
 Mijn klaagstem drong tot in zijn trouenzaal door;
 Aan mijn geroep gaf Hij in gunst gehoor.
 Toen beefde d' aard, al golvend als de baren;
 Het hoogst gebergt' werd op zijn grondpilaren
 Beroerd, geschokt, gerukt uit zijn gewricht,
 Door 't vreeslijk vuur van Gods ontvland gezigt.

3. Een dikke rook ging op, waar Hij zich keerde,
 Uit zijnen neus; het vuur zijns monds verteerde,
 Stak kolen aan, en wat Hem tegenstond;
 Hij boog het zwerk, en daalde neêr; de grond,
 Waarop Hij trad, was, in het oog der volken,
 Gansch zwart, door digtopeengepakte wolken;
 Zijn wagen was een Cherub; ja gezwind
 Voer Hij en vloog op vleug'len van den wind.

1. P A U Z E.

4. In zijne tent, rondom Hem zoo vol luister,
 Hield Hij zich schuil, verborg zich in het duister
 Door wolk op wolk, met kracht te zaam geprest,
 En opgehoopt in 't bruine luchtgewest.
 Zijn gloed ontbond der wolken vaste banden;
 Toen daalde vuur en hagel op de larden;
 De donder klonk door gansch den hemel heên;
 God gaf zijn stem, en 't vuur viel naar beneên.
 5. Hij deed vol kracht hen voor zijn pïlen zwichten;
 Verschrikte hen door bliksemschicht op schichten.

De diepste kolk droogd' op een oogenblik,
 En 't hart der aard' ontbloote zich van schrik,
 Wanneer Gij scholdt; uw adem, fel ontstoken,
 Deed dus, o H E E R ! en land en water rooken.
 Hij zond mij hulp; Hij nam mij, op mijn beê,
 En trok mij uit een groote jammerzee.

6. Ik werd verlost van 's vijands legerscharen,
 En 's haters hand, wyl zij te magtig waren.
 Men viel mij aan ten dage van mijn smart;
 Maar toen was God het steunsel van mijn hart:
 Hij trok mij uit, en bragt m' in ruimer wegen;
 Want Hij had lust aan mij, zijn' knecht, gekregen:
 De H E E R vergold mijn onschuld naar het regt,
 En schonk mij 't loon, den reinen toegezegd.
7. Want 's H E E R E N weg heb ik getrouw bewandeld,
 En niet godloos met mijnen God gehandeld:
 Ik hield gestaág zijn regten in het oog,
 Terwijl zijn wet mijn ziel tot deugd bewoog.
 Ik werd opregt en vroom bij Hem bevonden;
 Ik wachtte mij zorgvuldig van mijn zonden;
 Dies liet mij God ook naar mijn regt geschiên,
 En heeft in gunst mijn onschuld aangezien.

2. P A U Z E.

8. Hun zijt Gij goed, die goedertieren hand'len;
 Opregt bij hen, die in opregtheid wand'len;
 Gij houdt U rein bij hen, die rein zijn; maar
 Verkeerden toont Gij U een' worstelaar;
 Want Gij verlost het volk, door druk gebogen;
 Maar werpt ter neêr, die groot zijn in hun oogen.
 Door U, o H E E R ! geeft mijne lamp haar licht,
 Mij God verdrijft den nacht uit mijn gezigt.
9. Ik kan met U door sterke benden dringen,
 Met mijnen God zelfs over muren springen.
 Des H E E R E N weg is gansch volmaakt en regt;
 Doorlouterd, rein en trouw al wat Hij zegt.
 Hij is een schild en schutsheer voor den vromen;
 Voor die tot Hem de toevlugt heeft genomen.
 Wie is een God als Hij in tegenheên?
 Wie is een rots dan onze God alleen?
10. 't Is God, die mij met sterkte wil omgorden;
 Hij doet mijn' weg volkomen effen worden,
 Maakt, dat mijn voet als die der hinden snelt,
 Terwijl Hij mij op mijne hoogten stelt.
 Hij leert mijn hand heldhaftig oorelogen;
 Mijn strijdbaar' arm verbreekt zelfs stalen bogen.
 Mij gaaft G' uw schild; uw hand heeft mij gesterkt;
 Uw goedheid heeft mijn grootheid uitgewerkt.
11. Mij' voet hebt Gij doen in de ruimte treden;
 Mij gang werd vast, ik ben niet uitgegleden;
 De vijand week; ik volgd', en trof hem aan,
 En keerde niet, tot ik hem had verdaan;
 Mij spies doorstak al wie mij tegenstonden,
 Zoo dat zij zich niet weêr herstellen konden;
 Dus zag ik door uw' bijstand hen verplet,
 En mijnen voet hun op den nek gezet.

3. P A U Z E.

12. Gij hebt mij, Heer, met kracht omgordt tot strijden;
 Mij vijand moest, vernederd, straffen lijden;
 Hij vlood vol schriks, wyl hij geen kracht behield;
 Mij hater werd door mijne hand vernield.
 Zij riepen wel, maar zonder hulp te krijgen,
 Zelfs tot den H E E R , maar Hij vond goed te zwijgen:

Toen

Toen heb ik hen als stof verguisd, verjaagd,
En als het slijk der straten weggevaagd.

13. Gij hebt mij uit den twist des volks verheven,
En tot een hoofd den heidenen gegeven;
Ik stelde 't volk, mij onbekend, de wet;
Zoo ras ik sprak, werd op mijn' wil gelet;
De vreemde zelfs zag mij vol schriks naar d' oogen:
Lag voor mijn' troon geveinsd'lijk neêrgebogen,
Zij vielen neêr; zij sidderden van schrik
In burg en slot, op ieder oogenblik.
14. Zoo leeft de H E E R; mijn rotssteen zij geprezen;
De God mijns heils moet' steeds verheerlijkt wezen;
Die God, die mij volkomen wraak verschaft,
En volk op volk mij onderwerpt en straft;
Die mij verlost uit mijns vervolgers handen;
Die mij verhoogt, mijn' vijand slaat in banden:
Ja, Gij verhoogt mij boven al 't geweld,
Daar G' op den troon van roem en eer mij stelt.
15. Daarom, o H E E R! zal ik U eer bewijzen;
Bij 't heidendom uw' naam eerbiedig prijzen
Met psalmgezang, daar 't hart door wordt geraakt.
Hij heeft het heil zijns Konings groot gemaakt;
Hij wil zijn' gunst aan zijn' Gezalfden schenken;
Aan David en zijn' nakroost eeuwig denken.

P S A L M 19.

Het ruime hemelrond Vertelt, met blijden mond,
Gods eer en heerlijkheid; De held're lucht en 't zwerk
Verkondigen zijn werk, En prijzen zijn beleid. Dus
kan ons dag bij dag, Tot roem van Gods gezag,
Zijn wonderen verhalen; Dus weet ons nacht bij nacht
Zijn onbegrensde magt En wijsheid af te malen.

2. Hoe goddelijk en schoon
Luidt deze hemeltoon!
Daar is geen spraak, of oord;
Daar is geen volk bekend;
Dat, zelfs tot 's werelds end,
Der heemlen stem niet hoort.
Hun evenredigheid
Heeft zich zoo wijd verspreid,
Hun rede klinkt zoo krachtig,
Dat z' al, wat d' aard' bewoont,
Het merk eens Scheppers toont,
Zoo gunstrijk als almachtig.
3. God heeft voor 't groote licht,
De zon, een tent gesticht,

Van waar z', in 't blinkend kleed
 En met een blij gelaat,
 Gelijk een bruijom, gaat,
 Die uit zijn slaapzaal treedt.
 Z' is vrolijk als een held,
 Die in 't bestemde veld
 Zijn vuur en vaart doet blijken;
 Zij heeft haar' zwaai en spoor
 Den ganschen hemel door:
 Niets kan haar' gloed ontwijken.

P A U Z E.

4. Des HEEREN wet nogtans
 Verspreidt volmaakter glans,
 Dewijl zij 't hart bekeert;
 't Is Gods getuigenis,
 Dat eeuwig zeker is,
 En slechten wijsheid leert.
 Wat Gods bevel ons zegt,
 Vertoont ons 't heiligst regt,
 En kan geen kwaad gedoogen,
 Zijn wil, die 't hart verheugt,
 Eischt zuiverheid en deugd;
 Verlicht de duister' oogen.
5. Des HEEREN vrees is rein;
 Zij opent een fontein
 Van heil, dat nooit vergaat.
 Zijn dierbre leer verspreidt
 Een' straal van billijkheid,
 Daar z' al onwaarheid haat.
 Z' is 't menschedom meerder waard,
 Dan 't fijnste goud op aard';
 Niets kan haar' glans verdooven;
 Zij streeft in heilzaam zoet,
 Tot streeling van 't gemoed,
 Den honig ver te boven.
- 6.] Dus krijg ik van mijn' pligt,
 O God! een klaar berigt.
 Wat is 't vooruitzigt schoon!
 Hij, die op U vertrouwt,
 Uw wetten onderhoudt,
 Vindt daarin grooten loon.
 Maar, Heer! wie is de man,
 Die, op 't naauwkeurigst, kan
 Zijn dwalingen doorgronden?
 O Bron van 't hoogste goed!
 Wasch, reinig mijn gemoed
 Van mijn verborgen zonden.
7. Weêrhoud, o Heer! uw' knecht,
 Dat hij zijn hart niet hecht'
 Aan dwaze hoovaardij!
 Heerscht die in mij niet meer,
 Dan leef ik tot uw eer,
 Van groote zonden vrij.
 Laat U mijn tong en mond,
 En 's harten diepsten grond
 Toch welbehaaglijk wezen;
 O HEER, die mij verblijdt,
 Mijn rots en lossen zijt!
 Dan heb ik niets te vreezen.

P S A L M 20.

de HEER ontdek! De God van vader Jakob
 beure U in een hoog vertrek! Hij doe in gunst-
 rijk welbehagen, Uit Zions tempelzalen, Om U
 te helpen en te schragen, Zijn' zegen nederdalen!

2. Hij will' uw offerspijz' gedenken!
 De hemelvlam verteer',
 Wat g' op het brandaltaar zult schenken,
 Tot 's Allerhoogsten eer!
 Hij geev' u, naar uw' wensch!, 't' ontvangen
 Geluk in al uw daden!
 Zijn gunst bestier', naar uw verlangen,
 Al wat gij moogt beraden!
3. Dan zal 't gejuich ten hemel dringen;
 Dan zullen wij Gods eer,
 Bij opgestoken vaandels, zingen:
 Uw' wensch vervull' de HEER!
 'k Weet nu, dat Gods gezalfden Koning
 Geen heilgoed zal ontbreken;
 Want God zal, uit zijn hemelwoning,
 Hem sterken op zijn smeeken.
4. Op wagens, paarden', en op helden,
 Zij onze vijand stout;
 Wij zullen d' eer en grootheid melden
 Van God, die ons behoudt;
 Zij zijn gekromd, ter neer gestooten,
 Van moed beroofd en krachten;
 Maar wij, wij hebben 't heil genoten,
 Waarop ons God deed wachten.
5. Behoud, o HEER! wil bijstand zenden,
 Verlos, bewaar, verschoon:
 Die Koning hoor', als w' in ellenden
 Aanbidden voor zijn' troon.

P S A L M 21.

HEER! de Koning is verheugd Om uw
 geducht vermogen; Uw heil zweeft hem voor
 d' oogen: En met wat blijde zielevreugd Zal
 hij, door al uw daan Verrukt, ten reije gaan!

2. Wat hij U smeekt' uit 's harten grond,
 En al zijn rein verlangen

- Hebt Gij hem doen ontvangen;
 Ook hebt Gij d' uitspraak van zijn' mond,
 Al wat hij heeft begeerd,
 Geweigerd, noch geweerd.
3. Gij, die hem gunstig hebt gered,
 Zijt hem, met volle stroomen
 Van zegen, voorgekomen;
 Ook hebt Gij hem op 't hoofd gezet,
 Hem, die op U vertrouwt,
 Een kroon van 't fijnste goud.
4. Hij heeft, o God! van U begeerd
 Het onvergank'lijk leven;
 Gij hebt het hem gegeven;
 Zoo zijn de dagen hem vermeêrd;
 Zoo leeft de Vorst altoos;
 Zoo leeft hij eindelooz!
5. Hoe groot en schitt'rend is zijn eer,
 Door 't heil aan hem bewezen!
 Hoe is zijn roem gerezen,
 O alvermogend' Opperheer!
 Wat glans, wat majesteit
 Hebt Gij dien Vorst bereid?
6. Gewis! Gij zult, all' eeuwen door,
 Hem met uw gunst verzellen,
 En tot een' zegen stellen;
 Ja, Gij geleidt hem op het spoor
 Der vreugde, bij het licht
 Van 't godlijk aangezigt.
7. De Koning rust op uwe trouw,
 O eeuwig Opperwezen!
 Uw goedheid, nooit volprezen,
 Duld't niet, dat hij ooit wank'len zou;
 Neen, d' Allerhoogste zal
 Hem hoeden voor den val.

P A U Z E.

8. Uw sterke hand zal onverwacht
 Al uwe haters vinden;
 Uw wraak zal hen verslinden;
 Uw regterhand zal eens, met kracht,
 Vernielen en verslaan
 Hen, die uw rijk weêrstaan.
9. Dan doet uw toornig aangezigt
 Hen, als een oven, rooken,
 Door 't heetste vuur ontstoken;
 Dan wordt in 's H E E R E N strafgerigt,
 De gloed, die hen verteert,
 Met vlam op vlam vermeêrd.
10. De vruchten van hun huw'lijksbed
 Zult Gij van d' aard' verderven,
 En doen door rampen sterven;
 Tot dat men, waar men zoek' of lett',
 Geen nakroost meer bespeurt,
 Dat hunnen dood betreurt.
11. Want tegen U heeft dit geslacht
 Een godloos kwaad besloten;
 En met zijn bondgenooten,
 Een schandelijke daad bedacht;
 Doch al dat listig woên
 Zal leed noch hinder doen.
12. Want uw alziend en toornig oog
 Zal hen ten doelwit zetten;
 Gij zult uw pijlen wetten,

En doen ze, van uw' stalen boog,
Tot hun verderf gerigt,
Hun vliegen in 't gezigt.

13. Verhoog, o HEER! uw' naam en kracht:
Zoo zal ons vrolijk zingen
Door lucht en wolken dringen;
Zoo wordt uw heerschappij en magt
Door ons, nog eeuwen lang,
Geloofd met psalmgezag.

P S A L M 22.

Mijn God! mijn God! waarom verlaat Gij mij, En
redt mij niet, terwijl ik zwoeg en strij', En brullend
klaag in d' angsten, die ik lij', Dus fel geslagen? 't Zij
ik, mijn God! bij dag moog' bitter slagen, Gij ant-
woordt niet; 't Zij ik des nachts moog' kermen, Ik heb
geen rust, ook vind ik geen ontfermen In mijn verdriet.

2. 'k Erken nogtans, Gij, Gij zijt heilig, Heer!
En hebt uw huis, den zetel uwer eer,
Bij Isrel, daar uw lof klinkt keer op keer,
In gunst doen bouwen;
Op U stond vast der vaderen betrouwen;
Gij zaagt hen aan; Gij hebt, wanneer z' in nooden
Tot U om hulp, vertrouwend, zijn gevloeden,
Hen bijgestaan.
3. U smeeken zij, van menschen hulp ontbloot,
En zijn gered; zij hebben in hunn' nood
Op U vertrouwd; van schaamte nimmer rood,
Na hun gebeden.
Maar ik, ik ben een worm, van elk vertreden:
Een worm, geen man, Een spot en smaad van menschen,
Wien 't booze volk, naar zijn baldadig wenschen,
Beschimpen kan.

1. P A U Z E.

4. Al wie mij ziet bespot mij boos te moed;
Men schudt den kop, men steekt de lip mij toe.
Daar ik 't gebed tot God vertrouwend doe,
Moet ik nog hooren:
„Dat God, op wien hij steunt, hem gunstig' ooren
„Verleen', hem redd'; Dat die nu hulp doe komen;
„En hem, in wien Hij heeft zijn' lust genomen,
„In ruimte zett'.”
5. Gij immers, Heer! Gij zijt het, door wiens magt
Ik uit den buik weleer ben voortgebracht;
Aan 's moeders borst vertrouwd' ik op uw kracht
Van ganscher harte.

Zij wierp mij reeds op U, in barens smarte
Gansch onbevreesd; 'k Mogt naauw'lijks 't licht aanschou-
Of Gij, Gij zijt, o grond van mijn vertrouwen! (wen,
Mijn God geweest.

6. Wees dan mijn hulp; houd U niet ver van mij,
Mij prangt de nood, benaauwdheid is nabij;
'k Heb buiten U, daar ik zoo bitter lij',
Geen hulp te wachten.
Een stierenheir uit Bazan, sterk van krachten,
En fel verwoed, Omringt m' aan alle zijden:
Mijn God, hoe zwaar, hoe smart'lijk valt dit lijden,
Voor mijn gemoed!
7. Zij rukken aan, met opgesperden mond,
Gelijk een leeuw, al brullend' in het rond;
Ik vloeï daar heen als waatren op den grond,
Die zich verspreiden.
Mijn beend'ren zijn in mij van een gescheiden.
O dood'lijk uur! Wat hitte doet mij branden!
Mijn hart is week, en smelt in d' ingewanden,
Als was voor 't vuur.

2. P A U Z E.

8. Mijn kracht is, als een scherf, van sap beroofd;
Mijn tong kleeft in mijn' mond, door dorst gekloofd;
Gij zult eerlang mij, door den dood, het hoofd
In 't stof doen bukken;
Want van rondom zie 'k honden zamenrukken.
Een muitgespan Heeft mij ter prooi verkoren,
Mijn handen en mijn voeten doen doorboren,
Zoo fel het kan.
9. Mijn beend'ren kan ik tellen één voor één:
Hun boos gezigt beschouwt dit, wel te vreên
Z' ontzien zich niet, om met mijn tegenheên
Hunn' geest te streelen,
En onder zich mijn kleed'ren te verdeelen.
Verhard in 't kwaad, Kan hun geen spel verdrieten;
Zij werpen 't lot, wat ieder zal genieten
Van mijn gewaad.
10. Maar Gij, o H E E R! tot wien mijn ziel zich keert.
Sta niet van ver, mijn God, die 't al regeert!
Ai! haast U toch ter hulp; ik word verteerd
Door al d' ellenden!
Red mijne ziel van 't zwaard dier booze benden,
Die schrikk'lijk woên; Ai! red haar uit hun handen,
Daar z' eenzaam ducht 't geweld des honds, wiens tanden
Haar sidd'ren doen.
11. Verlos mij van den leeuw, die woedt en tiert;
Verhoor mij, Heer! en redt mij van 't gediert,
Dat, sterk van hoorn, rondom mij henen zwiert;
Mij staat naar 't leven;
Dan wordt uw naam door mij met roem verheven,
'k Zal uwen lof Mijn' broederen vertellen;
'k Heb, in uw huis, bij al mijn medgezellen,
Dan prijzens stof.

3. P A U Z E.

12. Gij, die God vreest, gij allen prijst den H E E R;
Dat Jakobs zaad zijn' grooten naam vereer':
Ontzie Hem toch, o Israël! en leer
Vertrouwend wachten.
Wie mij veracht', God wou mij niet verachten,
Noch oor noch oog Van mijn verdrukking wenden
Maar heeft verhoord, wanneer ik uit d' ellenden
Riep naar omhoog.

13. Ik loof eerlang U in een groote schaar,
En, wat ik U beloofd' in 't heetst gevaar,
Betaal ik, op het heilig dankaltaar,
Bij die U vreezen.
't Zachtmoedig volk zal rijk verzadigd wezen,
Ten disch geleid. Wie God zoekt, zal Hem prijzen.
Zoo leev' uw hart, door 's hemels gunstbewijzen,
In eeuwigheid!
14. Eerlang gedenkt hieraan het wereldrond;
Haast wendt het zich tot God met hart en mond,
En, waar men ooit de wildste volken vond,
Zal God ontvangen:
Aanbidding, eer en dankb're lofgezangen;
Want Hij regeert, En zal zijn almagt toonen;
Hij heerscht, zoo ver de blinde heid'nen wonen,
Tot Hem bekeerd.
15. Wie vet is eet, en knielt voor Isrels Heer;
Wie 't stof bewoont, bukt mede voor Hem neêr;
En wie zijn ziel bij 't leven nu niet meer
Heeft kunnen houden.
Het vrome zaad van die op God betrouwen
Zal, door zijn kracht, Hem dienen; voor Hem leven;
Het zal den Heer eens worden aangeschreven,
In 't nageslacht.
16. Zij komen aan, door godlijk licht geleid,
Om 't nakroost, dat den Heer wordt toebereid,
Te melden 't heil van zijn gerechtigheid
En groote daden.

P S A L M 23.

De God des heils wil mij ten herder wezen;
'k Heb geen gebrek, 'k heb geen gevaar te vreezen.
Hij zal mij zacht, in liefelijke weiden,
Aan d' oevers van zeer stille waatren leiden. Hij
sterkt mijn ziel, rigt, om zijn' naam, mijn treden
In 't effen spoor van zijn gerechtigheden.

2. Ik vrees niet, neen, schoon ik door duist're dalen,
In doodsgevaar, bekommerd om moest dwalen;
Gij blijft mij bij in alle tegenspoeden;
Uw stok en staf zal mij altoos behoeden;
Gij troost mijn ziel, en rigt, in mededoogen,
De tafel aan, voor mijner haatren oogen.
3. Gij zalfst mijn hoofd; Gij doet mijn blijdschap groeijen,
En van uw heil mijn' beker overvloeijen.
Het zalig goed, mij door uw gunst gegeven,
Verlaat mij niet, maar volgt mij al mijn leven;
Zoo dat ik in het heilig huis des H E E R E N,
Een lange reeks van dagen, blij' verkeerem.

P S A L M 24.

A i d' aard' en alles wat zij geeft, Met al wat zich beweegt en leeft, Zijn 't wettig eigendom des HEE-
REN. Hij heeft z', in haren ochtendstond, Op onge-
meten zeën gegrond, Doorsneden met rivier en meren.

2. Wie klimt den berg des HEEREN op?
Wie zal dien godgewijden top,
Voor 't oog van Zions God, betreden?
De man, die, rein van hart en hand,
Zich niet aan ijdelheid verpand,
En geen bedrog pleegt in zijn eeden.
3. Die zal, door 's HEEREN gunst geleid,
En zegen en gerechtigheid
Van God, den God zijns heils ontvangen.
Dit 's Jakob, dit is 't vroom geslacht,
Dat naar God vraagt, zijn wet betracht,
En zoekt zijn aanschijn met verlangen.
4. Verhoogt, o poorten! nu den boog;
Rijst, eeuw'ge deuren! rijst omhoog;
Opdat de Koning in moog' rijden.
Wie is die Vorst, zoo groot in eer?
't Is God, d' almachtig' Opperheer;
't Is God, geweldig in het strijden.
5. Verhoogt, o poorten! nu den boog;
Rijst, eeuw'ge deuren! rijst omhoog;
Opdat g' uw' Koning moogt ontvangen.
Wie is die Vorst, zoo groot in kracht?
't Is 't Hoofd van 's hemels legermagt;
Hem eeren wij met lofgezangen.

P S A L M 25.

Hef mijn ziel, o God der goden! Tot U op;
Gij zijt mijn God; 'k Heb op U vertrouwd in noo-
den: Weer van mij toch schaamt' en spot. Dat
mijn vijand nooit van vreugd' Om mij opspring':
die U wachten Dekt nooit schaamt', maar
die de deugd, Zonder oorzaak, stout verachten.

2. H E E R, ai! maak mij uwe wegen,
 Door uw woord en Geest, bekend;
 Leer mij, hoe die zijn gelegen,
 En waar heen G' uw treden wendt:
 Leid mij in uw waarheid; leer
 IJv'rig mij uw wet betrachten;
 Want Gij zijt mijn heil, o Heer!
 'k Blijf U al den dag verwachten.
3. Denk aan 't vaderlijk meêdoogen,
 H E E R! waarop ik biddend pleit;
 Milde handen, vriend'lijk' oogen
 Zijn bij U van eeuwigheid.
 Sla de zonden nimmer gâ,
 Die mijn jongheid heeft bedreven.
 Denk aan mij toch in genâ,
 Om uw goedheid eer te geven.
4. 's H E E R E N goedheid kent geen palen;
 God is regt, dus zal Hij door
 Onderwijzing hen, die dwalen,
 Brengen in het regte spoor:
 Hij zal leiden 't zacht gemoed
 In het effen regt des Heeren:
 Wie Hem ned'rig valt te voet,
 Zal van Hem zijn wegen leeren.

P A U Z E.

5. Loutre goedheid, liefdekoorden,
 Waarheid, zijn des H E E R E N paân,
 Hun, die zijn verbond en woorden,
 Als hun schatten, gadeslaan.
 Wil mij, uwen naam ter eer,
 Al mijn euveldaân vergeven;
 Ik heb tegen U, o H E E R!
 Zwaar en menigmaal misdreven.
6. Wie heeft lust den H E E R te vreezen,
 't Allerhoogst en eeuwig goed?
 God zal zelf zijn leidsman wezen;
 Leeren, hoe hij wand'len moer:
 't Goed, dat nimmermeer vergaat,
 Zal hij ongestoord verwerven,
 En zijn godgeheiligd zaad
 Zal 't gezegend aardrijk erven.
7. Gods verborgen' omgang vinden
 Zielen, daar zijn vrees in woont:
 't Heilgeheim wordt aan zijn vrienden,
 Naar zijn vreeverbond, getoond.
 D' oogen houdt mijn stil gemoed
 Opwaarts, om op God te letten;
 Hij, die trouw is, zal mijn' voet
 Voeren uit der boozen netten.
8. Zie op mij in gunst van bover;
 Wees mij toch genadig, Heer!
 Eenzaam ben ik en verschoven,
 Ja d' ellende drukt mij neêr.
 'k Roep U aan in angst en smart:
 Duizend zorgen, duizend dodden
 Kwellen mijn angstvallig hart;
 Voer mij uit mijn' angst en nooden.
9. Sla op mijn ellenden d' oogen;
 Zie mijn moeite, mijn verdriet;
 Neem mijn zonden, uit meêdoogen,
 Gunstig weg. gedenk die niet.

Zie mijn haters, daar 't getal
 Vast vermeert van die mij vloeken,
 En die rusteloos mijn' val,
 Heet en wrevelmoedig, zoeken.

10. Hoed mijn ziel, en red z' uit nooden;
 Maak mij niet beschaamd, o Heer!
 Want ik kom tot U gevloeden:
 Laat d' opregtheid meer en meer,
 Met de vroomheid, mij behoën;
 'k Wacht op U in mijn ellenden.
 Laat uw hand in tegenspoën
 Israël verlossing zenden.

P S A L M 26.

HEER! doe Gij mij regt; Ik wandel als
 uw knecht, En vind mijn' lust in uw gebod.
 Ik blijf op U betrouwen; Op U, mijn rotssteen,
 bouwen; Ik zal niet wanklen, groote God!

2. Beproof vrij, van omhoog,
 Mijn hart, dat voor uw oog,
 Alwetende! steeds open lag.
 Doorzoek mij; toets mijn gangen;
 Doorgrond al mijn verlangen,
 En stel mijn oogmerk in den dag.
3. Uw goedertierenheid,
 Die zich alom verspreidt,
 Is t' allen tijd' voor mijn gezigt.
 Ik houd, opregt van handel,
 Daar 'k in uw waarheid wandel,
 Mijn schreden naar uw wet gerigt.
4. Hij, die, vol ijdelheid
 Een spoorloos leven leidt,
 Wordt met mijn vriendschap niet vereerd,
 En huich'laars, die hun vlekken
 Schijnheiliglijk bedekken,
 Zijn van mijn' omgang ver geweerd.
5. Mijn hart verfoeit en haat
 De werkers van het kwaad,
 Bij wien ik mijnen voet niet zet.
 Ik zit bij geen godloozen:
 'k Ontwijk de plaats der boozen,
 Zoo word ik niet door hen besmet.

P A U Z E.

6. Ik wasch, aan U verpand,
 In onschuld mijne hand.
 Mijn hart springt in mij op, o HEER!
 Wanneer ik, met uw scharen,
 Verschijn voor uw altaren,
 En U met offergaven eer.
7. Daar wordt uw lof verbreid,
 O Oppermajesteit!

Door mij, die U bemin en acht;
Daar zal mijn stem U prijzen,
Voor al de gunstbewijzen,
Voor al de wond'ren uwer magt.

8. Wat blijdschap smaakt mijn ziel,
Wanneer ik voor U kniel
In 't huis, dat Gij U hebt gesticht!
Hoe lief heb ik uw woning,
De tent, o Hemelkoning!
Die G', U ter eer, hebt opgericht!

9. Wanneer G' uw' arm verheft;
Den snooden zondaar treft,
Wees Gij dan, Heer! mijn toeverlaat;
Doe mij met hem niet sneven;
O neen! behoed mijn leven,
Als Gij den man des bloeds verslaat.

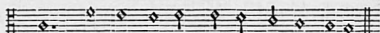
10. Doe mij niet meê vergaan
Met hen, die U weêrstaan,
Wier hart steeds schand'lijk misdrijf kweekt;
Die trouw en pligt verachten,
En 't regt om goud verkrachten,
Als d' onschuld om bescherming smeekt.

11. Maar ik, ik ben opregt;
Verlos dan uwen knecht
Van 't ongeval, dat hem genaakt.
Wil mij in gunst gedenken.
Mij uw genade schenken;
Zoo wordt door U mijn heil volmaakt.

12. Nu stap ik rustig aan:
Betreed een effen baan.
Mijn God verhoort nu mijn gebed.
'k Zal Hem met blijde klanken,
In zijn vergad'ring danken;
Wanneer zijn gunst mij heeft zered.

P S A L M 27.

God is mijn licht, mijn heil, wien zou ik vree-
zen? Hij is de HEER, die hulp verschaft in nood;
Mijn levenskracht; 'k heb niet vervaard te we-
zen: Hij is 't, die mij beveiligt voor den dood.
Wanneer de magt der boozen sloeg aan, 't
woên, En aanrukt', om zich met mijn vleesch te
voên, Stiet zelf dit rot, dat mij benaauwt en
haat,

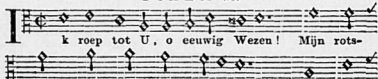
haat; Den voet, en viel, om dat het God verlaat.

2. Al zie ik zelfs een leger mij omringen,
Nog vrees ik niet; 'k verlaat mij op den Heer;
Al wil men mij door eenen oorlog dwingen,
'k Leg mij gerust, hierop vertrouwend, neêr.
Deez' ééne zaak heb ik begeerd van God,
Daar zoek ik naar; dit zij mijn zalig lot!
Dat ik, zoo lang mij 't levenslicht bescheen,
In 's H E E R E N huis mogt wonen hier beneên.
3. Och! mogt ik, in die heilige gebouwen,
De vrije gunst, die eeuwig Hem bewoog,
Zijn lieflijkheid en schoone dienst aanschouwen!
Hier weidt mijn ziel met een verwond'rend oog;
Want God zal mij, opdat Hij mij beschutt',
In ramp en nood verstecken in zijn hut;
Mij bergen in 't verborgen van zijn tent,
En op een rots verhoogden uit d'ellend'.

P A U Z E.

4. God zal mijn hoofd nu boven 's vijands benden
Verhoogden; dies wil ik, met blij geschal,
In zijne tent het offer opwaarts zenden,
Daar psalm en lied zijn' lof vermelden zal.
Verhoor, o H E E R! toon mij een gunstig oog;
Ik zal mijn stem verheffen naar omhoog:
Verhoor mij toch, bewijs mij uw genâ,
En antwoord mij, die voor uw aanzigt sta.
5. Mijn hart zegt mij, o H E E R! van Uwentwegen
„Zoek door gebeên met ernst mijn aangezigt!”
Dat wil, dat zal ik doen; ik zoek den zegen
Alleen bij U, o Bron van Troost en licht!
Verberg toch niet uw oog van mij, o Heer!
Ik ben uw knecht, zie niet in toorne neêr;
Gij waart mijn hulp in al mijn zielverdriet:
O God mijns heils! begeef, verlaat mij niet.
6. Want, schoon ik zelfs van vader en van moeder
Verlaten ben: de H E E R is goed en groot;
Hij is en blijft mijn vader en behoeder.
Leer mij, o God! uw' weg in allen nood.
Bestuur, om mijns verspieters wil, mijn' voet
Op 't effen pad; dat 's vijands euvelmood
Mij nimmer treff'! vervoerd door list en dwang
Getuigt men valsch tot mijnen ondergang.
7. Zoa ik niet had geloofd, dat in dit leven
Mijn ziel Gods gunst en hulp genieten zou;
Mijn God! waar was mijn hoop, mijn moed gebleven?
Ik was vergaan in al mijn smart en rouw.
Wacht op den H E E R, godvruchte schaar! houd moed;
Hij is getrouw, de bron van alle goed;
Zoo daalt zijn kracht op u in zwakheid neêr;
Wacht dan, ja wacht; verlaat u op den H E E R.

P S A L M 28.

k roep tot U, o eeuwig Wezen! Mijn rots-

steen, nooit naar eisch volprezen; Wend niet,

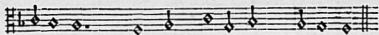
als doof, van mij uw ooren; Zwijg niet; laat
mij uw antwoord hooren, Opdat ik niet gere-
kend word' Met die in 't graf zijn neêrgestort.

2. Hoor naar mijn stem en kermend smeeken,
Als ik mijn handen op zal steken
Naar d' aanspraakplaats, uw heil'ge woning:
Trek mij niet weg, o Opperkoning!
Met hen, wier argelistigheid,
In schijn van vrede, kwaad bereidt.
3. Doe 't kwade, bij hen ondernomen,
Op hen, naar hun verdiensten, komen;
Geef hun, opdat z' uw hoogheid merken;
Naar hun verkeerd' en booze werken;
Dat uw gestrengte geeseloë
Hun, naar het regt, vergelding doe.
4. Omdat zij nooit naar 't werk des HEEREN
Oplettend hart of oogen keeren;
Maar onbedacht en stout versmāden
Het oogwit zijner groote daden;
Zal Hij hen doen te gronde gaau,
Ontbloot van hulp om op te staan.
5. Geloofd zij God, wiens open ooren
Mijn smeekstem gunstig wilden hooren:
Hij is mijn sterkt' en schild in 't strijden;
'k Vertrouwd' op Hem, Hij hielp m' uit lijden;
Dies springt mijn hart van juichensstof,
En zingt des allerhoogsten lof.
6. God geeft zijn gunstvolk moed en vrachten;
Hij zal, in weerwil aller magten,
Zijn' Rijksgezalfde staāg behoeden.
Red, Heer! uw Isrel uit al 't woeden:
Geef zegen aan uw erv', en weid
Uw volk; verhef z' in eeuwigheid.

P S A L M 29.

A ardsche Magten! looft den HEER; Geeft den
HEERE sterkt' en eer! Dat de lof van 's Hoog-
sten naam Aller Grooten roem beschaam: Vor-
sten! 't voegt u Hem, in 't midden Van zijn hei-
ligdom, t' aanbidden: 't Voegt u, met de God-
ge.

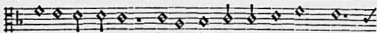
getrouwen, 's HEEREN heerlijkheid t' ontvouwen.

2. 's HEEREN stem, op 't hoogst geducht,
Rolt en klatert door de lucht;
Berst, met vreesselijk geluid,
Op de groote waatren uit;
Klinkt, met nadruk en vermogen,
Heerlijk uit de hemelbogen;
't Schepsel beeft en staat verwonderd.
Als de God der eere dondert.
3. 's HEEREN wonderstem verbreekt,
Als zijn grimmigheid ontsteekt,
't Ced'renbosch van Libanon;
Schudt den hoogen Sirion;
Ced'ren, uit den grond gewrongen,
Hupp'len als der rund'ren jongen;
Bergen voelen sidderingen,
Daar z' als wilde stieren springen.
4. 's HEEREN stem verbaast natuur;
Houwt uit bergen vlamvend vuur;
Schiet van 't zwerk den bliksem neêr,
Kades beeft voor 't buld'rend weêr:
Woestenijen slaan aan 't zuchten;
Hinden krijgen, onder 't vlugten,
Barenswee; door vreez' gedrongen,
Werpen z', in dien nood, haar jongen.
5. 's HEEREN stem ontbloot het woud;
Maar hij, die op God vertrouwt,
Buigt zich veilig, Hem ter eer,
Juichend in zijn' tempel neêr.
't Is de HEER, wiens wenk de stroomen
In hun woede kon betoomen;
Die, in magt nooit af te meten,
Eeuwig is ten troon gezeten.
6. Looft den HEER, die wond'ren werkt;
Israël, zijn volk, versterkt;
Hem, die Jakobs heilig kroost
Zegnen zal met vreed' en troost.

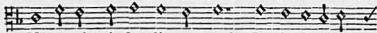
P S A L M 30.

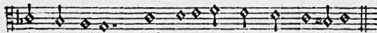
I k zal met hart en mond, o HEER! Uw' naam ver-

hoogen en uw eer, Dewijl Gij mij uw' bijstand boodt,

Mij optrokt uit den diepsten nood; Zoc dat de vijand,

in mijn lijden, Zich over mij niet mogt verblijden.

2. Mijn God! Gij hebt mij, op mijn klagt,
Genezen, en mijn smart verzacht;
Gij hebt mijn ziel, door angst beroerd
Als uit het graf weêr opgevoerd;
Gij hebt het leven mij geschonken,
Ik ben niet in den kuil gezonken.

3. Psalmzingt, Gods gunstgenooten! geeft,
Geeft lof den H E E R, die eeuwig leeft!
Zijn vlekkelooze heiligheid
Zij ter gedachtenis verbreid.
Een oogenblik moog' ons doen beven;
Zijn gunst verduurt een eeuwig leven.
4. Perst eens de bitt're tegenspoed,
Des avonds, het benaauwd gemoed
Tot naar gejammer en geklag;
Nauw rijst des morgens vroeg de dag.
Of God verleent, in plaats van lijden,
Weër stof tot juichen en verblijden.

P A U Z E.

- 5.] Ik sprak, door mijn geluk misleid:
„Ik wankel niet in eeuwigheid:”
Want Gij hadt mijnen berg, o H E E R!
Door uwe gunst, uw' naam ter eer,
Zoo vast gezet, als of gevaren
En rampen nu verdwenen waren.
6. Maar toen G' U slechts een oogenblik
Verbergdet, trof mij vrees en schrik;
Dies riep ik om uw heilgenot;
Ik smeekt' en zaid': „o groote God!
„Wat winst is uit mijn bloed te haien?
„Waartoe zou ik ten grave dalen?
7. „Zou in den kuil 't ontzielde stof
„Den mond ontsluiten tot uw' lof,
„En van uw redding zingen? zou
„Het daar verkondigen uw trouw?
„Hoor mij, o H E E R! help mij genadig;
„Bekroon mij met uw gunst gestadig.”
8. Gij hebt mijn weeklagt en geschrei
Veranderd in een' blijden rei:
Mijn' zak ontbonden, en mij weër
Met vreugd omgord, opdat mijn eer
Niet zwijg': zoo klimt uw lof naar beven.
Mijn God! U zal ik eeuwig loven.

P S A L M 31.

O p U betrouw ik, H E E R der heeren! Op
U, gelijk 't betaamt; Ai! laat mij nooit, be-
schaamd, Van uw en troon te rugge keeren: Help
mij, op mijn gebeden, Door uw gerechtigheden.

2. Och! neig tot mij uw gunstig' ooren:
Schiët haastig toe, dat mij
Uw naam een rotssteen zij;
Een huis, een welgesterkte toren,
Die, op een klip verheven,
Mij veiligheid kan geven.
3. Gij zijt alleen, (wat zou ik vreezen?)
Mijn rots, mijn burg, o Heer!

Ja, uwen naam ter eer,
Zult Gij mij tot een' herder wezen.
Mijn Helper! scheur de netten,
Die z' in 't verborgen zetten.

4. 'k Beveel mijn' geest in uwe handen,
Gij, God der waarheid! Gij,
O H E E R! verlostet mij.
Ik haat hen, die het reukwerk branden
Ter eer van valsche goden;
Op U steun ik in nooden.

1. P A U Z E.

5. 'k Zal in uw goedheid mij verblijden;
Gij hebt mij aangezien,
En hulpe willen biën,
In mijn verdrukking en mijn lijden;
Toen, in mijn zielsellende,
Uw aangezigt mij kende.
6. Ook hebt Ge mij niet weggestooten,
Noch mij, van allen kant,
Benaauwd door 's vijands hand;
Neen! 'k heb uw trouwe hulp genoten:
Gij deedt met vaste schreden
Mij in de ruimte treden.
7. Bewijs, o H E E R! uw mededoogen;
Verhoed mijn' ondergang;
Ik ben beklemd en bang;
Het zwaar verdriet doorknaagt mijn oogen:
Het doet mijn ziel bezwijken,
En 's lichaams krachten wijken.
8. De bitt're smart verteert mijn leven;
Mijn tijd wordt dag aan dag
Versleten in geklag;
Ik voel mijn krachten mij begeven
Door zorden, die met plagen
Mijn beend'ren fel doorknagen.

2. P A U Z E.

9. Mijn weêrpartijders, zeer te duchten.
Verwekken mij elks haat
En mijner burens smaad;
'k Ben tot een' schrik: mijn vrienden vlugten;
Daar z', om mijn blaam en lijden,
Mij op de straten mijden.
10. Ik ben, als dood, in 't hart vergeten.
En word' niet meer geschat,
Dan een bedorven vat;
'k Hoor hoe veel kwaads mij wordt verwete.,
Waar zou ik veilig wezen?
'k Heb van rondom te vreezen.
11. Terwijl zij zamen zich verbinden
Besluiten zij mijn' dood;
Maar, H E E R! 'k vertrouw in nood
Op U; dit doet mij sterkte vinden;
'k Mag, met geloovig roemen,
U mijn' Verbondsgod noemen.
12. In uwe hand zijn mijne tijden;
'k Verlaat mij in mijn leed
Op U alleen, die weet
De maat en 't cinde van mijn lijden;
Red mij, van die verbolgen
Ter dood toe mij vervolgen.

13. Laat over mij uw aanschijn lichten ;
Zie op uw' dienstknecht neêr ;
Verlos mij toch, o H E E R !
Doe mij nooit voor mijn haatren zwichten ;
Beschaam niet, laat niet zuchten,
Dien Gij tot U ziet vlugten.

3. P A U Z E.

14. Beschaam, verschrik de goddeloozen ;
Verstom hen in den dood,
Och of uw almagt sloot
De valsche lippen van die boozen,
Die, stout en trotsch, verachten
Hen, die uw wet betrachten.
15. Hoe groot is 't goed, dat Gij zult geven
Hem, wiens opregte geest
Op U vertrouwt, U vreest !
Hoe groot is 't heil, dat G' in dit leven,
Ver boven beed' en wenschen,
Reeds wrocht voor 't oog der menschen.
16. Gij zult uw volk een schuilplaats wezen ;
Gij bergt hen in het licht
Van 't godlijk aangezigt,
Daar zij geen leed van trotschen vreezen :
Een hut, waarin zij 't woelen,
Den twist der tong niet voelen.
17. Geloofd zij God, die zijn genade
Aan mij heeft groot gemaakt ;
Die voor mijn' welstand waakt :
Zijn oog slaat mij in liefde gade ;
Hij wil mij heil bereiden ;
Mij in een vesting leiden.
18. Ik heb, te moed'loos neêrgebogen,
En door de vrees gejaagd,
Weleer te ras geklaagd :
„k Ben afgesneên van voor uw oogen :”
Dan, nog woudt G' U ontfernen.
Toen Gij mij hoordet kernen.
19. Bemint den H E E R, Gods gunstgenooten !
Een H E E R, die vromen hoedt,
En straft het trotsch gemoed :
Zijt sterk ; Hij zal u niet verstooten ;
Hun geeft Hij moed en krachten.
Die hopen op Hem wachten.

P S A L M 32.

W

elzalg hij, wiens zonden zijn vergeven ;
Die van de straf voor eeuwig is ontheven ; Wiens
wanbedrijf, waardoor hij was bevekt, Voor 't
heilig oog des H E E R E N is bedekt. — Welzalg

is de mensch, wien 't mag gebeuren, Dat God
naar regt hem niet wil schuldig keuren, En
die, in 't vroom en ongeveinsd gemoed, Geen
snood bedrog, maar blank' opregtheid voedt.

2. Toen 'k zweeg, en U mijn ongerechtigheden,
Weêrhouden door de vrees, niet heb beleden,
Verouderden mijn beend'ren door geklag,
In mijn gebrul en angst den ganschen dag:
Want, Heer! uw hand, die mij bezocht met plagen,
Deed dag en nacht mij zware smarten dragen;
Mijn levenssap droogd' uit van uur tot uur,
Gelijk het land door zomerzonnevuur.
3. 'k Bekend', o H E E R ! aan U, opregt, mijn zonden;
'k Verborg geen kwaad, dat in mij werd gevonden;
Maar ik beleed, na ernstig overleg,
Mijn booze daán; Gij naamt die gunstig weg:
Dies zal tot U een ieder van de vromen,
In vindenstijd, met ootmoed, smeekend, komen,
Een zee van ramp moog' met haar golven slaan;
Hoe hoog zij ga, zij raakt hem zelfs niet aan.

P A U Z E.

4. Gij zijt mij, Heer! ter schuilplaats in gevaren;
Gij zult mij voor benaauwdheid trouw bewaren;
G' omringt me, daar Ge mij in ruimte stelt,
Met blij gezang, dat mijn verlossing meldt.
Mijn leer zal u, o mensch! naar 't regt doen hand'len,
En wijzen u den weg, dien gij zult wand'len;
Ik zal u trouw verzellen met mijn' raad,
Terwijl mijn oog op u gevestigd staat.
5. Wil toch niet stug, gelijk een paard, weêrestreven,
Of als een muil, door domheid voortgedreven,
Gebit en toom, door 's menschen hand bestierd,
Beteug'len 't woest en redeloos gediert.
Laat zulk een' dwang voor u niet noodig wezen,
Wie God verlaat heft smart op smart te vreezen;
Maar wie op Hem vertrouwt, op Hem alleen,
Ziet zich omringd met zijn weldadigheên.
6. Regtvaardig volk! verhef uw blijde klanken,
Verheugd in God, naar waarde nooit te danken,
Zingt vrolijk; roemt zijn deugden t' aller tijd,
Gij, die opregt van hart en wandel zijt!

P S A L M 33.

Zingt vrolijk, heft de stem naar boven; Regtvaar-
digen! verheft den H E E R ; Het past opregten God

te loven; Zingt zijnen grooten naam ter eer. Prijst
Hem in uw psalmen, Met de schoonste galmen,
Roept zijn weldaân uit. Laat de keel zich paren
Met den klank der snaren, Looft Hem met de luit.

2. Roemt nu, met nieuwe lofgezangen,
De nieuwe blijken van zijn gunst;
Het speeltuig moet dien toon vervangen;
Heft vrolijk aan, wijdt Hem uw kunst.
Alles moet Hem eeren;
Want het woord des H E E R E N,
't Rigtsnoer zijner daân,
Is volmaakt regtvaardig,
Al onz' achtung waardig;
Eeuwig zal 't bestaan.

3. Hij scheidt in 't heilig regt behagen;
Zijn wijsheid is alom verspreid;
Men hoort al 't wereldrond gewagen
Van zijne goedertierenheid.
's H E E R E N alvermogen
Bragt de hemelbogen
Door zijn Woord in 't licht;
Heeft de slonkervuren,
Die den tijd verduren,
Door zijn' Geest gesticht.

1. P A U Z E.

4. Hij doet de groote waatren zwellen,
Te zaam vergaaden tot een' hoop,
En naar den diepen afgrond snellen,
Daar zij beperkt zijn in hunn' loop.
Laat al d' aard' Hem vreezen,
Die, als 't Opperwezen,
't Al heeft voortgebracht:
Laat de wereld schrikken;
Laat z', all' oogenblikken,
Sidd'ren voor zijn magt.
5. Geen ding geschiedt er ooit gewisser,
Dan 't hoog bevel van 's H E E R E N mond:
Zijn godlijk' almagt spreekt, en 't is er:
Zijn wil gebiedt, en 't wordt terstond,
Schoon de heid'nen zamen
List op list beramen,
God verbreekt hunn' raad:
Schoon de mogendheden
Snood' ontwerpen smeden,
Hij belacht haar' haat.
6. Maar d' altoos wijze raad des H E E R E N
Houdt eeuwig stand, heeft altoos kracht;
Niets kan zijn hoog besluit ooit keeren;
't Blijft van geslachte tot geslacht'.
Zalig moet men noemen
Die hunn' Maker roemen
Als hunn' H E E R en God,

't Volk, door Hem te voren
Gunstig uitverkoren
Tot zijn erv' en lot.

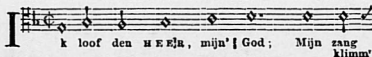
2. P A U Z E.

7. De groote Schepper aller dingen
Ziet, uit het ongenaakbaar licht,
Het gansch gedrag der stervelingen :
Niets is bedekt voor zijn gezigt.
Uit zijn vaste woning,
Daar Hij heerscht als Koning,
Daar zijn lof, zijn eer,
Klinkt door al de bogen,
Zien zijn godlijk' oogen
Op al 't menschedom neêr.
8. 't Is God, aan tijd noch plaats verbonden,
Wiens toezigt over alles gaat ;
Die 't harte vormt, en kan doorgronden .
Die aller werken gadeslaat.
Schilden, bogen, dolken,
Dapper oorlogsvolken,
Wijsheid, moed noch kracht.
Kunnen ooit in 't strijden
Eenig Vorst bevrijden,
Zonder 's Heeren magt.
9. Het brieschend paard moet eind'lijk sneven,
Hoe snel het draav' in 't oorlogsveld ;
't Kan niemand d' overwinning geven ;
Zijn groote sterkte baat geen' held.
Neen, de H E E R der heeren
Doet ons triomferen ;
Hij, geducht in magt,
Slaat elk gunstig gade,
Die op zijn genade
In benaauwdheid wacht.

3. P A U Z E.

10. Zijn magtig' arm beschermt de vromen,
En redt hun zielen van den dood.
Hij zal hen nimmer on doen komen ,
In duren tijd en hongersnood.
In de grootste smarten.
Blijven onze harten
In den H E E R gerust.
'k Zal Hem nooit vergeten,
Hem mijn' helper heeten,
Al mijn hoop en lust.
11. Laat ons alom zijn' lof ontvouwen :
In Hem verblijdt zich ons gemoed,
Omdat wij op zijn' naam vertrouwen,
Dien naam zoo heilig, groot en goed.
Goedertieren Vader,
Milde Zegenâder !
Stel uw vriend'lijk hart,
Op wiens gunst wij hopen,
Eeuwig voor ons open ;
Weer steeds alle smart.

P S A L M 34.

klimm' op naar 't hemelhof; Mijn mond zing'
 eeuwig tot zijn' lof, Om mijn 'gelukkig lot.
 Mijn ziel! loof d' Opperheer. 't Zachtmoedig
 volk zal 't straks verstaan, Door vreugd met
 u zijn aangedaan, En juichen tot zijn eer.

2. Komt, maakt God met mij groot ;
 Verbreidt, verhoogt met hart en stem
 Den nooit volprezen' naam van Hem,
 Die ons behoedt in nood.
 Ik zocht in mijn gebed
 Den H E E R, ootmoedig met gewezen ;
 Hij heeft mij in angstvalligheeden
 Geantwoord, mij gered.

3. Zij sloegen 't oog op God ;
 Zij liepen als een stroom Hem aan ;
 Hij liet hen nimmer schaamrood staan ;
 Hij wendde straks hun lot.
 Hij, die door smart op smart
 Gedrukt werd, zond tot God zijn beê ;
 Terstond verdween 't ondraagbaar wee
 Uit zijn benepen hart.

1. P A U Z E.

4. Des H E E R E N Engel schaaft
 Een onverwinb're hemelwacht
 Rondom hem, die Gods wil betracht :
 Dus is hij wet bewaard.
 Komt, smaakt nu en beschouwt
 De goedheid van d' Alzegenaar.
 Welzalig hij, die in gevaar
 Alleen op Hem vertrouwt !

5. Vreest, vreest Hem t' allen tijd',
 Gij, heiligen ! daar g' ondervindt,
 Dat hij, die God vreest en bemint,
 Gebrek noch schade lijdt.
 In honger komt noch moed
 Noch kracht den jongen leeuw te baat ;
 Maar die den H E E R zoekt vroeg en laat,
 Mist nimmer 't noodig goed.

6. Komt, kind'ren ! hoort naar mij,
 Neemt mijn' getrouwen raad in acht ;
 Ik leer, opdat g' uw pligt betracht,
 Wat 's H E E R E N vreeze zij.
 Hebt gij in 't leven lust,
 In dagen, daar men 't goed in ziet,
 Waarin men vrij is van verdriet,
 Daar niets ons heil ontrust ?

7. Houdt dan uw tong in toom ;
 Dat zij nooit schand'lijk spreek' of smaal' ;
 Dat nooit bedrog of logentaal

Op uwe lippen koom';
 Betreedt het regte spoor;
 Veracht het kwaad; jaagt naar den vree,
 God ziet de vromen, en hun beé
 Geeft Hij altoos gehoor.

2. P A U Z E.

8. God slaat een gram gezigt
 Op boozen, die Hem tegenstaan;
 Hij doet hunn' naam met hen vergaan
 Door 't hoogste stra'fgerigt.
 Maar Hij ziet gunstig neêr
 Op hem, die naar zijn wetten leeft;
 God is het, die hem uitkomst geeft,
 Zijn' grooten naam ter eer.

9. God is 't verbroken hart,
 't Verbrijzeld en bedrukt gemoed,
 Ten allen tijd', nabij en goed,
 In tegenheid en smart.
 Veel wederwaardigheên,
 Veel rampen zijn des vromen lot;
 Maar uit die alle redt hem God:
 Hij is zijn heil alleen.

10. God zorgt, als 't leed genaakt,
 Dat hij niet gansch ter nederstort';
 Dat hem geen been gebroken word';
 't Is God, die hem bewaakt.
 De snoode boosheid baart
 Den goddeloozen vloek en dood,
 Daar hij, die d' onschuld stout verstoet,
 Zelf schuldig wordt verklaard.

11. De H E E R verlost en spaart
 Zijn volk, dat op zijn hulp vertrouwt:
 Het zal, door Hem in gunst beschouwd.
 Niet schuldig zijn verklaard.

P S A L M 35.

Twist met mijn twisters, Hemelheer! Ga mijn' be-
 strijd'ren toch te keer; Wil spies, rondas en schild
 gebruiken, Om hun gevreesd geweld te snuiken;
 Belet hun d' optogt; treed vooruit, Zoo worden
 z' in hunn' loop gestuit; Vertrouwt mijn' ziel in
 haar geweên. En zeg haar: „k Ben uw heil alleen.”

2. Beschaam z' in hunnen trotschen waan,
 Die mij zoo wreed naar 't leven staan:
 Zoo worden z' achterwaarts gedreven

- En rood van schaamte. Doe hen beven,
Die kwaad verzinnen tegen mij ;
Dat al hun list verijdeld zij :
Verstrooi hen, als de wind het kaf :
Gods Engel drijv' hen van mij af.
3. Doe hen altoos onzeker gaan,
In duisternis, op glatte paân ;
En, daar Gij zijt op hen verolgen,
Moet', HEER ! uw Engel hen vervolgen.
Zij hebben, in hun listigheid,
Een' kuil, een net voor mij bereid ;
En, schoon ik nimmer hun misdeed,
Steeds lagen voor mijn ziel gesmeed.
4. Mijn vijand word', eer hij 't verwacht,
Door ramp op ramp te niet gebragt ;
Hij moog', in eigen net gevangen,
Het loon van zijn bedrijf erlangen :
Zoo vall' hij in den kuil, weleer
Voor mij geschikt, verslagen neêr ;
Dan zal mijn ziel, verheugd in God,
Steeds juichen in haar heilrijk lot.

1. P A U Z E.

5. Mijn beend'ren spreken tot uw eer :
Wie, wie is U gelijk, o HEER ?
U, die van d' overmagt der sterken
De zwakken redt door wond're werken ?
Die, voor der roovren woed' en zwaard,
't Nooddruftig volk getrouw bewaart ?
Gij weet, hoe valsch men mij belaagt,
En onverdiend ter vierschaar daagt.
6. Mijn vijand, dorstig naar mijn bloed,
Vergeld mij wreevlig kwaad voor goed ;
Maar ik, hem ziend' in krankheid zuchten,
Nam deel in al zijn ongenugten.
Ik vaste, met een' zak omgord ;
'k Had mijn gebeden uitgestort ;
Ik ging in 't zwart, met rouwmisbaar,
Als of 't mijn vriend, mijn broeder waar'.
7. 'k Had om mijn haters 't kleed gescheurd ;
Als een, die om zijn moeder treurt ;
Maar als ik moest met rampen strijden,
Verheugden zij zich in mijn lijden.
Zij kwamen schielijk op mij af,
Eer iets mij zulks te kennen gaf.
Elk spotte met mijn zielverdriet ;
Hun valsche tong bedwong zich niet.
8. Bij dart'le brassers aan den disch,
Wien 't huichlend spotten eigen is,
Wier lastertaal mij snood oenteerde,
Was vreugd om 't onheil, dat mij deerde.
Hoe lang zult Gij zulks zien, o God !
Vergun mijn ziel een beter lot ;
Verlos haar, door uw sterke hand,
Uit dezer leeuwen klaauw en tand.

2. P A U Z E.

9. Ik zal, in tegenwoordigheid
Van 't groote volk, uw Majesteit
D' erkent'nis van mijn hart bewijzen ;
'k Zal U voor aller oogen prÿzen.
Dat zij dan, die mij zonder reên
Vervolgen, om mijn tegenheên

- Niet juichen, noch, in hunnen waan,
Op mij hun schimpend' oogen slaan.
10. Zij spreken nooit van vrede; neen!
Maar zij bedenken listigheên,
Ten val van hen, die, stil van zinnen,
Den vrede, 't dierbaarst pand, beminnen.
Zij bassen m' aan met open' mond;
Hun schimptaal, die mijn ziel doorwondt,
Bespot mijn leed; zij zijn verheugd
Op 't zien van al mijn ongeneugt.
11. O H E E R! Gij ziet het; zwijg niet stil;
Uw regt beslisse mijn geschil.
Ontwaak, tred toe tot mijn bescherming;
Mijn God! betoon mij uw ontferming;
Doe mij o hoogste Majesteit!
Eens regt naar uw gerechtigheid,
En laat die wreeden, dag aan dag,
Niet juichen om mijn droef geklag.
12. Laat hen niet zeggen in het hart:
„Geluk, mijn ziel! hij is benard!”
Men hoore nimmer uit hun monden:
„Wij hebben hem in 't eind verslonden!”
Wil hen veeleer met schand' belaan,
Om al den smaad, mij aangedaan;
Opdat mijn trotsche weêrpartij
Zich niet verheffe tegen mij.
13. Laat vromen, juichend t' allen tijd',
Om mijn gerechtigheid verblijd,
Dien lust, dien ijver nooit bedwingen;
Maar zeggen, onder 't vrolijk zingen:
„Verheerlijkt zij de hoogste God;
„Hij schenkt zijn' knecht een vreedzaam lot.
Dan meldt mijn tong, met diep ontzag,
Uw regt, uw' lof den ganschen dag.

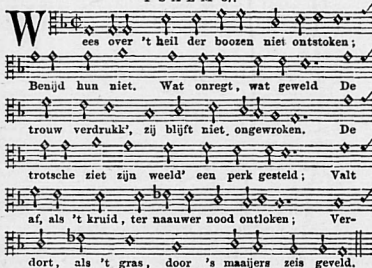
P S A L M 36.

H et trotsch gedrag des boozen doet Mij spre-
ken in 't beklemd gemoed: „Gods vrees is uit
„zijn oogen;” Wijl hij zoo lang zich zelven
vleit, Tot God zijn ongerechtigheid Niet langer
kan gedoogen. Bedrog en onregt spreekt zijn
mond; 't Verstand laat na, den waren grond
Van 't weldoen op te merken; Des nachts is
't kwaad

2. Uw goedheid, HEER! is hemelhoog;
 Uw waarheid tot den wolkenboog;
 Uw regt is als Gods bergen;
 Uw oordeel grond'loos; Gij behoedt,
 En zegent mensch en beest, en doet
 Uw hulp nooit vrucht'loos vergen.
 Hoe groot is uw goedgunstigheid!
 Hoe zijn uw vleug'len uitgebreid!
 Hier wordt de rust geschonken;
 Hier 't vette van uw huis gesmaakt:
 Een volle beek van wellust maakt
 Hier elk in liefde dronken.;
3. Bij U, Heer! is de levensbron;
 Uw licht doet, klaarder dan de zon,
 Ons 't heug'lijk licht aanschouwen.
 Wees die U kennen mild en goed,
 En toon d' opregten van gemoed
 Uw regt, waar z' op vertrouwen.
 Dat mij nooit trotsche voet vertrapp',
 Noch booze hand in ballingschap
 Ellendig om doe zwerven!
 Daar zijn de werkers van het kwaad
 Gevallen in een' jammerstaat,
 Waarin zij hulp'loos sterven.

P S A L M 37.

2. Stel op den HEER in alles uw betrouwen;
 Betracht uw' pligt; bewoon het aardrijk; leer
 Uw welvaart op Gods trouw volstandig bouwen;
 Verlustig u met blijdschap in den HEER:
 Dan zal Hij u in liefd' en gunst aanschouwen;
 U schenken, wat uw hart van Hem begeer'.
3. Geen ijd'le zorg doe u van 't heilspoor dwalen;
 Houd in uw'weg het oog op God gerigt.

Vertrouw op Hem, en d'uitkomst zal niet falen.
 Hij zal welhaast uw regt, voor elks gezigt,
 Doen dagen, als de morgenzonnestralen,
 En blinken, als het helder middaglicht.

4. Zwig Gode; wacht op 't eind van 's HEEREN wegen,
 Wanneer gij hier der snooden voorspoed ziet;
 En, hebben zij door list hunn' wensch verkregen,
 't Ontsteek' uw drift, noch baar' u zielverdriet:
 Misgun hun dan geen' ingebeelden zegen;
 Laat af van toorn, en zoek de wrake niet.
5. God roeit hen uit, die 's vromen rust verstoren;
 Maar die den HEER verwachten met geduld,
 Zien 't aardrijk zich ten erfbezit beschoren.
 Verbeid den stond, die beider lot vervuilt,
 En tracht dan 't zaad der boozen op te sporen,
 Waarvan gij plaats noch voetstap vinden zult.

1. P A U Z E .

6. 't Zachtmoedig volk zal eens den vollen vrede
 Genieten, in de zoetste rust verblijd,
 En erven d'aard'. Hoe ook de booz' en wreede
 Op d' onschuld loer', de tanden kners' van spijt;
 Hoe listig hij op haar zijn' aanslag smede;
 De HEER belacht het wrokken van dien nijd.
7. Hij ziet zijn' dag, den dag zijns oordeels, komen.
 Men trekt het zwaard; men spant den boog, en mikt
 Op 't zuchtend hart der onderdrukte vromen;
 Daar 's boozen raad hen wreed ter slagting schikt.
 In 't stout bestaan, in 't woeden niet te toomen,
 Voor dat hem God verbijstert en verschrikt.
8. Gods wraak ontwaakt' en trekt de trotschen tegen.
 Hun eigen zwaard vergiet hun ziedend bloed;
 Dan breekt hun boog, dan vallen z' op hun wegen;
 Dan blijkt op 't klaarst, dat hier het weinig goed
 Van 's Heeren volk, regtvaardiglijk verkregen,
 Veel beter is, dan 's boozen overloed.
- 9 Gods magt verbreekt den arm der goddeloozen,
 Terwijl zijn hand regtvaardigen geleidt;
 Al treden z' op geen' weg bezaaid met rozen,
 Zij wachten 't heil, door God hun toegezeit.
 Hij kent hunn' tijd; zij zien, in spijt der boozen,
 Hun erfenis bewaard in eeuwigheid.
10. Geen druk beschaamt hun hoop in bange tijden.
 Geen hongersnood doet hen verlegen staan:
 Gods goedheid zal hen voeden en verblijden;
 Maar 's HEEREN toorn de boozen nederslaan.
 Als 't mestlam, dat men zag ten offer wijden,
 Zal, met den rook, het heilloos rot vergaan

2. P A U Z E .

11. De booze neemt, door hebzucht aangedreven,
 Met list ter leen, en legt de schuld niet af.
 D' opregte, vol ontferming, mild in 't geven,
 Bezit deez' aard', als 't erf, dat God hem gaf.
 Deez' smaakt in rust den zegen en het leven;
 De vloek vervolgt den and'ren tot in 't graf.
12. 't Alwijs bestier bevestigt 's vromen gangen.
 De hooge God keurt zijne wegen goed;
 Hij zorgt voor hem, en waakt voor zijn belangen,
 Hij wordt geenszins, om 't glibb'ren van zijn' voet,
 Of om zijn' val verworpen, maar vervangen,
 En ondersteund door God, die hem behoedt.

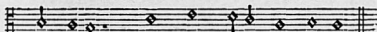
- 13 'k Ben jong geweest, en draag nu grijze haren ;
Maar zag noch nooit regtvaardigen door nood
Zoo zwaar gedrukt, als of hen God liet varen,
Noch ook hun zaad, al bedelde 't om brood.
Hun mildheid schijnt te groeijen met hun jaren.
De zegen vloeit hun nakroost in den schoot.
14. Wijk af van 't kwaad, en sta, met al uw krachten.
Het goede voor, in weldoen onvermoeid :
Woon eeuwig hier in late nageslachten ;
Want God, die 't regt, waardoor zijn heilrijk bloeit,
Op 't hoogst bemint, bewaart hen, die 't betrachten ;
Maar 't godloos zaad wordt door Hem uitgeroeid.

3. P A U Z E.

15. Het aardrijk zij regtvaardigen en vromen
In erfbezit ter woon, eeuw in, eeuw uit.
D'opregte doet een' vloed van wijsheid stroomen,
Daar hij den mond tot 's Hoogsten lof ontsluit ;
Wat menschenvrees zou ooit zijn tong betoomen ?
Zij spreekt naar 't hart, daar enkel regt uit spuit.
16. De wet zijns Gods is in zijn hart geschreven,
Waardoor zijn gang van glibb'ren wordt bevrijd.
De booswicht loert, door haat en spijt gedreven ;
Spant strik op strik, of wapent zich ten strijd ;
En staat, ontzind, regtvaardigen naar 't leven,
Naardien hij, trotsch, hun 's Heeren gunst benijdt.
17. God laat hen nooit in 's haters wreed vermogen.
Wie hen verdoem', de H E E R verdoemt hen niet.
Wacht op den H E E R, en houd zijn' weg voor oogen ;
Hij zal gewis, in 't wettig erfgebied
Van 't aardrijk, u op 't zegenrijkst verhoogen-
Terwijl gij 't eind der goddeloozen zien.
18. Ik heb het lot eens dwingelands waargenomen ;
Hij breidde zich verbazend uit in 't rond,
Gelijk een boom, die, tot zijn kracht gekomen,
Op 't weligst groent, geplant in eigen' grond ;
Maar 'k zocht welhaast vergeefs die plaag der vromen :
Hij was niet meer, hoe vast hij eertijds stond.
19. Let toch, en zie op vromen en opregten ;
Want wat men denk' van d' uitkomst hunner paân,
God kroont met vree' het einde zijner knechten ;
Maar, durft men stout des Heeren wet versmaân,
Dan zal Gods wraak den berg van hoogmoed slechten ;
En 't boos geslacht, ten grond toe, doen vergaan.
20. Het heillot, dat regtvaardigen verkregen,
Vloeit af van God, hun sterkt', als d' angst hen knelt.
Hij laat, in tijd van nood, hen niet verlegen.
Des H E E R E N hulp bevrijdt hen voor 't geweld
Van 't godloos rot : Hij komt hem gunstig tegen.
Die op zijn magt een vast vertrouwen stelt.

P S A L M 38.

Groot en eeuwig Opperwezen ! Zeer te vree-
zen, Straf mij in uw gramschap niet ;
Toon mij toch, dat uw kastijden, In mijn

mijn lijden, Uit geen grimmigheid geschiedt.

2. Want uw pijlen doen mij dragen
Bitt're plagen;
Zij doorgrieven vleesch en been.
'k Voel uw hand in d' ongelukken,
Die mij drukken,
Neêrgedaald op al mijn leên.
 3. Door uw gramschap, fel ontstoken,
Is verbroken
Al mijn vleesch en ligchaamskracht:
Rust, noch vrede wordt gevonden,
Om mijn zonden,
In mijn beend'ren, dag of nacht.
 4. Want mijn hoofd is als bedolven
In de golven
Van mijn ongeretigheên;
Zulk een last van zond' en plagen,
Niet te dragen,
Drukt mijn schouders naar beneên.
 5. 'k Voel door stinkend' etterzweren
Mij verteren;
Walg'lijk zijn zij voor het oog;
Mijne dwaasheid deed die builen
Dus vervuilen,
Daar ze mij tot kwaad bewoog.
1. P A U Z E.
6. 'k Ben, door uwe wet te schenden,
Krom van lenden,
Vol van druk, benaauwd van hart:
Zeer gebogen en verslagen,
Moê van klagen;
Ga ik al den dag in 't zwart.
 7. Mijn ontstoken ingewanden
Doen mij branden,
En voor elk veracht'lijk zijn:
'k Voel mij van de smart doorsneden;
In mijn leden
Is niets heel, of vrij van pijn.
 8. Uitgeteerd door al mijn klagten
Zijn mijn krachten,
Zeer verbrijzeld en vergaan:
'k Brul van bitt're ziele-smarte,
Want mijn harte
Is verzwakt door al uw slaan.
 9. Maar wat klaag ik, Heer der heeren?
Mijn begeeren
Is voor U, in al mijn leed,
Met mijn zuchten en mijn zorgen,
Niet verborgen;
Daar Gij alles ziet en weet.
 10. 't Hart schokt in mij heen en weder,
Op en neder;
't Ligchaam valt mij kracht'loos neêr;
D' oogen, bijna blind gekreten,
Uitgebeten,
Zien het daglicht naauw'lijks meer.
 11. Die voorheen mij teêr beminden,
Eu mijn vrienden,

Wijken, angstig voor mijn plaag.
Nabestaanden gaan ter zijden,
Wegens 't lijden,
En d' ellenden, die ik draag.

2. P A U Z E.

12. Zij, die mijnen dood bejagen,
Leggen lagen,
Dreigen mij den laatsten slag;
Spreken, hoe mij best te krenken,
En bedenken
Mijn verderf, den ganschen dag.
13. Maar ik ben, in d' ongelukken,
Die mij drukken,
Als een doove, die niet hoort;
En uit wiens verstomde lippen
Niet kan glippen
't Flauuwat geluid van eenig woord.
14. Ja, ik ben als een, wiens ooren
Niet meer hooren,
Wat men zegge, kwaad, of goed;
Wien de tegenreën ontbreken,
Om te spreken,
En die daarom zwijgen moet.
15. Want, o trouw en eeuwig Wezen!
In mijn vreezen
Staat mijn hoop op U alleen
Gij, mijn God! zult in ellender
Bijstand zenden,
En verhooren mijn gebeên.
16. 'k Zei: laat nooit mijn bitter lijden
Hen verblijden
In hunn' trotschen euvelmoed;
Wijl die boozen juichen zouden,
Als z'aanschouwden
't Wank'len van mijn' zwakke voet.

3. P A U Z E.

17. Want, o Heer! ik ben aan 't zinken,
En tot hinken
Ieder oogenblik gereed.
'k Heb mijn smart en onvermogen
Steeds voor oogen,
Bij 't vooruitzigt van mijn leed.
18. 'k Wil mijn misdaân, die U tergen,
Niet verbergen;
Ik bedek voor U die niet.
'k Ben van wegen al mijn zonden,
Die mij wonden,
Vol van kommer en verdriet.
19. Maar mijn' vijand zie ik leven,
Hoog verheven,
Magtig, vrij van smart en nood:
Die, om valsche reën verbolgen,
Mij vervolgen,
Nemen toe en worden groot.
20. Zij, die kwaad voor goed vergelden,
Last'ren, schelden,
En vervolgen mij gestaag.
Ja, zij zijn op mij gebeten;
Waat zij weten,
Dat ik naar het goede jaag.

21. Zie mij, **HEER!** wien elk moet duchten,
Tot U vlugten.
O mijn God! verlaat mij niet;
Blijf niet, wegens mijn gebreken,
Ver geweken;
Toon, dat Gij mijn rampen ziet.
22. Heer! ik voel mijn krachten wijken
En bezwijken;
Haast U tot mijn hulp, en red,
Red mij, Schutsheer, God der goden,
Troost in nooden,
Grootte Hoorder van 't gebed.

P S A L M 39.

Ik zei: nu zal ik letten op mijn paan, Om met
mijn tong niet t' overtreên; Ik zal geen woord
uit mijnen mond doen gaan, Maar breed'len dien
in tegenheên; Terwijl hij, die mij booslijk te-
genstreeft, Nog daaglijks mij voor oogen zweeft.

2. Ik was verstomd, ik sprak van 't goede niet;
Maar dit verzwaaarde mijne smart,
Mijn geest werd heet in 't binnenst door verdriet:
Een vuur ontstak mijn peinzend hart,
Dat, ondanks mijn besluiten, in mijn leed,
Mijn tong op 't laatst dus spreken deed:
3. „O **HEER!** ontdek mijn levenseind' aan mij;
„Mijn dagen zijn bij U geteld;
„Ai! leer mij, hoe vergankelijk ik zij;
„Een handbreed is mijn tijd gesteld;
„Ja, die is niets; want, schoon de mensch zich vleit,
„De sterkst' is enkel ijdelheid.
4. „Gaat niet de mensch, als in een beeld, daarheen,
„Gelijk een schaduw, die verdwijnt?
„Men woelt vergeefs; men brengt met zorg bij een
„Al wat op aard' begeerlijk schijnt;
„En niemand is verzekerd, wie eens al
„Die goed'ren naar zich nemen zal.”

P A U Z E.

5. Nu dan, o Heer! wat is 't, dat ik verwacht?
Mijn hope staat op U alleen;
Verlos mij, door uw onweérstaanbre kracht,
Van al mijn ongerechtigheên,
En stel mij niet, getrouwe Toeverlaat!
Den dwaazen sterv'ling tot een' smaad.
6. Ik ben verstomd, en zal mijn' mond voortaan
Niet opendoen, wjl Gij het deedt.
Neem uwe plaag van mij; houd op van slaan,
En maak een einde van mijn leed;

Mijn kracht bezwijkt, omdat mij uwe hand
Zoo fel bestrijdt van alle kant.

7. Wanneer uw straf op eenen sterv'ling stort,
Omdat hij uwe wet vergeet,
Verdwijnt zijn glans, zijn kracht vergaat in 't kort,
Gelijk de schoonheid van een kleed,
Waarover zich alom de mot verspreidt.
Gewis, de mensch is ijdelheid!
8. Hoor mijn gebed, mijn bang geroep, o H E E R !
Daar 'k schreijend U mijn leed vertoon;
Ik, die bij U, als vreemdeling, verkeer,
En hier, gelijk mijn vaders, woon.
Ai! wend uw hand en plagen van mij af;
Verkwik mij, eer ik daal in 't graf.

P S A L M 40.

Heb lang den H E E R in mijnen druk ver-
wacht, En Hij heeft zich tot mij geneigd; Ik
riep, door nood op nood bedreigd, Hij gaf ge-
hoor aan mijne jammerklagt. Mij, in den kuil
verzonken, Mij heeft Hij hulp geschonken, Ge-
voerd uit modd'rig slijk; Mij op een rots gezet,
Daar ik, met vasten tred, Die jammerkolk ontwijk.

2. Hij geeft m' op nieuw een danklied tot zijn eer,
Een' lofzang; velen zullen 't zien,
En God' eerbiedig hulde bien;
Hem vreezen, en vertrouwen op den H E E R.
Wel hem, die 't Opperwezen
Dus kinderlijk mag vreezen,
Op Hem vertrouwen stelt,
En, in gevaar, geen kracht
Van ijd'le trotschaards wacht:
Van leugen, of geweld.
3. Mijn God! Gij hebt uw wond'ren groot gemaakt:
Wie is 't, die 't onbepaald getal
Van uw gedachten melden zel?
Wat geest zoo vlug, wat tong zoo wel bespraakt?
Geen slagvee, geen altaren,
Vol spijs ten offer, waren
Het voorwerp van uw' lust;
Gij hebt mij, naar uw woord,
Mijn ooren doorgeboord,
En 't ligchaam toegerust.

4. Brandofferen, noch offer voor de schuld,
 Voldeden aan uw' eisch, noch eer:
 Toen zaid' ik: zie, ik kom, o Heer!
 De rol des boeks is met mijn' naam vervuld.
 Mijn ziel, U opgedragen,
 Wil U alleen behagen;
 Mijn liefd' en ijver brandt:
 Ik draag uw heil'ge wet,
 Die Gij den sterv'ling zet,
 In 't binnenst' ingewand.

P A U Z E.

5. Uw heilleer wordt door mij alom verbreid;
 'k Bedwing mijn tong en lippen niet;
 Gij weet het, H E E R! die alles ziet.
 Mijn hart verbergt nooit uw gerechtigheid,
 Uw waarheid doe ik hooren;
 Uw heil, den mensch beschoren,
 Vloeit daaglijks uit mijn' mond;
 Uw gunst, uw trouw, uw woord
 En Godsgeheimen, hoort
 Uw talrijk volk in 't rond.
6. G' onthoudt, o H E E R! dan uw barmhartigheên
 Mij nooit, in knellend zielsgevaar:
 Dat mij uw gunst en trouw bewaar';
 Daar ik door ramp op ramp mij vind bestreên.
 Ik voel mij aangegrepen
 Door zonden, fel benepen,
 Een heir niet t' overzien;
 Die ik veel minder, dan
 Mijn hoofdhaar, tellen kan;
 Zij doen mijn krachten vliên.
7. 't Behaag' U mij te redden uit den nood;
 O H E E R! bied vaardig onderstand;
 En overstort met schaamt' en schand'
 Hen, die mijn ziel vervolgen tot den dood;
 Laat z', achterwaarts gedreven,
 Met schand' in 't vlugten sneven,
 Wier lust is in mijn kwaad;
 Verwoesting zij de loon,
 Voor al den schimp en hoon
 Van hem, die mij versmaadt.
8. Verheug het volk, verblijd hen allen, H E E R!
 Die naar U zoeken t' elken stond;
 Leg steeds uw vrienden in den mond:
 „Den grooten God zij eeuwig lof en eer!”
 Schoon 'k arm ben en ellendig,
 Denkt God aan mij bestendig,
 Gij zijt mijn hulp, mijn kracht,
 Mijn Redder, o mijn God!
 Bestierder van mijn lot!
 Vertoef niet, hoor mijn klagt.

P S A L M 41.

W

elzalgig hij, die zich verstandig draagt Bij
 een ellendig mensch! De H E E R zal hem, wan-
 neer

2. De H E E R zal hem, op 't ziekbed neêrgestort,
Versterken door zijn kracht;
Gij maakt, dat zelfs zijn gansche leger word'
Veranderd door uw magt.
Ik heb tot God geroepen om genâ;
'k Zei in mijn' angst en leed:
Genees mij, H E E R! die bij U schuldig sta,
En tegen U misdeed.
3. In plaats van troost vervolgt mij 's vijands blaam;
Zij zeggen tot elkaar:
„Waar blijft zijn dood? wanneer vergaat zijn naam?“
Komt iemand van die schaar
Om mij te zien; dan spreekt hij valsch, en smeedt
Mij kwaad, zoo veel hij kan;
Als hij terug van mij naar buiten treedt,
Spreekt hij er and'ren van.

P A U Z E.

4. Zij momp'len zaam, vervuld met bitt'ren haat;
Van raadslaan nimmer moê,
Bedenken zij een goddeloos verraad;
Men zegt: „Gods geeselroê
„Treff hem gewis; een schenddaad kleeft hem aan;
„Hij ligt voor eeuwig neêr:
„Nu zult gij hem niet weder op zien staan,
„Hersteld gelijk weleer.”
5. Zelfs hij, op wien ik voormaals heb vertrouwd,
Mijn vree- en dischgenoot,
Verhief zijn hiel, en sloeg mij fier en stout,
Terwijl hij at mijn brood.
Maar Gij, o H E E R! schiet tot mijn hulpe toe;
Bewijs genâ, en red,
En rigt mij op; dat ik vergelding doe,
En d'ontrouw palen zett'.
6. Ik ken uw gunst, ik ken uw trouw hieraan,
Dat zich mijn vijand niet
Beroemen zal, noch ik te gronde gaan;
Wijl Gij mij bijstand biedt,
Mij onderhoudt in mijn opregtigheid,
En, voor uw aangezigt,
Met teedre zorg en trouwe hulp, geleidt
Naar 't eeuwig zalig licht.
7. Looft Isrels God; roept, door all' eeuwigheen,
Des H E E R E N grootheid uit:
Dat elk met mij zijn' lofsang en gebeên,
Met Amen, Amen, sluit'!

P S A L M 42.

't **H**ijgend hert, der jagt ontkomen, Schreeuwt
 niet sterker naar 't genot Van de frissche wa-
 terstroomen, Dan mijn ziel verlangt naar God.
 Ja, mijn ziel dorst naar den Heer: God des
 levens! ach! wanneer Zal ik naadren voor
 uw oogen, In 'uw huis uw' naam verhoogen?

2. 'k Heb mijn tranen, onder 't klagen,
 Tot mijn spijsze, dag en nacht;
 Daar mij spotters durven vragen:
 „Waar is God, dien gij verwacht?“
 Mijn benaauwde ziel versmelt,
 Als zij zich voor oogen stelt,
 Hoe ik, onder stem en snaren,
 Feest hield met Gods blijde scharen.
3. O mijn ziel! wat buigt g' u neder?
 Waartoe zijt g' in mij ontrust?
 Voed het oud vertrouwen weder;
 Zoek in 's Hoogsten lof uw' lust;
 Want Gods goedheid zal uw' druk
 Eens verwiss'len in geluk.
 Hoop op God; sla 't oog naar boven;
 Want ik zal zijn' naam nog loven.
4. 'k Denk aan U, o God! in 't klagen,
 Uit de landstreek der Jordaan;
 Van mijn leed doe 'k Hermon wagen;
 'k Roep van 't klein gebergt' U aan.
 'k Zucht, daar kolk en afgrond loeit,
 Daar 't gedruisch der waat'ren groeit,
 Daar uw golven, daar uw baren
 Mijn benaauwde ziel vervaren.

P A U Z E.

5. Maar de HEER zal uitkomst geven,
 Hij, die 's daags zijn gunst gebiedt;
 'k Zal in dit vertrouwen leven,
 En dat melden in mijn lied.
 'k Zal zijn' lof, zelfs in den nacht,
 Zingen, daar ik Hem verwacht,
 En mijn hart, wat mij moog' tressen.
 Tot den God mijns levens heffen.
6. 'k Zal tot God, mijn steenrots, spreken:
 „Waarom, Heer! vergeet Gij mij?“
 'k Ga in 't zwart, door rouw bezweken,
 „Om mijns vijands dwing'landij,

„Die mij hoont, mij 't hart doorboort,
 „Dat gestaag deez' last'ring hoort:
 „Waar is God, op wien gij bouwdet,
 „En aan wien g' uw zaak vertrouwdet?”

7. O mijn ziel! wat buigt g' u neder?
 Waartoe zijt g' in mij ontrust?
 Voed het oud vertrouwen weder;
 Zoek in 's Hoogsten lof uw' lust:
 Menigwerf heeft Hij uw' druk
 Doen verand'ren in geluk.
 Hoop op Hem, sla 't oog naar boven;
 Ik zal God, mijn' God, nog loven!

P S A L M 43.

G
 educhte God! hoor mijn gebeden; Strijd voor
 mijn regt, en maak mij vrij Van hen, die, vol
 arglistigheden, Gerechtigheid en trouw vertreden;
 Opdat mijn ziel uw' naam belij', En U geheiligd zij.

2. Mijn God! ik steun op uw vermogen,
 Gij zijt de sterkte van mijn hart.
 Waarom verstoot Gij m' uit uw oogten?
 Waarom ga ik, ter neêrgebogen,
 Door 's vijands wreed geweld benard,
 Gestaag in 't aaklig zwart.
3. Zend, Heer! uw licht en waarheid neder,
 En breng mij, door dien glans geleid,
 Tot uw gewijde tente weder;
 Dan klimt mijn bange ziel gereeder
 Ten berge van uw heiligheid,
 Daar mij uw gunst verbeidt.
4. Dan ga ik op tot Gods altaren,
 Tot God, mijn' God, de bron van vreugd;
 Dan zal ik, juichend, stem en snaren
 Tot roem van zijne goedheid paren,
 Die, na kortstondig' ongeneugt',
 Mij eindeloos verheugt.
5. Mijn ziel! hoe treurt ge dus verslagen?
 Wat zijt g' onrustig in uw lot?
 Berust in 's Heeren welbehagen;
 Hij doet welhaast uw heilzon dagen.
 Uw hoop herleev', naar zijn gebod:
 Mijn redder is mijn God.

P S A L M 44.

O
 God! wij mogten met ons' ooren Weleer van on-

onze vaadren hooren, Wat werk Gij in hun dagen
wrocht, Hoe G' oudtijds hen met heil bezocht.
Gij hebt de heid'nen met uw hand Verdreven, dat
zij 't erf verlieten; Hen fel geplaagd, uw volk
geplant, En op het weeld'rigst voort doen schieten.

2. Hun zwaard deed hen dit land niet erven ;
Hun arm deed hen geen heil verwerven ;
Maar uwe regterhand, uw magt,
Heeft hun dien voorspoed toegebracht :
De glans van 't godlijk aangezicht
Heeft hen de zege weg doen dragen :
Want Gij omscheent hen met het licht
Van uw genadig welbehagen.
3. Gij zelf, o God ! die, uit uw woning,
Ons hulp verleendet, zijt mijn Koning ;
Verlos ons van 't gedreigde kwaad ;
Gebied het heil voor Jakobs zaad.
Gij doet ons onze weêrpartij
Met hoornen stooten in de lenden ;
In uwen naam vertreden wij,
Die tegen ons de wapens wenden.
4. Stap ik vol moeds ten ooreloge ;
'k Vertrouw niet op mijn' stalen boge ;
Ik weet, dat, in den heeten strijd,
Mij zwaard noch dapperheid bevrijdt.
Maar Gij verlost den veegen Staat,
Van 's vijands magt, waarvoor wij duchten .
Ook doet uw hand al wie ons haat
Met schand' en schaamte heuen vlugten.

[1. P A U Z E .

5. 't Is God, wien w' onzen Redder noemen ;
In wien w' ons al den dag beroemen .
Den lof uws naams, alom verbreed,
Verheffen wij in eeuwigheid .
Maar nu verstoot Gij ons, o Heer !
Wij zien ons hoofd met schand' bedekken :
Dewijl Gij met ons heir niet meer,
Ter hulp, als eertijds, uit wilt trekken .
6. Gij doet ons bevend rugwaarts wijken,
En steeds voor d' overmagt bezwijken
Van haatren, die ons goed en bloed
Vast rooven in hunn' euvelmoed .
Gelijk de schapen, die men slagt,
Hebt G' ons aan hen tot spijs gegeven ;
Onder 't heidendom gebragt,
Daar wij verstrooid, vol kommer, leven
7. Het volk, dat Gij hebt uitverkoren,
Verkoopt G' aan die uw erfdeel storen,
Voor geen waardij, hoe min men bied' .

En hunnen prijs verhoort Gij niet.
 Gij stelt ons tot een' bit'ren smaad
 Voor schamp're bureu, die ons honen ;
 De spot en schimp straalt van 't gelaat
 Der volken, die rondom ons wonen.

8. Gij doet ons tot een spreekwoord strekken
 Den heid'nen, daar G' ons heen doet trekken ;
 En 't volk, dat ons te snood berooft,
 Schudt over ons, afkeerig, 't hoofd.
 Mijn schande stelt men valsch in 't licht,
 Z' is nimmer uit mijn oog geweken ;
 De schaamte dekt mijn aangezigt,
 Zoo dat ik 't hoofd niet op durf steken.
9. De stem des honers moet ik hooren ;
 Zijn lastertaal klinkt mij in d' ooren ;
 De booze vijand koelt zijn' moed,
 En dorst wraakgierig naar ons bloed.
 Wij hebben echter in die smart,
 Schoon wij dit alles ondervonden,
 U niet vergeten in ons hart,
 Noch trouw'loos uw verbond geschonden.

2. P A U Z E.

10. Ons hart heeft zich van U, in nooden,
 Niet afgekeerd tot valsche goden ;
 En onze gang week niet van 't pad,
 Dat Gij ons voorgeschreven hadt :
 Al hebt G' ons, in uw' toornegloed,
 Verpletterd in een plaats der draken,
 En ons verdrukt en bang gemoed
 De doodsvalleijen doen genaken,
11. Ja, hadden w', in dien druk gezeten,
 Den naam van onzen God vergeten,
 De handen, in verlegenheid,
 Tot vreemde goden uitgebreid ;
 Zou God, naar zijn onkreukbaar regt,
 Die euveldaad niet onderzoeken ?
 Al wat in 't hart wordt overlegd,
 Kent Hij, tot in de diepste hoeken.
12. Maar wij, om uyentwil verdreven,
 Verliezen, al den dag, het leven ;
 Wij worden slechts van hen geacht,
 Als schapen, voor het mes gebragt.
 Waak op, o Heer ! waarom toch zoudt
 Gij slapen, en de smart vergrooten ?
 Ontwaak, toon, dat G' ons nog aanschouwt,
 En ons niet eeuwig wilt verstooten.
13. Waarom, daar wij uw' bijstand vergen,
 Zoudt Gij uw aangezigt verbergen ?
 Waarom vergeten onz' ellenc' ?
 En onderdrukking zonder end ?
 Want onze ziel, die naauw'lijks leeft,
 Is treurig in het stof gebogen ;
 Daar onze buik aan d' aarde kleeft,
 Bezwijken wij in onvermogen.
14. Sta op, o God ! toon medelijden,
 Laat ons uw' arm van nood bevrijden ;
 Verlos ons uit den angst, o Heer !
 Zoo krijgt uw goedheid eeuwig d' eer.

P S A L M 45.

Mijn hart, vervuld met heilbespiegelingen, Zal
't schoonste lied van eenen Koning zingen; Terwijl
de Geest mijn glatte tonge drijft, Is z' als de pen
van een', die vaardig schrijft. Beminnlijk Vorst! uw
schoonheid, hoog te loven, Gaat al het schoon der
mensen ver te boven: Gena is op uw lippen uit-
gestort; Des G' eeuwiglijk van God gezegend wordt.

2. Gord, gord, o Held! uw zwaard aan uwe zijde,
 Uw blinkend zwaard, zoo scherp gewet ten strijde:
 Vertoon' uw' glans, vertoon' uw Majesteit;
 Rijd zegerijk in uwe heerlijkheid
 Op 't zuiv're woord der waarheid; rijd voorspoedig
 En heersch alom regtvaardig en zachtmoedig,
 Uw regterhand zal 't godlijk rijk behoën,
 En in den krijg geduchte daden doen.
3. Uw pijlen, fel van uwen boog gedreven,
 Zijn scherp, en doen geheele volken beven;
 Zij vellen neêr wat uw vermogen tart,
 En dringen diep in 's vijands wreevlig hart
 Gij zult, o God! in eeuwigheid bekleeden
 Den vasten troon van uw gerechtigheden:
 De rijksstaf, dien uw hooge Majesteit
 In 't Godsrijk zwaait, heerscht met regtmatigheid.
4. O God! uw God heeft mild U overgoten
 Met vreugdezalf, meer dan uw meëgenooten,
 Omdat uw ziel de goddeloosheid haat,
 En 't regt bemint, Uw vorst'lijk rijksgewaad,
 U toegevoerd uit elpenbeenen hoven,
 Vol eedlen geur, doet elk uw hoogheid loven;
 Hoe ruikt de mirr' en kassie wijd en zijd,
 En d'aloë, wier geur uw ziel verblijdt!

P A U Z E.

5. Men ziet U blij, in statelijke reijen,
 Door docht'ren zelfs van koningen geleijen:
 De Koningin staat aan uw regterhand
 In 't fijnste goud van Ofirs mijnrijk land.
 O Dochter! hoor, en zie, en neig uw ooren;
 Verlaat, vergeet, wat ooit u kon bekoren;
 Uws vaders huis, uw volk, en wat voorheen
 Uw dierbaar en beminnenswaardig scheen.

6. Dan zal de Vorst van al uw schoon getuigen ;
 Hij is uw Heer, dies moet g' u voor Hem buigen,
 'k Zie Tyrus dan, die rijke wereldstad,
 U hulde doen, en off'ren schat op schat.
 De Koningstelg, die Hij zijn Bruid wil noemen,
 Is meest om haar inwendig schoon te roemen ;
 Borduursel is, naar vorstelijken staat,
 Van louter goud gewerkt in praalgewaad.
7. Straks leidt men haar in staatsie, uit haar woning ;
 In kleeding, rijk gestikt, tot haren Koning :
 Zoo treedt zij voort met al den maagdenstoet,
 Die haar verzelt, U vrolijk te ontmoet.
 Zij zullen blij, geleid met lofgezangen,
 De vreugde voën, die afstraalt van haar wangen,
 Tot zij, daar elk gewaagt van haren lof,
 Ter bruiloft treën in 't koninklijke hof.
8. In plaats van uw doorlucht' en vrome vaadren,
 Zult Gij eerlang uw zonen zien vergaadren,
 En stellen hen door uw geduchte hand,
 Al 't aardrijk door, in vorstelijken stand.
 Ik zal uw' naam bij elk geslacht doen kennen,
 Van kind tot kind zal 't zich aan U gewennen :
 Zoo rolt uw lof op 't ruime wereldrond,
 In eeuwigheid, uit aller volk'ren mond.

P S A L M 46.

God is een toevlugt voor de zijnen, Hun sterkt',
 als zij door droefheid kwijnen ; Zij werden steeds zijn
 hulp gewaar In zielbenaauwdheid, in gevaar ; Dies
 zal geen vrees ons doen bezwijken, Schoon d' aard'
 uit hare plaats mogt wijken ; Schoon 't hoogst ge-
 bergt' uit zijne steé Verzet wierd in het hart der zee.

2. Laat vrij het schuimend zeeat bruisen,
 D' ontroerde waatren hevig ruischen ;
 De golven mogen, door haar woën,
 Het berggevaarte daavren doen :
 De stad, het heiligdom, de woning
 Van God, den allerhoogsten Koning,
 Wordt in haar muren, t' allen tijd',
 Door beekjes der rivier verblijd.
3. Geen onheil zal de stad verstoren,
 Daar God zijn woning heeft verkoren ;
 God zal haar redden uit den nood,
 Bij 't dagen van het morgenrood.
 Men zag de heid'nen kwaad beramen ;

De Koningrijken spanden zamen ;
Maar God verhief zijn stem, en d' aard'
Versmolt, voor 's Hoogsten toorn vervaard.

P A U Z E.

4. De H E E R, de God der legerscharen,
Is met ons, hoedt ons in gevaren :
De Heer, de God van Jakobs zaad,
Is ons een burg, een toeverlaat.
Komt, wilt op 's H E E R E N daden merken ;
Aanschouwt des Hoogsten groote werken.
Zijn magt, die nooit te stuiten is,
Maakt d' arde tot een wildernis.
5. God stilt, alom, het oorelogen :
Zijn arm verbreekt de taaie bogen ;
Doet spies en speer aan stukken slaan ,
En wagens door het vuur vergaan.
Laat af ! dus spreekt de Heer der heeren :
Weet ! ik ben God, elk moet mij eeren ;
Het heidendom, ja 't gansch heelal
Verhooge mij met lofgeschal.
6. De H E E R, de God der legerscharen,
Is met ons, hoedt ons in gevaren.
De Heer, de God van Jakobs zaad,
Is ons een burg, een toeverlaat.

P S A L M 47.

Juicht, o volken ! juicht ; Handklapt, en be-
tuigt Onzen God uw vreugd ; Weest te zaam
verheugd. Zingt des Hoogsten eer ; Buigt u voor
Hem neer. Alles ducht zijn kracht : Alles vreest
zijn magt : Zijne Majesteit Maakt haar heerlijk-
heid, Over 't rond der aard', Wijd en zijd vermaard.

2. Naar Gods wijs bestel,
Op Gods hoog bevel,
Slaan wij, door zijn hand,
Volken aan den band,
Die door ons verneert,
Door ons overheard,
Strekken tot een blijk,
Hoe Hij, liefderijk,
Aan zijn woord gedenkt ;
D' erfenis ons schenkt,
Jakobs heerlijkheid,
Aan hem toegezeid.

8. God vaart, voor het oog,
Met gejuich omhoog;
't Schel bazuïngeluid
Galmt Gods glorie uit.
Heft den lofzang aan;
Zingt zijn wonderdaan;
Zingt de schoonste stof,
Zingt des Konings lof,
Met een' zuiv'ren galm,
Met een' blijden psalm;
Hij, de Vorst der aard',
Is die hulde waard.
4. Zingt des Hoogsten eer,
Opdat ieder leer',
Hoe Hij heerscht alom
Over 't heidendom;
Hoe Hij van zijn' troon
Geeft zijn rijksgeboën,
Daar het al voor bukt,
Eedlen, gansch verrukt,
Nu hun 't godlijk licht
Straalt in 't aangezigt,
Deelen in ons lot,
Eeren Abrams God.
5. D' eersten van den Staat,
Die den onderzaat,
Naar Gods wijze wet,
Zijn ten schild gezet,
Eeren 's Hoogsten magt,
God munt uit in kracht.

P S A L M 48.

De HEER is groot; elk zing' zijn' lof In
Salems stad en tempelhof, Daar onze God,
bij zuiv're toonen, Op zijnen heil'gen berg wil
wonen. Hoe schoon, hoe weigelegen, Wat
vreugd voor d' aard', wat zegen Is Zions berg!
hoe grootsch, hoe blij, Hoe heerlijk aan de
noorder zij'! Wie is 't, die niet de Godstad
reemt, De Stad des grooten Konings noemt?

2. In haar paleizen vestigt God'
 Zijn' troon, wordt daar erkend een slot
 En hoog vertrek voor 't volk te wezen;
 Geen vorsten heeft men daar te vreezen,
 Pas hadden zij, verbonden,
 Den togt zich onderwonden;
 Pas hadden zij de Stad in 't oog,
 Of hun verwond'ring steeg zoo hoog,
 Dat Zion, slechts van ver te zien,
 Hen straks van schrik terug deed vliên.

3. Daar greep hen beving aan, vervaard,
 Vol smart, gelijk een vrouw, die baart,
 Zoo doet G' een' oostenwind de kielen
 Van Tharsis vloot in zee vernielen.
 Wij zagen, 't geen onz' ooren
 Voorheen slechts mogten hooren,
 In deze stad, de troon der eer,
 Van God, der legerscharen H E E R.
 Hij zal, door magt en kloeke daân,
 In eeuwigheid haar vast doen staan.

P A U Z E.

4. Wij, o verheven Majesteit!
 Gedenken uw weldadigheid,
 In 't midden van uw heil'ge woning.
 Gelijk uw naam is, groote Koning!
 Bij ons te regt geprezen;
 Zoo is uw roem gerezen,
 En bij de volken zeer vermaard,
 Tot aan het uiterst' eind der aard'.
 Uw regterhand, die 't kwaad niet duldt,
 Is met gerechtigheid vervuld.

5. Dat Zions berg weergalm' van vreugd;
 Laat Juda's dochters zijn verheugd;
 Wyl Gij haar' vijand sloegt in 't strijden.
 Gaat Zion rond aan alle zijden;
 Telt al de vestingwerken
 En torens, die 't versterken,
 Ja ziet, met een oplettend oog,
 Paleizen steig'ren hemelhoog,
 En stout verduren al 't geweld,
 Opdat gij 't aan uw kroost vertelt.

6. Want deze God is onze God,
 Hij is ons deel, ons zalig lot,
 Door tijd noch eeuwigheid te scheiden:
 Ter dood toe zal Hij ons geleiden.

P S A L M 49.

G ij, volken! hoort, waar g' in de wereld woont,
 't Zij laag van staat, of hoog, met eer be-
 kroond; 't Zij rijk of arm, komt, luistert naar
 dit woord. Mijn mond brengt niets dan lout're wijs-
 heid

2. Wat zou mij toch doen vreezen in een' tijd,
 Waarin het kwaad, het onrecht mij bestrijdt,
 Als ik omringd, benaauwd ben door 't geweld,
 Dat in mijn' val zijn hoogst genoeggen stelt?
 Wat hem betreft, die op zijn' schat vertrouwt,
 En al zijn' roem op grooten rijkdom bouwt;
 Zijn schat behoudt zijn' broeder niet in 't leven;
 Hij kan daarvoor aan God geen losgeld geven.
3. Hij kan dien prijs der ziele, dat rantsoen
 Aan God in tijd noch eeuwigheid voldoen:
 Hij wenscht vergeefs hier altoos 't licht te zien,
 En, door zijn' schat, het naar bederft' ontvliên.
 Hij ziet elk uur der wijzen levensend;
 Der dwazen dood blijft hem niet onbekend:
 Hij ziet, dat hun in 't sterven niets kan baten,
 Maar dat zij 't al aan and'ren overlaten.
4. Al zegt zijn hart: „mijn huis zal eeuwig staan,
 „Van kind tot kind gedurig overgaan;“
 Al heeft hij 't land, waarop zijn trotsheid roemt,
 Zijn grootschheid bouwt, naar zijnen naam genoemd;
 't Is alles wind, waar zich zijn hart meê streelt:
 De mensch, hoe mild door 't aardsch geluk bedeed,
 Hoe hoog in eer, in magt en staat verheven,
 Vergaat als 't vee, en derft in 't eind het leven.

P A U Z E.

5. Hoewel zijn weg niets is dan ijdelheid,
 En hij zich zelv' door dwazen hoogmoed vleit;
 Stapt echter 't kroost, dat in der oud'ren woord
 Behagen scheidt, op 't zelfde doolpad voort.
 De dood maait ook dier kind'ren leven af;
 Zij volgen hen, als schapen, naar het graf;
 En in den dag, den grooten dag des Heeren,
 Zal over hen d' opregte triomferen.
6. Men denkt niet meer aan hunn' verleden' staat,
 Wijl al hun glans met hen in 't graf vergaat;
 Maar na den dood is 't leven mij bereid;
 God neemt mij op in zijne heerlijkheid.
 Vreest hem dan niet, die groote schatten heeft,
 Wiens magtig huis in eer en aanzien leeft;
 Want hij zal niets in 't sterven met zich dragen;
 Zijn naam, zijn roem, 't ligt al ter neêr geslagen.
7. Schoon hij zich op deez' aard' in wellust baadt,
 En ieder roemt zijn weeld' en overdaad;
 Hij daalt nogtans, gelijk zijn gansch geslacht,
 Vervreemd van God, in 's afgronds donk'ren nacht.
 Gij dan, o mensch! hoe waard, hoe groot in eer;

Zoo gij den wil versmaadt van uwen Heer,
Dan gaat gij, als de beesten, haast verloren:
Een wis bederf is uw ten lot beschoren.

P S A L M 50.

Der goden God verheft zijn stem met magt, En
roept deez' aard', van daar de zon, met pracht,
In 't oosten rijst, tot daar z' in zee verdwijnt;
Uit Zion, zoo volkomen schoon, verschijnt God
vol van glans, om op zijn' troon te stijgen;
Hij, onze God, Hij komt en zal niet zwijgen.

2. Verterend vuur gaat voor zijn aanzigt heen:
Een felle storm verzelt alom zijn treën:
Nu Hij zijn volk zal rigten voor elks oog,
Roept Hij tot aard' en hemel van onhoog:
„Verzamelt mij mijn dierb're gunstgenooten,
„Die mijn verbond op 't heilig offer sloten.”
3. De heemlen zijn getuigen van zijn regt,
Want God is zelf de Regter, die 't beslecht.
Hoor gij, mijn volk! hoor, Isrel! daar ik tot
Uw spreek en roep: Ik God, Ik ben uw God;
'k Bestraf u niet van wege d' offeranden,
Daar die gestaag voor mij op 't outer branden.
4. 'k Zal uit uw huis geen var, noch uit uw kooi
Voor 't brandaltaar begeeren bok of ooi;
Want al 't gediert der wouden is het Mijn';
Wat beesten er op duizend bergen zijn;
Wat vogels ooit rondom hun toppen vlogen;
Het wild des velds, 't is al in mijn vermogen

P A U Z E.

5. Nooit klaagd' Ik 't u, indien Ik honger had;
Want d'aard' is Mijn', en al wat zij bevat.
Zou stierenvleesch, of wat ooit menschen voedt,
Mijn spijze zijn? mijn drank der bokken bloed?
Neen; offert God' uw dank'bre lofgezangen;
't Geen gij belooft moet d'Allerhoogst' ontvangen.
6. Roept in den nood tot Mij, uw' God en Heer;
Dan help Ik u, en gij geeft Gode d' eer.
Maar zijne taal tot goddeloozen luidt:
Waarom toch spreekt gij mijne wetten uit?
Wat roemt gij u als mijn verbondelingen,
Daar g' u door woord noch straffen laat bedwingen?
7. Ziet gij een' dief, gij loopt met hem en steelt;
Gij zijt het, die met overspelers deelt
In 't vuil vermaak van hun ontuchtigheên;

Uw mond is vol van ongebonden reën,
Uw snoode tong is afgerigt op liegen,
En steeds gewend aan veinzen en bedriegen.

8. Gij zit, gij spreekt van uwen broeder kwaad;
Uw moeders zoon vervolgt gij bits met smaad,
En lastert hem; dit doet gij vrij en blij;
Ik zwijg, dies meent ge, dat Ik ben als gij.
'k Zal over u een heilig vonnis vellen,
En uw gedrag u klaar voor oogen stellen.
9. Verstaat dit toch, vergeters van Gods wet!
Opdat ik niet verscheur', en niemand redd',
Wie 't dankbaar hart mij biedt ter offerand',
Die geeft mij eer, en elk, wie met verstand
Zijn wegen rigt, mag op mijn gunst vertrouwen;
Ik zal Gods heil hem eeuwig doen aanschouwen.

P S A L M 51.

G ená, o God! gená, hoor mijn gebed: Ver-
schoon mij toch naar uw barmhartigheden; Delg
uit mijn schuld, vergeef mijn overtreden;
Uw goedheid wordt noch paal noch perk ge-
zet. Ai! wasch mij wel van ongerechtigheid:
Mijn schuld is zwaar, ik heb uw wet geschon-
den; Zie mijn berouw; hoor, hoe een boet'ling
pleit, En reinig mij van al mijn vuile zonden.

2. Want ik gevoel de grootheid van mijn kwaad;
Mijn zonde zie 'k mij steeds voor oogen zweven,
'k Heb tegen U, ja U alleen, misdreven;
Uw' wil en wet, hoe heilig, stout versmaad.
Ik heb gedaan, dat kwaad was in uw oog.
Dies ben ik, Heer! uw gramschap dubbel waardig.
'k Erken mijn schuld, die U tot straf bewoog,
Uw doen is rein, uw vonnis gansch regtvaardig.
3. 't Is niet alleen dit kwaad, dat roept om straf;
Neen, 'k ben in ongerechtigheid geboren:
Mijn zonde maakt mij 't voorwerp van uw toren,
Reeds van het uur van mijn ontvang'nis af.
Zie, Gij hebt lust tot waarheid in 't gemoed;
Gij, Heer! die weet al wat ik heb misdreven;

Gij, die mijn' Geest met wijsheid hadt gevoedt,
En in mijn ziel uw godlijk licht gegeven.

4. Ontzondig mij met hyzop, en mijn ziel,
Nu gansch melaatsch, zal rein zijn en genezen :
Wasch mij geheel, zoo zal ik witter wezen
Dan sneeuw, die versch op 't aardrijk nederviel.
Ai! geef mij weër gewenschte zielevreugd ;
Laat uit uw' mond mij stof tot blijdschap hooren ;
Zoo wordt op nieuw 't verbrijzeld hart verheugd,
En in mijn' geest de ware rust herboren.

P A U Z E.

5. Verberg uw oog van mijn bedreven kwaad,
Waardoor mijn ziel gevoelt de diepste wonden ;
Delg, delg toch uit mijn schuld en al mijn zonden,
En spreek mij vrij van mijne gruweldaad.
Herschep mijn hart, en reinig Gij, o Heer !
Die vuile bron van al mijn wanbedrijven ;
Vernieuw in mij een' vasten geest, en leer
Mij aan uw dienst opregt verbonden blijven.
6. Verwerp mij van uw aangezigt toch niet :
Ai! laat van mij uw' heil'gen Geest niet scheiden ;
Die kan alleen op 't regte spoor mij leiden.
Bestier mijn' gang, daar Gij mijn zwakheid ziet,
Geef mijn gemoed, dat nu angstvallig vreest,
De blijdschap weër ; doe op uw heil mij hopen ;
Laat mij, gesterkt door eenen eedlen geest,
Volvaardig 't pad van uw geboden loopen.
7. Dan zal ik elk, die 't heilspoor bijster is,
Vrijmoedig al uw regte wegen leeren !
De zondaar zal zich dan tot U bekeeren,
En scheppen moed uit mijn behoudenis.
O God ! Gij, God mijns heils ! vergeef mijn schuld,
Mijn bloedschuld toch, hoe billijk ook te doemen ;
Dan zal mijn moad, met zangstof weër vervuld,
Uw heilig regt, gepaard met goedheid, roemen.
8. Heer ! open Gij mijn lippen door uw kracht,
Zoo zal mijn mond uw' lof gestaâg vermelden.
Geen offer kan voor mijne zonden gelden ;
Behaagd' U dat, straks wierd het U geslagt.
Indien gij lust in brandend' off'ren hadt,
Dan wierd het vuur door mij gewis ontstoken ;
Ik spaarde dan noch zorg, noch vlijt, noch schat,
Maar zou 't altaar van offervee doen rooken.
9. Gods offers zijn een gansch verbroken geest,
Door schuldbesef getroffen en verslagen :
Dit offer kan uw heilig oog behagen ;
't Is nooit, o God ! van U veracht geweest.
Doe Zion wel, laat om mijn' zwaren val
Uw goedheid niet van zijne burg'ren wijken ;
Bouw Salem op, laat nooit zijn muur en wal,
Door uwe straf, voor 's vijands magt bezwijken.
10. Dan vindt Gij in onz' offeranden lust,
Waarmeê wij U, naar 't heilig regt, vereeren ;
Dan zal 't altaar de varren gansch verteren ;
Dan wordt het vuur daarop nooit uitgebluscht.

P S A L M 52.

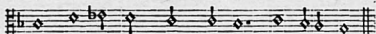

meetle dwingeland? Ik steun gerust op Gods ge-
nade En trouwen onderstand. Zijn goedheid duurt
den ganschen dag, Zijn almacht wekt ontzag.

2. Uw tong, die toelegt om te schaden,
En als een scheermes snijdt,
Durft zich met snood bedrog beraden.
Uit bitt'ren wrok en nijd.
Gij mint het onregt, haat de deugd:
De logen baart u vreugd.
3. Gij grieft mij door uw schamp're woorden,
Door taal, die mij verbaast;
Gij tracht mij door uw tong te moorden;
Maar beef! gij wordt wehaast
Door God, die uw gedrag verfoeit,
Voor eeuwig uitgeroeid.
4. God zal u voor zijn wraak doen bukken,
En, door zijn sterke hand,
U uit uw tent en schuilplaats rukken;
Ontwort'len uit uw stand.
De vromen zullen, vrij van nood,
Dan lagchen om uw' dood.
5. „Zie,” zal men zeggen, „zie den dwazen.
„Die, op zijn' rijkdom stout,
„Ons wilde door zijn magt verbazen,
„Op God niet heeft vertrouwd;
„Zijn sterkte kreeg hij door geweld:
„Nu ligt hij neêrgeveld.”
6. Maar ik zal als d' olijfboom groeijen,
In 't huis des grooten Gods.
Ik zal in eer en godsvrucht bloeijen;
God is mijn steun en rots.
Op zijne gunst, mij toegezeid,
Vertrouw 'k in eeuwigheid.
7. Mijn God! U zal ik eeuwig loven,
Omdat Gij 't hebt gedaan;
'k Verwacht uw trouwe hulp van boven,
Uw waarheid zal bestaan;
Uw naam is voor 't opregt gemoed,
Van al uw gunstvolk goed.

P S A L M 53.

e trotsche dwaas zegt in zijn boos gemoed:
„Daar is geen God.” Zij dooven 't licht der rede,
En maken zich, door gruwelijke zeden, Afschuwe-
lijk

- lijk; daar is geen mensch, die goed Op aarde doct.
2. God, die het regt met kracht verdedigt, sloeg
Van 's hemels troon zijn oogen naar beneden,
Op Adams kroost, doorzocht hun hart en zeden;
Hij zag, of zich geen mensch verstandig droeg,
En naar Hem vroeg.
3. Hij zocht alom, maar ach! Hij vond er geen';
Want alle vleesch is trouw'loos afgeweken;
Het land is vol van stinkende gebreken;
Geen sterveling wil 't pad der deugd betreên,
Ja zelfs niet één.
4. Heeft dan dit volk, dat groeit in euveldaân,
Geen kennis? neen! thans durven die ontzinden
Met gulzigheid mijn volk als brood verslinden;
Zij roepen, op hun godvergeten paân,
Zelfs God niet aan.
5. Op 't onverwacht zijn zij in angst gebragt;
Want God heeft uw belegeraars doen vlugten,
Hun beend'ren zelfs verstrooid. Die u deên zuchten
Hebt gij beschaamd; want God verwerpt, veracht
Dit boos geslacht.
6. Och daalde 't heil uit Zion spoedig neêr
Voor Israel! Als God zijn volk uit lijden
En bandeu redt, zal Jakob zich verblijden,
En Israël al juichend geven d' eer
Aan zijnen Heer.

P S A L M 54.

O God, verlos mij uit den nood, En red door
uwên naam mijn leven: Mijn rigtzaak zij aan U
verbleven. Och of uw arm mij bijstand bood! O
God! sla acht op mijn gebed; Neig tot mijn
rede gunstig d' ooren, En wil mijn bitt're klagt
verhooren, Zoo word' ik uit den angst gered.

2. Want vreemden steken 't hoofd onhoog
Tot mijn verderf; ik zie tirannen,
Om mij te dooden, zamenspannen,
Zij stellen God zich niet voor 't oog.
Ziet! God, die nimmer mij vergeet,
Is mij een helper in mijn lijden;
Hij voert hen aan, die voor mij strijden,
En ondersteunt mij in mijn leed.

3. Hij zal dit kwaad, dit boos bestaan,
Aan mijn verspieren vergelden.
Roei uit die tegen mij zich stelden;
Het gaat uw trouw en waarheid aan.
Ik zal U, met een blij gemoed,
Vrijwillig off'ren, H E E R der heeren!
Ik zal uw' naam met lofzang eeren:
Dit eischt uw naam; want hij is goed.
4. Want God wil mij zijn' bijstand bién:
Hij heeft mij 't onheil doen ontkomen;
En mijn bennauwdheid weggenomen;
Ik heb mijns vijands val gezien.

P S A L M 55.

God! neem mijn gebed ter ooren, Gij,
die 't geroep uws volks wilt hooren, Verberg U
niet voor al mijn smeeken; Verhcor mij, Heer!
geef gunstig acht Op mijn misbaar en jammer-
klagt, Waarin de nood mij uit doet breken.

2. 't Geroep des vijands doet mij beven;
Ik word door angst en schrik gedreven,
En sel geperst door goddeloozen:
Men schuift op mij, met snood beleid,
Een' last van ongerechtigheid;
Hoe vinnig trest de wraak dier boozen.
3. Mijn hart voelt weén en bange nepen;
De doodschrik heeft mij aangegrepen;
De vrees heeft mijne ziel bevangen,
Een kille beving komt mij aan,
En sidd'ring doet mijn leden slaan;
Dies roep ik uit met sterk verlangen:
4. „Och gaf mij iemand dui van vleug'len!
„Gewis, mijn drift waar' niet te teug'len;
„Ik vloog, tot daar ik kon verwachten
„Mijn veiligheid, waar 't ook mogt zijn,
„In 't barste zelfs der zandwoestijn,
„Daar ik in stilte zou vernachten.”
5. Welhaast had ik de vlugt genomen,
Om dezen wind, deez' storm t' ontkomen,
O Heer! laat hen uw vuur verslinden,
Verdeel hun tong, verwar hun spraak;
Want twist en wrevel, haat en wraak,
Zijn in de stad alom te vinden.
6. Bij dag, bij nacht, ja t' aller uren,
Omringen die haar op haar muren;
Geen rogt, geen onschuld kan er baten;
Maar binnen in haar heerscht de twist.
Het wreed verderf, de snoode list,
't Bedrog wijkt nimmer van haar straten.

P A U Z E.

7. Zag ik mij door een' vijand jagen,
Dan kon, dan zou ik dit verdragen;
Maar 't was mijn hater niet voor dezen.
Die tegen mij zich thans verheft:
'k Had anders wel 't gevaar beseft.
En zou voor hem verborgen wezen.
8. Neen, gij, gij zijt het, dien ik eerde,
Dien ik, gelijk mij selv', waardeerde;
Met wien ik gemenzaam plag te hand'len,
Mijn leidsman, met mij eensgezind,
Met wien ik raadpleegd', als mijn' vrind,
En zamen naar Gods huis mogt wand'len!
9. Dat hen de dood als schuldheer velle,
En levend stort' in 't diepst der helle;
Want boosheid huisvest in de harten
En tenten van dit booze rot;
Maar ik zal roepen tot mijn God,
Die mij zal redden uit mijn smarten.
10. 'k Zal 's avonds klagen, zuchten, stenen;
'k Zal 's morgens kermen, 's middags weenen,
En God zal op mijn bede merken;
Die God, die mij van dezen strijd
In vreë door zijnen arm bevrijdt;
Hoe velen ook mijn' val bewerken.
11. God zal mij hooren, en hen plagen,
Die God, die reeds van oude dagen
Als regter zat, om 't kwaad te weren;
Dewijl dit volk, der tucht ontwend,
In 't minste geen verand'ring kent,
En God noch vreezen wil, noch eeren.
12. Hij slaat zijn handen aan zijn vrienden;
Geen vreëgenootschap kan hem binden.
Hij schendt verbonden, speelt met eeden.
Hij vleit, en gladder is zijn mond,
Dan boter; maar zijns harten grond
Is vol van krijg en bitterheden.
13. Zoo zacht als olie is zijn spreken;
Maar spies noch zwaard kan scherper steken.
Mijn ziel! God zal u onderhouden;
Werp uwe zorgen op den H E E R;
Zijn trouwe gunst duldt nimmermeer,
Dat, die Hem vreezen, wank'len zouden.
14. Gij, Heer! Gij zet den boozen palen,
En zult hen doen ten afgrond dalen.
Wie op bedrog zijn hoop wil bouwen,
En dorst naar bloed, dien kort uw straf
De helft van zijne dagen af;
Maar ik, ik zal op U vertrouwen.

P S A L M 56.

G

enâ, o God! bescherm mij door uw hand:
Zie, hoe ik ben omringd aan allen kant; Zie, hoe

hoe de mensch zijn booze netten spant, Om
 mij daarin te jagen. Den ganschen dag is 't
 oog, op mij geslagen; Zijn list legt mij op al
 mijn wegen lagen: Zijn magt vergroot mijn
 ongeluk en plagen; Ontroerd mijn ingewand.

2. Maar word' ik ooit met bange vreez' belaân,
 Dan zal op U mijn vast betrouwen staan.
 Ik prijs in God zijn woord; ik steun voortaan
 Op Hem; zou vleesch mij deren?
 Ik vrees hen niet, die mijnen smart vermeeren:
 Mij, dag op dag, door lastertaal ootereen;
 Mijn woorden in een' valschen zin verkeeren;
 Arglistig mij verraân.
3. Zij rotten zaam, en houden boozen raad,
 Terwijl mij elk in 't heim'lijk gadeslaat;
 Mijn schreden volgt, en mij naar 't leven staat,
 Door ramp noch klagt bewogen.
 Zoudt' Gij, o God! nog, met uw heilig' oogen,
 Hun boosheid zien, en straffeloos gedooogen;
 Neen, stort hen neêr door uw geducht vermogen;
 Uw gramschap straff' hun kwaad.

P A U Z E.

4. Gij weet, o God! hoe 'k zwerven moet op aard';
 Mijn tranen hebt G' in uwe flesch vergaard;
 Is hun getal niet in uw boek bewaard?
 Niet op uw rol geschreven?
 Gewis, dan zal mijn wreefle vijand beven,
 En, als ik roep, straks rugwaarts zijn gedreven;
 Dit weet ik vast, God zal mij nooit begeben;
 Niets maakt mijn ziel vervaard.
5. Ik roem in God; ik prijs 't onfeilbaar woord;
 Ik heb het zelf uit zijnen mond gehoord.
 'k Vertrouw op God, door geene vreez' gestoord:
 Wat sterv'ling zou mij schenden?
 Ik heb beloofd, wanneer G' in mijn ellenden
 Mij bijstand boodt, en 't onheil af zoudt wenden,
 Tot U, o God! mijn' lofzang op te zenden.
 Door ijver aangespoord.
6. Gij hebt mijn ziel beveiligd voor den dood;
 Gij rigt mijn' voet, dat hij zich nimmer stoot':
 Gij zijt voor mij een schild in allen nood;
 Gij hebt mijn smart verdreven:
 Uw dierb're gunst is m' altoos bijgebleven.
 'k Zal, voor Gods oog, naar zijn bevelen leven:
 Zoo word' door mij zijn naam altoos verheven;
 Zoo word' zijn lof vergroot.

P S A L M 57.

enâ, o God! genâ, hoor mijn gebeden: Want mijn
ne ziel betrouwt op U alleen. Mijn toevlugt is de
schaduw uwer vleug'len; Ik berg mij daar voor alle
tegenheên; Tot dat uw magt den vijand zal beteug'len.

2. Ik roep tot God, den Koning van 't heeal;
Tot God, die 't werk aan mij voleinden zal,
Die van omhoog mij redt uit mijn ellenden,
En, hoe men woed', mijn vijand brengt ten val
God zal zijn gunst en waarheid nederzenden.
3. Door Gods genâ wordt mijne ziel gered,
Schoon zij rondom van leeuwen is bezet.
Ik lig, gedrukt door felle stokebranden
Hun tongen zijn, als zwaarden, scherp gewet;
Als spiesen en als pijlen zijn hun tanden.

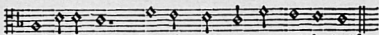
P A U Z E.

4. Verhef, o God! verhef U hemelhoog,
Uw eere straal' op aard' in ieders oog,
Zij, die een net bereidden voor mijn gangen,
Zijn zelv', terwijl mijn ziel zich nederboog.
In eenen kuil, voor mij bereid, gevangen.
5. Uw hand, o God! heeft veilig mij geleid:
Ik ben gered; nu is mijn hart bereid;
Het is bereid, om U, mijn God! te loven;
Nu wordt uw naam door mij met vreugd verbreed.
Mijn psalmgezag klimm' tot uw' roem, naar boven.
6. Waak op, mijn eer! waakt op, mijn harp en luit!
Mijn zanglust streeft den dageraad vooruit:
'k Zal onder al de volken, Heer! U prijzen;
Mijn psalmgezag, zal, bij cimbaal en fluit,
Uw' naam alom de plegtigst' eer bewijzen.
7. Uw goedheid, Heer! is groot en hemelhoog;
Uw waarheid reikt tot aan den wolkenboog.
Verhef U dan ver boven 's hemels kringen;
Uw eer versprei' haar' luister in elks oog;
Laat ieder die door heel de wereld zingen.

P S A L M 58.

gij vergadering! gezeten Om regt te doen!
spreekt gij het regt? Wordt alles billijk aangelegd?
Kwijt ieder zich naar zijn geweten? En vonnist gij
wel

wel inderdaad, Zoo als met regt en wet bestaat?

2. Neen! gij smeedt ongerechtigheden
In 't harte, dat van boosheid zwelt;
Gij weegt op aard' uw snood geweld,
In schijn van billijkheid en reden.
Godloozen zijn van God vervreemd,
Zoo ras hun leven aanvang neemt.
3. De booze leugensprekers dolen,
Van 't uur, dat zij geboren zijn;
In hart en mond ligt heet venijn,
Als in een vuurge slang, verscholen;
Zij geven 't goede nooit gehoor;
Maar stoppen, als een adder, 't oor.
4. Gelijk zich die niet laat bezweren,
Zoo willen dezen niet verstaan.
Verbreek hun tanden, laat voerstaan,
O God! uw arm hun kracht vermeëren:
Breek jonge leeuwen, heet op buit,
O H E E R! de wreede tanden uit.

P A U Z E.

5. Smelt hen tot water, laat ze drijven:
En maak hun pijlen, daar zij boos
Meê mikken, stomp en krachteloos;
Laat toch uw arm hunn' boog niet stijven.
Doe hen, in armoê en gebrek,
Vergaan, versmelten, als een slek.
6. Och! laat hen in hun kwaad niet groeijen;
Maar doe hen, als een misdragt zijn;
Dat nooit de zon hun oog beschijn'.
Eer dan uw potten zullen gloeijen
Van 't doornenvuur, stormt Hij gezwind
Hen weg, als in een' wervelwind.
7. 't Regtvaardig volk, gered uit lijden,
Zal eens, wanneer 't de wraak aanschouwt,
In God, wien 't zich had toevertrouwd,
En in zijn waarheid zich verblijden:
't Zal zijne voeten, welgemoed,
Zelfs wasschen in der boozen bloed.
8. De mensch zal eerlang vrolijk zeggen:
„Gewis de deugd geniet haar vrucht;
„Gods grootheid wordt te regt geducht,
„Die loon en straf weet toe te leggen;
„Gewis, daar is een God die leeft,
„En op deez' aarde vonnis geeft.”

P S A L M 59.

ed mij, o God! uit 's vijands handen; Verlost

mij van de dwingelanden. Uw heil zij, tegen 't

wreed geweld, Mij tot een hoog vertrek gesteld.

Mijn

Mijn God! 't behaag' U mij t' ontzetten; Daar
d' overtreders van uw wetten, Die niet dan slinksche
gangen gaan, Bloeddorstig mij naar 't leven staan.

2. Laat, HEER! uw bijstand niet vertragen :
Zie, hoe zij mijne ziel belagen :
Zij zijn doldriftig op de been,
En rukken al hun magt bij een ;
Schoon ik geen misdaad heb bedreven,
Die stof tot wraakzucht konde geven.
Waak op, ontmoet mij, en beschouw
Hoe 'k, op uw magt alleen, vertrouw.
3. Ja, 't lust' U, HEER der legerscharen !
Als Isrels God U t' openbaren ;
Ontwaak, en straf dit heidendom ;
Dat niemand uwe wraak ontkom' .
Zij trekken, trotsch op wanbedrijven,
Waardoor zij trouw'loos 't onregt stijven,
De stad om, aan den avondstond,
En ieder tiert, gelijk een hond.
4. De snoodste laster stroomt d' ontaarden
Ten mond' uit : ja, geslepen zwaarden
Zijn op hun lippen ; ieder woord
Is schimp, vervloeking, wraak en moord.
Wie hoort het ? " vragen z' onder 't woeden.
Maar Gij, o Schutsheer aller goeden !
Zult hen belagchen, en den spot
Haast drijven met al 't heidensch rot.
5. Mijn vijand roem' op zijn vermogen ;
Maar ik, ik sla op U mijn oogen ;
Ik wacht op uwe hulp, o Heer !
Gij zijt mijn hoog vertrek, mijn eer.
"k Zal God, met goedertierenheden,
Mij eerlang te gemoet zien treden,
En mij welhaast gewroken zien
Aan hen, die listig mij bespiên.

P A U Z E.

6. Beroof hen niet terstond van 't leven,
Opdat mijn volk, van angst ontheven,
Uw oordeel tevens niet vergeet' .
Uw magt, als Gij ter vierschaar treedt,
Doe elk van hen als balling zwerven,
En, 't kwaad ten spiegel, schand'lijk sterven.
Ja werp, o God, mijn schild ! hen neêr,
Als trotsche schenders uwer eer.
7. Men neem' hen, daar hun lastermonden
En valsche lippen 't hart doorwonden,
Gevangen in hun hoovaardij.
Vergeld hunn' vloek, hun razernij,
De logens, die zij snood verdichten ;
't Betaamt U hen gestreng te rigten.
Verteer z' in grimmigheid ; uw kracht
Verteer', verdelg' dat snood geslacht.

8. Laat hen eerlang bij d' uitkomst weten,
Dat God, als Heerscher, is gezeten
In Jakobs erf; daar 't kwade weert,
Ja, tot aan 's aardrijks eind regeert.
Laat, als het licht begint te dalen,
Hen wederkeeren, zoeken, dwalen,
Vol ongedulds, van pad tot pad,
Als honden tierend' om de stad.
9. Laat hen, o God! om spijz' verlegen,
Omzwerven, en op nare wegen
Vernachten in de duisternis,
Schoon geen van hen verzadigd is.
Maar ik zal U mijn sterkte noemen,
Uw goedheid 's morgens vrolijk roemen,
En zingen, met een' dankb'ren geest:
„Gij zijt mijn hoog vertrek geweest!”
10. Ik zal, omdat G' in bange dagen
Mijn toevlugt waart, van U gewagen;
Van U, mijn sterkte, zij mijn zang
En snarenspeel, mijn leven lang.
Ik heb in nood, aan God verbonden,
In Hem mijn hoog vertrek gevonden;
In God, wiens goedertierenheid
Zich over mij heeft uitgebreid.

P S A L M 60.

God! hoe hebben wij getreurd, Door U ver-
stooten en gescheurd! Gij zijt op ons vergramd
geweest; Keer weér tot ons, wij zijn bevreesd.
Gij hebt, o Heer! het gansche land Geschud, ge-
spletten door uw hand; Het wankelt, het gevoelt
uw slagen; Ai! red, genees het van zijn plagen.

2. Gij hebt uw volk een harde zaak
Doen zien, door uw gestrengte wraak;
Door twist op twist het land gekrenkt,
En ons met zwijmelwijn gedrenkt.
Maar nu hebt Gij een heilbanier,
Tot roem van uw geducht bestier,
Hen, die U vreezen, op doen steken;
Zoo is uw waarheid ons gebleken.
3. Geef, Heer! opdat van angst en strijd
't Beminde volk moog' zijn bevrijd,
Geef heil door uwe regterhand,
En red het zuchtend vaderland.
God sprak weleer in 't heiligdom,
Dies juich ik met uw volk alom,
'k Zal Sichem deelen, Sukkoth meten;
Die zullen mijn bezitting heeten.

P S A L M 60, 61.

P A U Z E.

4. Nu zie ik Gilead gered,
Gehoorzaam luist'ren naar mijn wet;
Manasse kent mij als zijn' Heer,
En knielt eerbiedig voor mij neêr,
Aan 't hoofd van mijne legermagt,
Toont Efraïm zijn' moed en kracht;
Mijn Juda, tot die eer verkoren,
Zal mijne rijkswet elk doen hooren.
5. Het trotsche Moab, overheerd,
Strekt mij ten waschpot, diep verneêrd.
Ik werp op Edom mijnen schoe,
En eigen hem ten knecht mij toe;
En gij, o Palestina! juich,
Juich over mij met eerbied, buig
U neêr, om mij, die tot regeren
Gezalfd ben, als uw' Koning t'eeren.
6. Wat voert mij in een vaste stad,
Daar zich mijn vijand veilig schat?
Wie zal mij door een sterke hand
Geleiden tot in Edoms land?
Zult Gij 't niet zijn, geduchte God!
Die ons verstiet tot 's vijands spot;
Onz' uitgetogen legermagten
Vergeefs naar hulp en heil deedt wachten?
7. Geef Gij ons hulp in tegenheên;
Bij U is raad, bij U alleen.
't Is vrucht'loos, waar men zich meê vleit:
Want 's menschen heil is ijdelheid!
Wij zullen dapp're heldendaân
In God verrigten; hoe 't moog' gaan,
Hij, die van ons wordt aangebeden,
Zal onze weêrpartij vertreden.

P S A L M 61.

Wil, o God! mijn bede hooren; Neig uw ooren
Naar mijn zuchten en geweên. In verafgelegen stre-
ken, Schier bezweken, Zoek ik heul bij U alleen.

2. Leid mij, Heer! ik zou in 't stijgen
Nederzijgen;
Leid mij op een hooge rots.
Wil mij tot een toevlugt wezen,
Als voor dezen,
's Vijands wreed geweld ten trots.
3. 'k Zal in uwe tent verkeeren,
Heer der heeren!
Voor uw oog', in eeuwigheid.
'k Zal op U mijn vast vertrouwen
Altoos bouwen,
Door uw vleug'len overspreid.
4. Want uw goedheid, die wij loven,
Heeft van boven

Mijn geloft' en beë gehoord.
 Gij deedt mij tot d' erf'nis komen
 Van de vromen,
 Wien de vrees uws naams bekoort.

5. Gij zult nieuwe dagen voegen,
 Vol genoeg,
 Bij des Konings levenstijd;
 Zijner jaren tal vermeëren,
 In 't regeren,
 Door uw gunst van ramp bevrijd.
6. Hij zal eeuwig in vermogen,
 Voor uw oogen,
 Zitten op zijn' troon, o Heer!
 Zend uw waarheid, uw ontferming,
 Ter bescherming,
 Zend ze tot zijn wachters neêr.
7. 'k Zal dan door mijn blijde galmen,
 Door mijn psalmen,
 Loven uwe majesteit;
 Mijn geloften U betalen,
 Menigmalen
 Pligtig aan U .oegezeid.

P S A L M 62.

Mijn ziel is immers stil tot God; Van Hem
 wacht ik een heilrijk lot: Hij immers zal
 mijn rotssteen wezen, Mijn heil, mijn hulp in
 mijn gebrek, Mijn toevlugt en mijn hoog ver-
 trek; Ik zal geen groote wank'ling vreezen.

2. Hoe lang, o wreedaards! zoekt gij dan
 Het kwade nog van zulk een' man?
 Uw kracht is veel te zwak en teeder;
 Haast sterft gij allen door Gods hand;
 Zoo stort een ingebogen wand,
 Een aangestooten muur ter neder.
3. Zij raadslaan slechts, vervoerd door haat,
 Om hem uit zijnen hoogen staat
 Te stooten met bedrog; en zoeken
 Met lust hiertoe een' logenvond;
 Zij zegnen wel met hunnen mond,
 Maar 't godloos hart doet niets dan vloeken.
4. Doch gij, mijn ziel! het ga zoo 't wil,
 Stel u gerust, zwijg Gode stil.
 Ik wacht op Hem; zijn hulp zal blijken;
 Hij is mijn rots, mijn heil in nood,
 Mijn hoog vertrek; zijn magt is groot.
 Ik zal noch wank'len, noch bezwijken.

P A U Z E.

5. In God is al mijn heil, mijn eer,
Mijn sterke rots, mijn tegenweër,
God is mijn toevlugt in het lijden.
Vertrouw op Hem, o volk! in smart,
Stort voor Hem uit uw gansche hart;
God is een toevlugt t' allen tijden.
6. Gemeene lieden immers zijn
Slechts ijdelheid, een damp, een schijn;
De grooten anders niet dan logen:
Zij zouden, hoe hun hart zich vleit,
Nog ligter zijn dan d' ijdelheid,
In eene weegschaal opgewogen.
7. Vertrouwt, wat uw begeert' ook zij,
Nooit op geweld of rooverij,
En wordt niet ijdel, als 't vermogen
Gedurig aanwast; waakt en let,
Dat gij het hart er nooit op zet;
Zoo wordt ge door geen' schijn bedrogen.
8. Eenmaal sprak God tot mij een woord,
Tot tweemaal toe heb ik 't gehoord.
„Dat 's Heeren zijn de sterkt en krachten!”
Ook is bij U de goedheid, Heer!
Dies heeft van U elk sterv'ling weër
Vergelding naar zijn werk te wachten.

P S A L M 65.

God, Gij zijt mijn toeverlaat. Mijn God! U
zoek ik met verlangen, Zoo ras wij 't morgenlicht
ontvangen, Bij 't kriecken van den dageraad: O
Heer! mijn ziel en ligchaam hÿgen, En dorsten
naar U in een land, Dat, dor en mat, van droog-
te brandt, Daar niemand lansen kan krijgen.

2. 'k Heb U voorwaar in 't heiligdom.
Voorheen beschouwd met vrolijk' oogen.
Hoe zag ik daar uw alvermogen;
Hoe blonk uw godlijk' eer alom!
Want beter dan dit tijd'lijk' leven
Is uwe goedertierenheid:
Och! wierd ik derwaarts weër geleid,
Dan zou mijn mond U d' ere geven.
3. Dan zou ik, voor uw godlijk' oog,
Uw deugden al mijn leven prijzen,
En in uw' naam mijn' zang doen rijzen;

Mijn handen heffen naar omhoog.
 Mijn ziel zou nieuwe kracht ontvangen,
 Verzadigd, als met vet en smeer;
 Mijn mond zou U vol vreugd, o Heer!
 Verheffen in zijn lofgezangen.

P A U Z E.

4. Wanneer ik, op mijn legersteê,
 Aan U gedenk in stille nachten;
 Dan peinst mijn ziel met al haar krachten,
 Hoe Gij voorheen in angst en wee,
 Als mij de vijand wild' omringen,
 Mij vaardig zijt ter hulp geweest;
 Dies zal ik nu ook, onbevreesd,
 In schaduw van uw vleug'len zingen.
5. Mijn ziel kleeft U standvastig aan;
 Gij ondersteunt mijn zwakke schreden;
 Uw regterhand vol mogendheden
 Doet mij getroost en veilig gaan.
 Maar dezen, die mijn ziel begeren,
 Opdat ik tot verwoesting raak',
 Staan bloot voor uw geduchte wraak;
 Zij zullen haast ten afgrond keeren.
6. Men zal die boozen, door 't geweld
 Van 't scherp gewette zwaard, doen sneven,
 En aan de vossen overgeven,
 Ter prooi alom in 't open veld.
 Maar 's Konings hart zal zich verblijden
 In God, die 't gansch heelal regeert;
 En elk, die heilig bij Hem zweert,
 Zal zijne trouw met roem belijden.
7. Want, hoe het ga, de leugenmord
 Zal nimmer strafloos zegepralen;
 God stelt der boosheid perk en palen,
 De logensprekers gaan te gronc'.

P S A L M 64.

B chaag' U mij gehoor te geven; Ik zend
 mijn klaagstem tot uw' troon, O Heer! dat
 zich uw hulp vertoon'; Laat mij voor 's vij-
 ands magt niet beven; Behoed mijn leven.

2. Verberg mij voor de listigheden,
 En voor den heimelijken raal
 Der boozen, die, geneigd tot kwaad
 Oproerig in hun doen en reden,
 Steeds onregt smeden.
3. Bescherm mij tegen 't wreed vermogen,
 Van hen, wier tong is als een zwaard;
 Wier taal, met bitterheid gepaard,
 Tot pijlen dient op hunne bogen,
 Om t' oorelogten.

4. Zij leggen lagen voor de vromen,
Verschuilen zich voor hun gezigt,
En treffen straks hen met hunn' schicht;
Waardoor zij wreed hen om doen komen,
En niemand schromen.
5. 't Is 't kwaad, waarin z' elkind'ren sterken,
Dat hun tot zamenspraak verstrekt:
Hun strikken houden zij bedekt.
Zij zeggen van hun booze werken:
„Wie zal die merken!“

P A U Z E.

6. Hun drift, aan snood bedrog verbonden,
Spitst daaglijks zich op listigheên.
Hun hart, hun binnenst' peinst alleen
Op valsch' en eerelooze vonden,
Om elk te wonden.
7. Maar God, aanschouwend' al hun lagen,
Die bloot zijn voor zijn aangezigt,
Zal ijlings met een' scherpen schicht
Hen treffen, en, door zware plagen,
Hun straf doen dragen.
8. Hun tong, die and'ren durfd' onteeren,
En ware vromen trotsch versmaân,
Zal zelfs met schande hen belaân:
Ja, elk zal hun den rug toekeeren,
En hen verneêren.
9. Dan zullen alle menschen vreezen:
Het werk verheffen van den Heer;
Zijn' lof verbreiden en zijn eer;
En op zijn daân, alom geprezen,
Oplettend wezen.
10. 't Regtvaardig volk zal zich verblijden,
Betrouwend' op den H E E R alleen.
D' opregten zullen, wel te vreên,
Terwijl zij Hem hun harte wijden,
Zijn' naam belijden.

P S A L M 65.

De lofzang klimt uit Zions zalen Tot U, met
stil ontzag: Daar zal men U, o God! betalen
Geloften, dag bij dag; Gij hoort hen, die uw heil
verwachten, O Hoorder der gebeên! Dies zul-
len allerlei geslachten Ootmoedig tot U treên.

2. Een stroom van ongerechtigheden
Had d' overhand op mij;
Maar ons weerspannig overtreden
Verzoent en zuivert Gij.

P S A L M 65.

Welzalig, dien Gij hebt verkoren,
 Dien G' uit al 't aardsch gedruisch
 Doet naadren, en uw heilstem hooren,
 Ja wonen in uw huis.

3. Daar zal ons 't goede van uw woning
 Verzaden, reis op reis.
 En 't heilig deel, o groote Koning!
 Van uw geducht paleis.
 Gij! Gij zult vreeselijke dingen
 Ons, in gerechtigheid,
 Doen hooren, en ons blij doen zingen
 Van 't heil, voor ons bereid.
4. O onze God! o vast vertrouwen
 Van 't allerverste land,
 Op wien al 's aardrijks einden bouwen,
 En 't wijdstegelegen strand!
 Gij! die de hemelhooge bergen
 Doet pal staan door uw kracht,
 Zoodat zij vloed en stormen tergen,
 Gij zijt omgord met magt.
5. 't Gebruisch der zee doet Gij bedaren,
 Daar Gij haar golven stilt;
 't Rumoer der volken, als de baren,
 Betoomt Gij, waar Gij wilt.
 Die d' einden dezer aard' bewonen,
 Aanschouwen, dag aan dag,
 De teeknen, die uw almagt toonen,
 Met vreez' en diep ontzag.

P A U Z E.

6. Gij geeft, dat d' uitgang van den morgen
 En van den avond juich';
 En dat men U, voor al die zorgen,
 Ootmoedig dank betuig'.
 Het land bezoekt Gij met uw' zegen;
 En, door U droog gemaakt,
 Verrijkt Gij, 't groot'lijks weër met regen,
 Die tot den wortel raakt.
7. De godsrivier doet G' overvloeijen,
 En op 't bereide land
 Het nuttig koren weelig groeijen.
 Uw goddelijke hand
 Maakt d' opgeploegde voren dronken,
 Tot, uit de weeke kluit,
 Daar 't dropp'lend nat is ingezonken,
 Gezegend voedsel spruit.
8. Uw goedheid kroont de jaargetijen:
 Waar Gij uw' voetstap zet,
 Daar doet Gij 't al ten zegen dijen;
 Daar druipt het al van vet.
 Het woeste veld vangt zelfs die droppen,
 Zijn weide blijft niet droog;
 De heuvels steken blijde toppen
 Met lagchend groen omhoog.
9. De velden zijn bedekt met kudden;
 De dalen zijn bekleed
 Met halmen, die van zwaarte schudden,
 En loonen 's landmans zweet.
 Zij juichen, elk op zijne wijzen;
 Uw eer klimt uit het stof;
 Zij zingen, uwen naam ten prijze,
 Uw goedheid en uw' lof.

P S A L M 66.

Juich, aarde! juich met blijde galmen, Den grooten
Schepper van 't heelal; Zing d' eer zijns naams, met
dankb're psalmen: Verhef zijn' roem met lofgeschal.
Zeg: „o! hoe vrees'lijk zijn uw werken! Gij doet
„uw wijsgeduchte kracht, O God! aan al uw ha-
„ters merken, Die veinzend buigen voor uw magt.”

2. Al 't aardrijk smeek' U, neêrgebogen;
Het heft' de schoonste psalmen aan;
Gezangen, die uw' naam verhoogden,
De glorie van uw wonderdaan.
Komt, allen, ziet Gods wijze wegen;
Wat is zijn werking hoog geducht,
Het zij Hij 't menschedom met zijn' zegen
Bezoekt, of met zijn strenge tucht.
3. God baande, door de woeste baren
En breede stroomen, ons een pad:
Daar rees zijn lof op stem en snaren,
Nadat Hij ons beveiligd had.
Hij zal eeuw uit eeuw in regeren;
Zijn oog bewaakt het heidendom.
Hij zal d' afvalligen verneêren;
Hij keert hun trotsch' ontwerpen om.
4. Looft, looft den Heer der legerscharen,
O volken! heft een' lofzang aan!
Hij wil ons in het leven sparen,
Ons hoeden op de steilste paan,
Voor wank'len onzen voet bevrijden.
Gij hebt ons voor een' tijd bedroefd,
En ons gelouterd door het lijden,
Gelijk het zilver wordt beproefd.
5. Een net belemmerd' onze schreden;
Een enge band hield ons bekneld;
Gij liet door heerschzucht ons vertreden;
Gij gaaft ons over aan 't geweld.
Hier scheen ons 't water t' overstromen;
Daar werden wij bedreigd door 't vuur;
Maar Gij deedt ons 't gevaar ontkomen,
Verkwikkend' ons, ter goeder uur.

P A U Z E.

6. Door 's Hoogsten arm 't geweld ontogen,
Zal ik, genoopt tot dankbaarheid,
Verschijnen voor zijn heilig' oogen,
Met offers, aan Hem toegeleid.

Ik zal, nu ik mag adem halen,
Na zoo veel bangen tegenspoed,
Al mijn geloften U betalen,
U, die in nood, mij hebt behoed.

7. Ik zal het brandaltaar doen rooken
Van 't edelst' vee uit kooi en stal;
Zoo worden vet en merg ontstoken,
Bij 't lief'lijk rijzend lofgeschal.
Het rookwerk zal zijn' geur verspreiden,
Daar ram bij ram wordt aangebragt;
'k Zal bok en rund ten offer leiden,
Opdat men z' U ter eere slagt'.
8. Komt, luistert toe, gij godgezinden!
Gij, die den Heer van harte vreest!
Hooft, wat mij God deed ondervinden;
Wat Hij gedaan heeft aan mijn' geest.
'k Sloeg, heilbegeerig, 't oog naar boven;
Ik riep den Heer ootmoedig aan;
Ik mogt met mond en hart Hem loven,
Hem, die alleen mij bij kon staan.
9. Waar' ik door ongeregtigheden
En haar aanlokselen bekoord;
Dan had de Heer naar mijn gebeden
En jammerklagten niet gehoord.
Maar nu, nu heeft, met gunstig' coren,
Mijn God op mijnen wensch gelet,
Hij, die het al kan zien en hooren,
Merkt' op de stem van mijn gebed.
10. God zij altoos op 't hoogst geprezen!
Lof zij Gods goedertierenheid,
Die nimmer mij heeft afgewezen,
Nog mijn gebed gehoor ontzeid!

P S A L M 67.

Dalgeode God zij ons genadig, En zegen' ons met
overvloed: Hij doe zijn aangezicht gestadig Ons lich-
ten, en Hij zij ons goed: Opdat elk genegen Zich aan
uwe wegen Op deez' aarde wenn'; En de blinde hei-
den, Nu van God gescheiden, Eers uw heil erkenn'.

2. De volken zullen U belijden,
O God! U loven al te zaam';
De landen zullen zich verblijden,
En juichen over uwen naam.
Volken zult Gij regten,
Hunne zaak beslechten,
In regtmatigheid;
Volken op deez' aarde,
Die uw arm vergaarde,
Die Gij veilig leidt.

3. De volken zullen, Heer! U loven,
 O Heer! U loven altemaal,
 Die d' aarde vruchtbaar maakt van boven,
 Dat z' ons op haar gewas onthaal'.
 God is ons genegen;
 Onze God geeft zegen,
 Hij, die alles geeft,
 Hij zal zijn geprezen;
 Hem zal alles vreezen,
 Wat op aarde leeft.

P S A L M 68.

De H E E R zal opstaan tot den strijd; Hij zal zijn
 haters, wijd en zijd, Verjaagd, verstrooid doen zuch-
 ten; Hoe trotsch zijn vijand wezen moog', Hij zal,
 voor zijn ontzaglijk oog, Al sidderende vlugten. Gij
 zult hen, daar g' in glans verschijnt, Als rook en
 damp, die ras verdwijnt, Verdrijven en doen dolen.
 't Godlooze volk wordt haast tot asch; 't Zal voor uw
 oog vergaan, als was, Dat smelt voor gloënde kolen.

2. Maar 't vrome volk, in U verheugd,
 Zal huppelen van zielevreugd,
 Daar zij hunn' wensch verkrijgen;
 Hun blijdschap zal dan, onbepaald,
 Door 't licht, dat van zijn aanzigt straalt,
 Ten hoogsten toppunt stijgen.
 Heft Gode blijde psalmen aan:
 Verhoogt, verhoogt voor Hem de baan:
 Laat al wat leeft Hem eeren!
 Bereidt den weg, in Hem verblijd,
 Die door de vlakke velden rijdt;
 Zijn naam is H E E R der heeren!
3. Springt op van vreugd, verheft zijn' lof,
 Die, daar Hij woont in 't hemelhof,
 Een Vader is der weezen;
 Die weduwen haar regt verschaft,
 Die streng haar onderdrukkers straft,
 En voor zijn wraak doet vreezen:
 Een God, die zet, uit menschenmin,
 D' onvrucht'ren in een huisgezin,
 En, om zijn magt te toonen,

Gevang'nen uit de boeijen redt;
Maar die verlaters van zijn wet
Doet in het dorre wonen.

1. P A U Z E.

4. O God! toen Gij, met majesteit,
Uw Israël hebt uitgeleid,
En op uw heil doen hopen;
Toen gij langs Parans woesten grond
Hun voortooft, schokte d' aard in 't rond;
De hooge heemlen dropen;
De bergen rezen zelfs omhoog;
Men zag dit Sinaï voor 't oog
Van Isrels Koning beven.
Een' milden regen zondt G', o Heer!
Op uw bezwijkend' erf'nis neêr,
Om sterkt' aan haar te geven.
5. Uw hoop, uw kudde woonde daar;
Uit vrije goedheid waart Gij haar
Een vriendelijk beschermer:
En hebt ellendigen dat land
Bereid door uwe sterke hand,
O Israëls Ontfermer!
De Heer gaf rijke juichensstof,
Om zijne wond'ren en zijn' lof,
Met hart en mond, te melden;
Men zag welhaast een groote schaar,
Met klanken van de blijdste maar,
Vervullen berg en velden.
6. De Koningen, hoe zeer geducht,
Zijn met hun heiren weggevlugt;
Zij vloten voor uw oogen.
De buit van 't overwonnen land
Viel zelfs der vrouwen in de hand,
Schoon niet meê uitgetogen.
Al laagt g', o Isrel, als weleer,
Gebukt bij tigchelsteenen neêr,
Toen gij uw juk moest dragen
En zwart waart door uw dienstbaarheid,
U is een beter lot bereid,
Uw heilzon is aan 't dagen.

7. Gelijk een duif door 't zilverwit,
En 't goud, dat op haar veedren zit,
Bij 't licht der zonnestralen,
Ver boven and're vooglen pronkt,
Zult gij, door 't godlijk oog belonkt;
Weêr met uw schoonheid pralen.
Wanneer Gods onweêrstaand' re hand
De vorsten uit het gansche land
Verstrooid had en verdreven.
Ontving zijn ersdeel eedler schoon,
Dan sneeuw, hoe wit zij zich vertoon',
Aan Salmon ooit kon geven.

2. P A U Z E.

8. Dat Bazans hemelhooge berg
Met al zijn heuv'len Zion teig'.
En wane t' overtreffen;
Wat springt gij, bergen! trotsch omhoog?
Wat wilt g' u, in der volk'ren oog,
Bij Zions berg verheffen?
God zelf heeft dezen berg begeerd
Ter woning, om, aldaar geëerd,

Zijn heerlijkheid te toonen;
De H E E R, die hem verkozen heeft,
Die trouwe houdt, en eeuwig leeft,
Zal hier ook eeuwig wonen.

9. Gods wagens, boven 't luchtig zwerk,
Zijn tien- en tienmaal duizend sterk,
Verdubbeld in getalen:
Bij hen is zijne majesteit
Een Sinai in heiligheid,
Omringd van bliksemstralen.
Gij voert ten hemel op, vol eer;
De kerker werd uw buit, o H E E R!
Gij zaagt uw' strijd bekroonen
Met gaven, tot der menschen troost;
Opdat zelfs 't wederhoorig kroost
Altijd bij U zou wonen.
10. Geloofd zij God met diepst ontzag!
Hij overlaadt ons, dag aan dag,
Met zijne gunstbewijzen:
Die God is onze zaligheid!
Wie zou die hoogste Majesteit
Dan niet met eerbied prijzen?
Die God is ons een God van heil;
Hij schenkt, uit goedheid, zonder peil,
Ons 't eeuwig zalig leven;
Hij kan, en wil, en zal in nood,
Zelfs bij het naadren van den dood,
Volkomen uitkomst geven.

3. P A U Z E.

11. Gewis, hoe hoog de nood mag gaan,
God zal zijns vijands kop verslaan;
Dien haargen schedel vellen,
Die trotsch, wat heilig is, onteert,
En, daar hij schuld met schuld vermeert,
Zich tegen Hem durft stellen.
De Heer heeft zelf ons toegezeid:
„k Zal u, door magt en wijs beleid,
„Uit Bazan weér doen komen;
„U zullen, als op Mozes beé,
„Wanneer uw pad loopt door de zee.
„Geen golven overstroomen.
12. „Dan moogt g' in zegepraal uw' voet,
„Ja uwer honden tong, in 't bloed
„Van elken vijand steken.”
O Groote God! geduchte Heer!
Uw gangen, zoo vol roem en eer,
Zijn aan uw volk gebleken:
De gangen van mijn' God en Vorst,
Wien, schoon Hij 's werlds rijkskroon torscht,
Deez' woningen behaagden.
De zangre trad den speelrei vóór,
In 't midden ging het vrolijk koor
Der trommelende maagden.
13. Looft God in zijn gemeent' alom,
Den Heer, gij, die in 't heiligdom,
Als Israels kroost, moogt naadren!
Hoe vrolijk gaan de stammen op
Naar Zions godgewijden top,
Met Israels achtb're vaadren!
De vorsten van elk huisgezin,
Zij trekken aan: hier Benjamin,
Schoon klein, hij mogt regeren;

Daar Juda's stam, die glorie won ;
Ginds Naftalie en Zebulon,
Om God, hunn' Koning t' eeren.

4. P A U Z E.

14. Uw God, o Isrel! heeft de kracht
Door zijn bevel u toegebracht.
O God! schraag dat vermogen ;
Versterk hetgeen Gij hebt gewrocht,
En laat uw hulp, door ons verzocht,
Uw volk voortaan verhoogen.
Dan passen, uwen naam ter eer,
Om uwes tempels wil, o Heer!
De vorsten op uw wenken ;
Zij zullen U, van alle kant,
Zelfs uit het allerverste land,
Vereeren met geschenken.
15. Scheld met uw stem het wild gediert',
Dat in het riet zoo weeld'rig tiert:
De stier- en kalverbenden ;
Het volk, dat stukken zilvers geeft,
En dus zich onderworpen heeft,
Men loert op onz' ellenden.
Gewis! wij zien hen reeds berooid,
En 't oorlogzuchtig volk verstrootit;
Gezanten zullen naadren ;
Egypte zal, met Moorenland,
Tot God verheffen hart en hand,
Den God van onze vaadren.
16. Gij koningrijken! zingt Gods lof;
Heft psalmen op naar 't hemelhof,
Van ouds zijn troon en woning.
Daar Hij, bekleed met eer en magt,
Zijn sterke stem verheft met kracat,
En heerscht als Zions Koning!
Geeft sterkt' aan onzen God en Heer ;
Hij heeft in Israël zijn eer
En hoogheid willen toonen ;
Erkent dien God ; Hij is geducht ;
Hij doet zijn sterkte boven lucht,
En boven wolken wonen !
17. Hoe groot, hoe vrees'lijk zijt G' alom,
Uit uw verheven heiligdom,
Aanbidd'lijk Opperwezen !
't Is Israels God, die krachten geeft,
Van wien het volk zijn sterke heeft.
Looft God! elk moet Hem vreezen.

P S A L M 69.

God! verlos en red mij uit den nood ; De
waatren zijn tot aan de ziel gekouen ; Ik zink in 't
slijk ; ik voel mij overstroomen ; Ik ga te grond' ;
de vloed is mij te groot. Ik roep mij moe in dezen
jan-

jammerstaat; Mijn keel is heesch, zij is van droogt'
ontsteken; En, daar ik hoop op God, mijn' toever-
laat, Schrei ik mij blind; mijn oogen zijn bezweken.

2. Men telt veel eer de haren van mijn hoofd,
Dan hen, die mij, doch zonder oorzaak, haten;
Men zoekt mijn' dood; geen onschuld kan mij baten:
Hen zie ik sterk, maar mij van kracht beroofd.
Men eischt van mij, daar ik m' onschuldig ken,
't Geroofde weêr, 'k moet voor voldoening zorgen.
Gij weet, o God! hoe ver ik strafbaar ben;
U is mijn schuld, mijn dwaasheid, niet verborgen.
3. Beschaam door mij de stille hope niet
Van hen, die U, o H E E R der legerscharen!
Verwachten; laat geen schande wedervaren
Aan hen, die U steeds zoeken in verdriet:
Met mij verging hun hoop, o Isrels God!
Daar ik mijn' smaad om uwen wil moet dragen.
Mijn aanschijn is bedekt met schand' en spot;
Helaas! wat heb ik stof tot bitter klagen!

1. P A U Z E.

4. Mijn' broed'ren ben ik vreemd, door elk onteerd,
En onbekend den zonen mijner moeder;
'k Vind onder hen noch schutsheer, noch behoeder:
Want d' ijver van uw huis heeft mij verteerd.
Ik draag den schimp, den smaad en overlast
Dergenen, die, alziende God! U smaden;
Ik heb geweend; mijn ziel heeft steeds gevast,
Maar 'k word te meer met smaadheid overladen.
5. Ik heb mijn vleesch met eenen zak bekleed,
Maar hoor mijn' naam ten spot en spreekwoord maken;
De regters zelfs doen niet dan klappen, laken;
'k Ben 't snarenspeel van dronkaards in mijn leed.
Maar, H E E R! tot U, tot U is mijn gebed;
Daar is, o God! een tijd van welbehagen,
Een tijd van gunst, ter mijner hulp gezet.
Hoor, naar uw trouw en heilwoord, dan mijn klagen!
6. Ruk, door uw magt, mij uit het slijk; behoed,
En laat mij niet verzinken in de waatren;
Maar red mij uit de handen mijner haatren;
Uit deze kolk en diepen watervloed.
Och! laat den stroom mij over 't hoofd niet gaan;
Maar dat uw arm 't geweld der diepte stuite;
Dat toch de put niet worde toegedaan,
Noch over mij zijn mond voor eeuwig sluite!
7. Hoor mij, o H E E R! uw goedertierenheid
Is goed; zie mij dan aan met gunstig' oogen.
Hoe teêr, hoe groot is mij uw mededoogen.
Verhoor uw knecht, die heete tranen schreit.
Verberg voor hem uw aangezicht toch niet:
Want ik bezwijk door angst en tegenheden.
Ai! haast U mij ter hulp, in mijn verdriet;
De nood klimt hoog; verhoor mijn smeekgebeden!

2. P A U Z E.

8. Genaak, genaak in gunste tot mijn ziel;
 Bevrijd haar; laat de boozen, die mij haten,
 Vijandig zijn en alle deugd verlaten;
 Nooit roemen, dat ik in hun handen viel.
 Gij weet, wat schaaunt' en smaad mij treff', o God!
 Daar niemand zich mijn onheil aan wil trekken;
 Hoe schandlijk ik der boosheid strekk' ten spot;
 Gij kent hen, die mij dezen angst verwekken.
9. Versmaadheid breekt en scheurt mij 't hart van één;
 Ik ben zeer zwak; de lasteringen snijden
 Mij door de ziel; ik wacht naar medelijden,
 Naar troosters; maar, helaas! ik vind er geen.
 Ja, groote God! zij hebben mij, tot spijs'.
 Bij al mijn smart, nog bitt're gal gegeven;
 Een edikteug is zelfs een gunstbewijs,
 Wanneer de dorst mijn lippen zaam doet kleven.
10. Hun tafel word', o God! hun tot een' strik,
 Een' valstrik, daar zij straks in blijven hangen,
 En vollen loon van al hun kwaad ontvangen!
 Vervloek hun spijs; dat niets hun ziel verkwikk';
 Verblind hunn' geest; verduister hun verstand;
 Verdonker hun gezicht; bewolk hun oogen;
 Verbreek hun kracht door uw getergde hand;
 Dat rusteloos hun lend'nen wagg'len mogen!

3. P A U Z E.

11. Stort over hen uw gramschap uit; vertoon
 Uw' heeten toorn; grijp aan hen, die U haten!
 Dat hun paleis verwoest zij en verlaten;
 Dat niemand meer in hunne tenten woon'!
 Want dit geslacht, dat zich in 't kwaad verheugt,
 Vervolgt dien Gij verwond hebt en geslagen;
 Zijn smart strekt hun tot tijdverdrijf en vreugd;
 Zij doen van praot en schimp schier alles wagen.
12. Doe misdaan toe tot al hun euveldaan;
 Laat hen tot uw gerechtigheid niet komen;
 Maar delg hen uit het levensboek der vromen;
 Schrijf hen met uw regtvaardig volk niet aan!
 Maar ik, ik ben ellendig en vol smart;
 Uw heil, o God! voer m' in een hooge woning!
 Dan zing ik blij, en, uit een dankbaar hart,
 Den grooten naam van mijnen God en Koning.
13. Dat zal de H E E R veel aangenamer zijn
 Dan os of var, die hunnen klaauw verdeelen.
 De blijdschap zal het hart der vromen streelen,
 Als zij mij zien, verlost van smart en pijn.
 Gij, die God zoekt in al uw zielverdriet!
 Houdt aan, grijpt moed: uw hart zal vrolijk leven:
 Nooddruftigen veracht zijn goedheid niet;
 Nooit zal Hij zijn gevangenen begeven.
14. Gij hemel, aard' en zee, vermeldt Gods lof:
 Laat al wat leeft zijn trouw en goedheid prijzen:
 Want God zal aan zijn Zion hulp bewijzen,
 En Juda's steen herbouwen uit het stof.
 Daar zal zijn volk weér wonen naar zijn' raad;
 God eeuwig hun zijn volle gunst betoonen;
 Daar sullen zij, Gods knechten met hun zaad,
 Zij, die zijn' naam beminnen, erlijk wonen.

P S A L M 70.

Daal haastig ter verlossing neer, O God! en
 red mij uit gevaren, Uit angsten, die mijn ziel be-
 zwaren! Spoed U te mijner hulp, o H E E R! Laat
 allen, die mijn ziel belagen, Beschaamd en schaam-
 rood van mij vliën; Laat, die met vreugd mijn
 rampen zien, In hunne wenschen nimmer slagen.

2. Laat allen, die, met schamp'ren spot,
 Mij honen, tergen en onteeren,
 Hunn' schimp ten loon, terugge keeren;
 Vergaan op uw geducht gebod.
 Laat hen, die zich tot U begeven,
 Hen, die uw heil beminnen, Heer!
 Gedurig juichen tot uw eer,
 En zingen: „God zij hoog verheven!”
3. Ik ben nooddruftig, arm en naakt:
 O God! mijn Helper uit ellenden!
 Haast U tot mij; wil bijstand zenden!
 Uw komst is 't, die mijn heil volmaakt.

P S A L M 71.

Betrouw op U; hoor mijn gebeden: Dat
 mij geen schaamt', o H E E R! In eeuwigheid ver-
 neer': Red mij door uw geregtigheden: Bevrijd
 mij; neig uw ooren: Verlos mij; wil mij hooren!

2. Wees mij een rots, om in te wonen;
 Een schuilplaats, daar mijn hart
 Steeds toevlugt vind' in smart.
 Uw hoog bevel zal blijkbaar toonen,
 Dat Gij, o groot! Ontfermer!
 Mijn burg zijt en beschermer,
3. Bevrijd mij van 't geweld des snooden,
 Die 't heilig regt verkracht;

Wiens trotschheid mij veracht,
Ik wacht op U, o God der goden!
Op wien ik vast vertrouwde,
Van dat ik 't licht aanschouwde.

- Zoo Gij, van dat ik werd geboren,
Ja, van mijn eerst begijn,
Mij niet, uit teedre min,
Hadt ondersteund, 'k waar' lang verloren:
Dies doe ik, in gezangen,
U steeds mijn' lof ontvangen!

1. P A U Z E.

5. 'k Was al een wonder in elks oogen;
Doch Gij, mijn Toevlugt! Gij
Stondt mij met sterkte bij.
Laat dan mijn mond uw' naam verhoogen,
En al mijn levensdagen
Van uwen roem gewagen!
6. Verwerp mij niet in hooger jaren;
Laat, bij den ouderdom,
Dien 'k in uw gunst beklom,
Uw voorzorg over mij niet varen;
Laat, met de kracht van 't leven,
Uw hulp mij niet begeben.
7. Hen, die op mijne ziele loeren,
Hooft men, in hunnen raad,
Uit onverzoebren haat,
Een goddelooze schimptaal voeren,
En, tegen regt, te zamen
Mijn' ondergang beramen.
8. „Ziet,” zeggen zij, „hij ligt verschoven:
„God staat niet aan zijn zij’.
„Jaagt, jaagt hem; grijpt hem vrij;
„Hij kan geen uitkomst zich beloven.”
O God! toon m' uw ontferming,
En haast U ter bescherming!
9. Doe hen beschaamd staan en bezwijken,
Wier woede mij bestrijdt,
Wier haat mijn rust benijdt;
Doe hen met smaad en schande wijken,
Die tegen mij zich sterken,
En mijne ramp bewerken.

2. P A U Z E.

10. Mijn hart zal steeds op U vertrouwen:
Mijn mond vindt, tot uw' lof,
Gedurig ruimer stof,
En zal uw regt en heil ontvouwen;
Schoon ik de reeks dier schatten
Kan tellen noch bevatten!
11. Ik zal blijmoedig henen treden,
In 's H E E R E N mogendheid.
Mijn hart is uitgebreid,
O Heer! om uw gerechtigheden,
Ja, die alleen, te prijzen
Op aangename wijzen!
12. Gij hebt mij, van mijn kindscap dagen,
Geleid en onderrigt;
Nog blijf ik naar mijn' pligt
Van uwe wond'ren blij gewagen.
O God! wil mij bewaren,
Bij 't klimmen mijner ja'en.

13. Blijf mij in mijne grijsheid sterken ;
 Verkwik mijn' ouderdom :
 Bewaak mij van rondom ;
 Zoo meld' ik dit geslacht uw werken ;
 Zoo zal 'k uw grootheid zingen
 Voor hun nakomelingen.

3. P A U Z E.

14. Ik roem, o eeuwig Alvermogen !
 'k Roem uw gerechtigheid,
 Die zoo veel glans verspreidt,
 Zoo heerlijk schittert uit den hoogen.
 O Heer der legerscharen !
 Wie kan U evenaren ?
15. Gij deedt mij veel benaauwdheid smaken
 En drukkend harteleed ;
 Maar, tot mijn hulp gereed,
 Zult Gij mij weder levend maken :
 Mij uit den afgrond trekken,
 En met uw vleug'len dekken.
16. Gij zult met luister mij omringen,
 Mij troosten in mijn smart :
 Dan zal ik, blij van hart,
 Met luit en harp uw goedheid zingen,
 O heilig Opperwezen !
 Door Israël geprezen !
17. Mijn lippen zullen, juichend, roemen
 In psalmen, U gewijd,
 Dat gij mijn Helper zijt.
 Mijn tong zal U mijn' Redder noemen ;
 Uw gunst, den Godgetrouwen,
 Den ganschen dag ontvouwen.
18. 'k Zal uw gerechtigheid verheffen,
 Die mij in eer herstelt,
 Die al mijn haters velt.
 'k Zie hen door schand' en schaamte treffen :
 Ik zie hen schaamrood vlugten,
 Die mijne ziel doen zuchten.

P S A L M 72.

G eef, Heer! den Koning uwe regten, En uw gerechtigheid Aan 's Konings zoon, om uwe knechten Te rigten met beleid. Dan zal Hij al uw volk beheeren, Regtvaardig, wijs en zacht, En uw ellendigen regeren: Hun regt doen op hun klagt.

2. De bergen zullen vrede dragen,
 De heuvels heilig regt ;
 Hij zal hun vrolijk op doen dagen
 Het heil, hun toegezegd.

- 't Ellendig volk wordt dan uit lijden
 Door zijnen arm gerukt;
 Hij zal nooddruftigen bevrijden;
 Verbrijz'len, wie verdrukt.
3. Zij zullen U eerbiedig vreezen,
 Zoolang er zon of maan
 Bij 't nageslacht ten licht zal wezen,
 En op- en ondergaan.
 Hij zal gelijk zijn aan den regen,
 Die daalt op 't late gras;
 Aan droppels, die met milden regen
 Besproeijen 't veldgewas.
4. 't Regtvaardig volk zal welig groeijen;
 Daar twist en wrok verdwijnt,
 Zal alles door den vrede bloeijen,
 Tot dat geen maan meer schijnt!
 Van zee tot zee zal Hij regeren:
 Zoo ver men volk'ren kent;
 Men zal Hem van d' Eufraat vereeren,
 Tot aan des aardrijks end.
5. Het woeste volk zal voor Hem knielen:
 Zijn vijand likt het stof;
 En Tharsis voert, met rijke kielen,
 Geschenken naar zijn hof;
 Met giften zullen, langs de stroomen,
 De Koningen der zee
 En Scheba nevens Seba komen,
 Hem smeekend' om den vree.

P A U Z E.

6. Ja! elk der vorsten zal zich buigen,
 En vallen voor Hem neer;
 Al 't heidendom zijn' lof getuigen,
 Dienstvaardig tot zijn eer.
 't Behoeftig volk, in hunne nooöen,
 In hun ellend' en pijn,
 Gansch hulpeloos tot hem gevloten,
 Zal hij ten redder zijn.
7. Nooddruftigen zal Hij verschoonen:
 Aan armen, uit gená,
 Zijn hulpe ter verlossing toonen;
 Hij slaat hun zielen gá.
 Als hen geweld en list bestrijden,
 Al gaat het nog zoo hoog:
 Hun bloed, hun tranen en hun lijden,
 Zijn dierbaar in zijn oog.
8. „Zoo moet' de Koning eeuwig leven!“
 Bidt elk met diep ontzag:
 Men zal hem 't goud van Scheba geven;
 Hem zegnen dag bij dag.
 Is op het land een handvol koren,
 Gekoesterd door de zon,
 't Zal op 't gebergt' geruisch doen hooren
 Gelijk de Libanon.
9. De stedelingen zullen bloeijen,
 Gelijk het malsche kruid.
 Zijn naam en roem zal eeuw.g groeijen,
 Ook zal, eeuw in eeuw uit,
 Het nageslacht zijn grootheid zingen,
 Zoo lang het zonlicht schijn'!
 Hun zal een schat van zegeningen,
 In Hem, een erfdeel zijn.

10. Dan zal, na zoo veel gunstbewijzen,
 't Gezegend heidendom
 't Geluk van dezen Koning prijzen.
 Die Davids troon beklom.
 GeJoofd zij God, dat eeuwig Wezen.
 Bekleed met mogendheên!
 De H E E R, in Israël geprezen,
 Doet wond'ren, Hij alleen.
11. Zijn naam moet' eeuwig' eer ontvangen!
 Men loov' Hem vroeg en spä!
 De wereld hoor', en volg' mijn zangen
 Met Amen, Amen, na!

P S A L M 73.

J a waarlijk! God is Isrel goed, Voor hen, die
 rein zijn van gemoed; Hoe donker ooit Gods weg
 moog' wezen: Hij ziet in gunst op die Hem vreezen.
 Maar, ach! hoe wèl mijn ziel dit weet Mijn voe-
 ten waren, in mijn leed, Schier uitgeweken, en
 mijn treên Van 't spoor der godsvrucht afgeleên.

2. Ik zag met nijdig' oogen aan,
 Hoe dwazen hier op rozen gaan;
 En hoe godloozen in hun gangen
 Al veeltijds rust en vree erlangen:
 Zij weten van geen tranenbrood,
 Van geene banden, tot hun' dood;
 Hun kracht is frisch, zij zijn gezond,
 Tot op hunn' laatsten avondstond.
3. Zij weten doorgaans van verdriet
 En moeit', als and're menschen, niet;
 Men ziet hen bitt're smart noch plagen,
 Als and're stervelingen, dragen:
 Dies zijn zij trotsch, en doen den waan,
 Gelijk een gouden keten, aan;
 't Geweld, dat deugd en plicht versmaadt,
 Bedekt hen, als een praalgewaad.
4. Indien men op hunn' voorspoed let,
 Hun oogen puilen uit van vet;
 Hun weelde, wat zij zich beloven,
 Gaat hun verbeelding nog te boven.
 Zij mergelen de menschen uit,
 En spreken, trotsch op roof en buit,
 Steeds uit de hoogte van hun magt,
 Terwijl hun hart de deugd belacht.

1. P A U Z E.

5. Hun mond tast zelfs den hemel aan,
 Gods albestuur schijnt hun een waan;

Terwijl hun tong op aarde wandelt,
 Geen mensch ontziet, maar elk mishandelt.
 Daarom keert zich Gods volk hiertoe,
 En schrikt, wanneer hun, bang te moê,
 Het water, daar hun niets gelukt,
 Met bekers vol wordt uitgedrukt.

6. Dan peinst de ziel: is 't waar? zou God
 Ook weten van mijn droevig lot?
 Zou d' Allerhoogste van mijn klagen
 En bitt're rampen kennis dragen?
 Ziet dezen, hoe godloos en wreed,
 Zijn evenwel bevrijd van leed:
 De rust volgt hen op al hun paân,
 En hun vermogen groeit steeds aan.
7. Zoo heb ik dan vergeefs gestreên,
 Mijn hart gezuiverd, en gebeên;
 Vergeefs heb ik in reine plassen
 Van onschuld mijne hand gewasschen;
 Want al den dag ben ik geplaagd;
 Mijn ziel verschrikt, mijn boezem jaagt;
 En nooit verscheen er morgenstond,
 Waarop ik geen kastijding vond.
8. Zoo ik dit zeggen staven zou,
 Gewis, dan waar' ik niet getrouw
 Aan 't waard gestacht van uwe kind'ren,
 En zou hun hoop en moed vermind'ren.
 Nogtans heb ik, met al mijn kracht,
 Die Godsregering overdacht;
 Maar 't was een stuk, dat, in mijn oog,
 Mij moeilijk viel en veel te hoog.
9. Dit duurde, tot ik uit dien drom
 Van neevlen ging in 't heiligdom,
 Om met de godspraak raad te p'legen:
 Daar zag ik, op wat gladde wegen
 De voorspoed zelfs de boozen leidt,
 En, hoe G' in 't eind hunn' val bereidt.
 Zij storten van den top van eer
 In eeuwige verwoesting neêr.

2. P A U Z E.

10. Hoe worden zij, tot ieders schrik,
 Vernield, als in een oogenblik:
 Hoe moeten zij het leven enden,
 Van angst verteerd in hun ellenden!
 Hun weeld' is als een droom vergaan!
 O Heer! wanneer Gij op zult staan,
 Zult Gij hun toonen, onverwacht,
 Hoe Gij hun ijdel beeld verzicht.
11. Toen 't zwellend hart met ongeduld
 En wrevel' afgunst werd vervuld,
 En ik geprikkeld in mijn nieren,
 Om trotsch mijn drift den toom te vieren,
 Was mijn verstand van licht beroofd:
 Ik heb Gods waarheid niet geloofd;
 Maar was, door mijn' verwaanden geest,
 Bij U een onvernuftig beest.
12. 'k Zal dan gedurig bij U zijn,
 In al mijn nooden, angst en pijn;
 U al mijn liefde waardig schatten,
 Wjl gij mijn regterhand woudt vatten.
 Gij zult mij leiden door uw' raad,
 O God, mijn heil, mijn toeverlaat!
 En mij, hiertoe door U bereid,
 Opnemen in uw heerlijkheid!

13. Wien heb ik nevens U omhoog?
 Wat zou mijn hart, wat zou mijn oog
 Op aarde nevens U toch lusten?
 Niets is er, daar ik in kan rusten.
 Bezwijkt dan ooit, in bitt're smart
 Of bangen nood, mijn vleesch en hart,
 Zoo zult Gij zijn voor mijn gemoed
 Mijn rots, mijn deel, mijn eeuwig goed
14. Wie, ver van U, de weelde zoekt,
 Vergaat eerlang en wordt vervloekt:
 Gij roeit hen uit, die afhoeréren,
 En U den trotschen nek toekeeren;
 Maar 't is mij goed, mijn zaligst lot,
 Nabij te wezen bij mijn' God:
 'k Vertouw op Hem geheel en al,
 Den HEER, wiens werk ik roemen zal!

P S A L M 74.

Waarom, o God! zijn wij in eeuwigheid
 Van uwe gunst en onderstand verstockt? Hoe
 kan uw toorn dus tegen ons nog rooken,
 Die schapen zijn, zelfs door uw hand geweid?

2. Herdenk de trouw, aan ons voorheen betoond;
 Denk aan uw volk, door U van ouds verkregen;
 Denk aan uw erf, het voorwerp van uw zegen,
 Aan Zions berg, daar G' eertijds hebt gewoond.
3. Ruk spoedig aan, verdubbel uwe schreên;
 Zie, hoe de stad verwoest ligt en vergeten;
 Des vijands magt heeft alles neêrgesmeten,
 Uw heiligdom verdorven en vertreên.
4. Uw vijand heeft, ter plaatse van 't gebed,
 Gelijk een leeuw gebruld, bij 't zegevieren;
 Zelfs, U ten schimp, heeft hij zijn krijgsbanieren,
 In trotschen moed, tot teekenen gezet.
5. Elk woedt om strijdt, en toont zich onbeschroomd;
 Men houwt en hakt, dat poort en bindten beven;
 Gelijk men slaaft om bijlen aan te geven,
 En ij'rig kapt in 't hoog en digt geboomt.
6. Dus hebben z' ook, doldriftig, onbesuisd,
 Graveerselen, pilaren, wanden, bogen,
 Wier kunstsieraad de lust was van elks oogen,
 Met zwaard, houweel en hamer woest vergruisd.
7. Uw heiligdom is door het vuur verteerd;
 Niets heeft zijn' glans voor 't woên des gloeds beveiligd.
 Uw schoon paleis, uw woning is ontheiligd,
 Ten gronde toe in puin en asch verkeerd.
8. „Laat,” zeiden zij, „laat ons het gansche land,
 „Geplunderd, voor onz' overmagt doen zwichten!”
 Hun wreede vuist heeft al de godsgestichten,
 Uw' naam ten hoon, verbrijzeld of verbrand.

1. P A U Z E.

9. Wij zien aan ons, na al dit ongeval,
Geen teek'nen meer van uwe gunst gegeven ;
Niet één profeet is ons tot troost gebleven ;
Geen sterv'ling weet, hoe lang dit duren zal.
10. Hoe lang, o God! zal in dit zwaar verdriet,
De vijand ons zijn wreede trotschheid toonen ?
Zal hij uw naam in eeuwigheid dan honen ?
Neen, 'k kan niet zijn, dat duldt uw glorie niet.
11. Ach! waarom trekt G' uw hand dus van ons af,
Uw rechterhand, die ons ten steun kan strekken ?
Ai! wil haar eens uit uwen boezem trekken,
En maak een eind' aan uw gestrenge straf!
12. Gij, evenwel, Gij blijft dezelfd', o Heer !
Gij zijt van ouds mijn toeverlaat, mijn Koning,
Die uitkomst gaaft, en, uit uw hemelwoning,
Voor ieders oog, uw haatren gingt te keer.
13. Gij spleet weleer de schelfzee door uw kracht.
Gij hebt den kop der woest' en felle draken,
Het vrees'lijk heir, dat Isrel dorst genaken,
In 't hart der zee, verbroken door uw magt.
14. Uw sterke hand heeft 's Leviathans woën
Betoond, gestuit; deed Farao bezwijken :
Daar 't woest gediert' aan duizenden van lijken,
Op 't dorre strand, zijn rooflust mogt voldoen.
15. Hoe menigmaal hebt G' ons uw gunst betoond,
't Zij G' een fontein deedt uit een rots ontspringen,
Of op een' hoop de waatren zamendringen,
Wanneer de stroom door U werd uigedroogd.
16. De dag is d' uw'; ook vormdet Gij den nacht.
Gij schiept het licht, de zon met gloed en stralen,
Door U is d' aard' gesteld in juiste palen :
Elk jaarsaizoen hebt Gij tot stand gebragt.

2. P A U Z E.

17. Herdenk, mijn God! herdenk die wonderdaän.
Een dwaas geslacht heeft uwen naam gelasterd ;
De vijand, van uw vreez' en dienst verbasterd,
Heeft uwen roem met smaad en schimp belaän.
18. Geef 't wild gediert', dat niets in 't woën ontziet,
De ziele van uw tortelduif niet over ;
Laat, groote God! om een' gehaten roover,
Uw kwijnend volk niet eeuwig in 't verdriet.
19. Beschouw, herdenk uw vastgestaafd verbond ;
Laat dat uw hart tot ons in liefd' ontvonken ;
Het land is vol van duist're moordspelonken,
Vanwaar 't geweld ons grieft met wond op wond.
20. Dat elk verdrukt' uw' bijstand eens erlang' ;
Laat, laat uw volk niet schaamrood wederkeeren ;
Maar wil van hen ellend' en nooddruft weren,
Opdat z' uw' naam verheffen in gezang.
21. Rijs op, o God! rijs op, toon uw gezag ;
Betwist uw zaak, wees onze pleitheslechter ;
't Is meer dan tijd, gedenk, o hoogste Regter !
Wat smaad de dwaas U aandoet dag op dag.
22. Vergeet niet, Heer! dien onverdraagb'ren hoon,
Dat luid geroep van al uw weérpartijders ;
Het woest getier van uwe magtbestrijders
Stijgt telkens op tot voor uw' hemeltroun.

P S A L M 75.

U
alleen, U loven wij: Ja! wij loven U,
o Heer! Want uw naam, zoo rijk van eer,
Is tot onze vreugd nabij: Dies vertelt men,
in ons land, Al de wond'ren uwer hand.

2. Als ik 't ambt ontvangen zal,
Wil ik, volgens eed en plicht,
Altoos regt doen in 't gerigt.
Land en volk was in verval;
Maar zijn pijters steld' ik vast,
Tegen woed' en overlast!
3. Tot het dom en dwaas geslacht
Zeid' ik: „Wees niet zinneloos!”
Tot de snooden: „Wees niet boos,
„Dat gij hoornen, sterk van kracht,
„Woedende naar boven steekt,
„En met stijven halze spreekt!”
4. Geen geval, geen zorg, geen list,
Oost noch west, noch zandwoestijn,
Doet ons meer of minder zijn;
God is regter, die 't beslist;
Die, is aller Oppervoogd,
Deez' vernedert, dien verhoogt.
5. Want des HEEREN hand besluit
Eenen kelk vol bitterheid,
In zijn gramschap toebereid,
En Hij drenkt er 't menschedom uit;
Doch der goddeloozen mond
Zuigt zijn hef uit, tot den grond.
6. 'k Zal dit melden, 'k zal altijd
Zingen Jakobs God ter eer,
Slaan der boozen hoornen neer,
Vellen wat zijn' naam bestrijdt;
Maar der vromen hoorn en magt,
Zal verhoogd zijn door Gods kracht.

P S A L M 76.

G
od is bekend bij Juda's stam, Daar Hij zijn'
hoogen zetel nam; Zijn naam is groot in Israël;
In Salem staat, op zijn bevel, De hutte van
dien Hemelkoning; Op Zion is zijn heil'ge woning.

2. Daar heeft de vijand boog en schild,
En vuurge pijlen op verspild;
God brak het zwaard, bedwong den krijg.
Dat vrij het roofgebergte zwijg';
Uw roem, o groot en heerlijk Wezen!
Is tot veel hooger top gerezen.
3. Stouthartigen zijn daar beroofd;
Daar sliep en heir en opperhoofd;
De kloekste had geen handen meer,
Maar viel in 't stof verslagen neêr.
O God van Jakob! door uw schelden
Vergingen paarden, wagens, helden.
4. Gij! vrees'lijk zijt Gij in 't gerigt;
Wie zal bestaan voor uw gezigt?
Zoo ras uw mond het vonnis streek,
Uw oordeel van den hemel bleek,
Toen vreesde d' aarde voor uw oog;
Toen werd ze stil door uw vermogen.
5. Als God ter hooge vierschaar steeg',
't Zachtmoedig volk verlossing kreeg,
Ontzette zich het gansch heelal.
Gewis, der menschen gramschap zal,
Wanneer z' op 't hevigt is aan 't blaken,
Uw' grooten lof nog grooter maken.
6. Woedt nog de wraaklust onbeschroomd,
Die wordt door U ras ingetoemd.
Doet dan geloften aan den H E E R,
Betaalt die, uwen God ter eer,
Gij allen, die dien grooten Koning
Omringt in zijn doorluchte woning!
7. Men voer' dien God geschenken aan,
Die vrees'lijk is in al zijn daan
Hij stoot de vorsten weg in 't graf,
En snijdt hunn' geest als druiven af,
Hij, die den koningen der aarde,
Zelfs op hun troonen, vreeze baarde.

P S A L M 77.

Mijn geroep, uit angst en vreezen, Klimt
tot God, het Opperwezen, God, die, in mijn
ongeval, D' ooren tot mij neigen zal. 'k Zocht
Hem in mijn bange dagen: 'k Bragt de nach-
ten door met klagen; 'k Liet niet af mijn
hand en oog Op te heffen naar omhoog.

2. 'k Schatte mij geheel verloren;
'k Mogt van geen vertroosting hooren;

Als mijn ziel aan God gedacht,
 Loosd' ik niet dan klagt op klagt;
 Peinsd' ik aan mijn vrucht'loos kermen,
 Vrucht'loos roepen om ontfermen;
 Dacht ik, hoe God anders helpt,
 Mijne ziel werd overstelpt.

3. Slaap weêrhieldt Gij van mijn oogen;
 'k Was verslagen, neêrgebogen,
 En, verstomd door al 't verdriet,
 Warsch van menschen, sprak ik niet.
 'k Overdacht al d' oude dagen,
 Jaren, eeuwen, gunsten, plagen,
 En wat immer aan mijn ziel
 Van Gods hand te beurte viel.
4. 'k Dacht, hoe 'k God met vreugd voor dezen
 Op mijn snaren had geprezen;
 'k Overleid' in diepe smart,
 's Nachts met een mistroostig hart,
 En mijn geest doorzocht de reden,
 Waarom God die tegenheden
 Mij in zulk een mate zond,
 En wat mij te duchten stond.
5. Zou de Heer zijn gunstgenooten,
 Dacht ik, dan altoos verstooten?
 Niet goedgunstig zijn voortaan?
 Nimmer ons meer gadeslaan?
 Zouden zijn beloftenissen
 Verder haar vervulling missen,
 Vrucht'loos worden afgewacht,
 Van geslachte tot geslacht?

P A U Z E.

6. Zou God zija genâ vergeten?
 Nooit meer van ontferming weten?
 Heeft Hij zijn barmhartigheên
 Door zijn gramschap afgesneên?
 'k Zei daarna: „dit krenkt mij 't leven;
 „Maar God zal verand'ring geven;
 „D' Allerhoogste maakt het goed:
 „Na het zure geeft Hij 't zoet.”
7. 'k Zal gedenken, hoe voordezen
 Ôns de H E E R heeft gunst bewezen;
 'k Zal de wond'ren gadeslaan,
 Die Gij hebt van ouds gedaan;
 'k Zal naauwkeurig op uw werken
 En derzelver uitkomst merken;
 En, in plaats van bitt're klagt,
 Daarvan spreken dag en nacht.
8. Heilig zijn, o God! uw wegen;
 Niemand spreek' uw hoogheid tegen!
 Wie, wie is een God als Gij,
 Groot van magt en heerschappij!
 Ja, Gij zijt die God, die d'ooren
 Wond'ren doet op wond'ren hooren;
 Gij hebt uwen roem alom
 Groot gemaakt bij 't heidendom.
9. Door uw' arm en alvermogen
 Hebt Gij Isrel uitgetogen;
 Jakobs kind'ren, Jozefs zaad
 Vrij gemaakt van Faro's haat.
 't Water zag, o God, U komen:
 't Water zag U, en de stroomen
 Steigerden vol schrik omhoog;
 D' afgrond werd beroerd, en droog.

10. Dikke wolken goten water ;
 Hooger zwerv gaf tel geklater ;
 Uwe pijlen, zoo geducht,
 Vlogen vlammdend door de lucht.
 't Zwaar geluid der donderslagen
 Deed het al in 't ronde wagen ;
 En de wereld werd verlicht,
 Door herhaalden bliksemschicht.
11. D' aarde sloeg van schrik aan 't beven,
 Toen z' U langs uw pad zag streven,
 Zee en groote waters door,
 In het nooit ontdekte spoor ;
 Toen G' uw volk den weg bereiddet,
 Daar Gij 't als een kudde leiddet ;
 Mozes en Aärons hand
 Bragt hen dus naar 't heilig land.

P S A L M 78.

N eem, o mijn volk ! neem mijne leer ter ooren !
 Neig oor en hart, om naar mijn stem te hoo-
 ren ! 'k Zal met mijn mond u wijze spreuken lee-
 ren, Verborgenheden, van ouds af waardig t' eeren.
 Mij vloeit een schat van wijsheid uit den mond,
 Gelijk een bron, die voortspringt uit den grond.

2. Verborgenheden, met diep ontzag te melden,
 Die ons voorheen de vaders vertelden,
 Die wij, hun kroost, ook niet verbergen mogen,
 Die stellen wij het nageslacht voor oogen :
 Des H E E R E N lof, uit 's lands historieblaas,
 Zijn sterken arm en groote wonderdaan.
3. Want God heeft zijn getuigenis gegeven
 Aan Jakobs huis ; een wet, om naar te leven,
 Die Israël zijn nageslacht moet leeren,
 Opdat men nooit haar kennis moog' ontberen :
 God vordert, dat de naneef, eeuwen lang,
 Van kind tot kind, dit onderwijs ontvang'.
4. Opdat z' op God hun hope stellen zouden ;
 In 't oog zijn daan, in 't hart zijn wetten houden,
 En nimmermeer weerspanning God verachten,
 Verdraaid en krom, als vorige geslachten.
 Wier hart niet was gerigt naar zijn gebod,
 Wier geest niet was getrouw met hunnen God.

I P A U Z E.

5. Wat kon de boog den besten schutter baten ?
 Toen Efraïm Gods wegen had verlaten,
 Vlood al het heir ten dage van het strijden,

En moest aldus de zwaarste neerlaag lijden.
Op Gods verbond werd niet van hen gelet :
Zij weigerden te wand'len in zijn wet.

6. Zijn wonderdaân, door niemand af te meten,
Zijn trouweloos en snood van hen vergeten :
Die wonderdaân, waardoor Egypte's helden
Bezweken zijn in Zoâns vette velden ;
Daar Hij, tot troost in hunner vaadren leed,
Voor ieders oog de grootste teekens deed.
7. Zijn almagt wist de zee van één te scheiden,
En 't angstig heir daar droogvoets door te leiden ;
Als op een' hoop deed Hij de waatren rijzen ;
Hij gaf des daags, om hun den weg te wijzen,
Een wolkkolom ; een licht des vuurs bij nacht ;
Tot dat Hij hen in 't vruchtbaar Kanân bragt.
8. Ook spleten zelfs de rotsen op zijn wenken :
Geen afgrond kon het volk ooit milder drenken ;
De woestenij gaf zuiv're watervlieten,
Die d' Almagt uit de steenrots voort deed schieten,
Gelijk een stroom, die, golvend afgegleên,
Zijn armen spreidt door al de velden heen.

2. P A U Z E.

9. Maar schoon zij dus Gods goedheid ondervonden,
Nog pleegden z' in 't vervolgd de snoodste zonden.
In 't woest geweest uit vetter land getogen,
Vergramden zij des Allerhoogsten oogen ;
Verzochten God, en eischten, ten bewijz'
Van zijne magt, naar hunne lusten, spijs.
10. Zij spraken stout : „kan God in wildernissen
„Ook keur van spijs op onze tafel disschen ?
„'t Is waar, Hij sloeg de rots, en deed de stroomen,
„In overvloed, uit harde klippen komen ;
„Maar, is zijn magt zoo onbepaald en groot ;
„Hij geef' dan hier zijn volk ook vleesch en brood.”
11. Dit hoorde God, en werd op 't hoogst verbolgen ;
Zijn vuur ontstak om Jakob te vervolgen ;
De felle toorn van 't eeuwig Opperwezen
Deed Israël al sidderende vreezen ;
Omdat zij niet geloofden aan Gods mond,
Noch op zijn heil vertrouwden naar 't verbond.
12. Daar God, voor hen bezorgd, in hunne nooden
De wolken zelfs van boven had geboden,
De hemeldeur ontsloten, mild in 't zegnen,
En 't manna doen rondom hun tenten reegnen ;
Opdat zijn volk, ten blijk' van zijne trouw,
Dit hemelkoorn op reiz' genieten zou.

3. P A U Z E.

13. Elk mogt zijn brood, zoo mild hem toegemeten,
Dat wonderbrood der magtigen, nu eten :
Den teerkost tot verzading hun gegeven.
Een oostewind werd door Hem voortgedreven,
En 't zuiden gaf, in 't aangevoerde zwerk,
Geen minder blijk van zijn krachtadig werk.
14. Toen daalde 't vleesch, als stof en digte regen.
Een groote vlugt van vooglen, neêrgezegen,
In menigte gelijk aan 't zand der stranden,
Viel toen van zelfs hun rijkelijk in handen ;
Viel, op Gods wenk, rondom elks woning neêr,
En spijsde 't heir van Isrels Opperheer.

15. Toen aten zij, en werden zat van eten ;
 Hun eetlust werd voldaan, hoe godvergeten ;
 Maar eer hun drift en toomeloos begeeren,
 Waarmede dat volk Gods almacht dorst onteeren,
 Verzadigd was, zietdaar de straf terstond,
 Terwijl de spijs nog was in hunnen mond.
16. Zietdaar Gods toorn, gelijk een vuur ontstoken ;
 Zijn eer werd op hun magtigsten gewroken,
 Daar plaag op plaag geweldig nedervelden
 't Aanzienlijkst deel, het puik van Israels helden.
 Maar 't volk ging voort, hun ongeloof hield aan :
 God had vergeefs zijn wonderen gedaan.

4. P A U Z E.

17. Daarom deed Hij in ijdelheid hun dagen
 Vergaan, en, door een reeks van felle plagen,
 In schrik en angst hen slijten hunne jaren ;
 Maar bragt Hij hen op nieuw in doodsgevaaren,
 Dan vraagden zij naar God, en keerden weêr,
 En zochten vroeg, uit bange vreez', den Heer.
18. Dan dachten zij, hoe 't eeuwig Opperwezen
 Hun rotsteen was, en hoe, in angst, voordezen
 De hooge God verlossing had gezonden ;
 Dan vleiden zij Hem valsch'lijk met hun monden,
 En bukten laag, omdat de nood hen drong,
 Maar logen Hem met hun geveinsden tong.
19. Hun hart was boos, vervuld met slinksche streken ;
 Van zijn verbond was groot en klein geweken,
 Doch God vergaf barmhartig hunne schulden ;
 Verdierf ze niet, schoon zij de maat vervulden ;
 Hij wendde zelfs zijn gramschap dikwijls af,
 En wekte nooit zijn gansche wraak ter straf.
20. Hij dacht in gunst, door hunne ramp bewogen ;
 Zij zijn toch vleesch, zij hebben geen vermogen ;
 Zij zijn een wind, die gaat, en nooit zal keeren.
 Hoe dikwijls dorst hun wrevel God ontëeren !
 De wildernis zag door hun booze paan
 Hem bitterheên en smarten aangedaan.

5. P A U Z E.

21. Want elk ging voort in God op 't snoodst te tergen,
 En nieuw bewijs van zijne magt te vergen ;
 Den heil'gen God van Israël te kwellen,
 En paal en perk aan zijne daan te stellen.
 Zij dachten niet aan dien doorluchten tijd,
 Waarin Gods hand hen had van 't juk bevrijd :
22. Hoe hij zijn oog op hen had neêrgeslagen :
 Egypte van zijn teekenen deed wagen,
 En Zoâns veld, daar Hij hen af wou zond'ren,
 Een streng tooneel deed worden van zijn wond'ren ;
 Daar poel en beek, en groot' en kleine vloed
 Ondrinkbaar werd, en niets dan walg'lijk bloed.
23. Hij zond een heir, door niemands hand te weren,
 Veel ongediert', om alles te verteren ;
 Zijn groote kracht deed vorschen uit de stroomen,
 Tot wis bederf van gansch Egypte, konen ;
 Hij gaf 't gewas, met vlijt gekweekt en 't kruid
 Den kruidworm en den sprinkhaan tot een' buit.
24. De wijnstok werd door hagel neêrgesmeten ;
 De wilde vijg daardoor van één gereten ;
 De landman zag zijn vruchtbaar veld bederven ;
 Zijn kleiner vee door zwaren hagel sterven.

Zijn beesten door den fellen bliksem slaan,
En jammerlijk door vuur en vlam vergaan.

25. Ook zond Hij toorn, verolgenheid en nooden,
Verstoordheid, angst en vrees'lijk' onheilsboden ;
Hij baand' een' weg voor zijne grimmigheden,
Waar langs de wraak zou treên met wisse schreden.
Hun ziel werd niet onttrokken aan het graf;
Terwijl Hij 't vee aan 't pestvuur overgaf.

6. P A U Z E.

26. Egypteland zag al het eerstgeboren
Door 's hemels wraak geslagen, en verloren ;
De dood der jeugd, 't beginsel van Chams krachten,
Vervulde tent en veld met jammerklagten :
Waaruit Gods volk als schapen werd geleid,
En vrij en blij op Parans grond geweid.
27. Ja, zonder vreez' mogt Isrel veilig trekken ;
Het zag de zee zijn haatren overdekken :
Want God, hun God, bragt hen bevrijd van banden
Naar 't land, door Hem geheiligd uit de landen,
Tot dezen berg, dien zijne hand verkreeg,
En die daarna ten hoogsten luister steeg.
28. Het heidendoum werd voor hen weggedreven ;
Aan elk, naar 't snoer, zijn erfenis gegeven,
En Isrel mogt in eigen tenten wonen.
Maar 't wuffte volk ging voort in God te honen ;
Verzocht den Heer, versmaadde zijn gebied,
En hield het regt des Allerhoogsten niet.
29. Zij weken af door trouwelozen handel,
En volgden dus der vaadren snooden wandel ;
Zoo keeren zich bedriegelyke bogen,
Waardoor somwyl de schutter wordt bedrogen :
Des Heeren toorn en ijver werd getergd,
Door beeldendienst en hoogten op 't gebergt'.

7. P A U Z E.

30. Dit hoorde God, en heeft, op 't felst ontstoken,
Dit boos bestaan op Israël gewroken,
Dat volk versmaad met beelden en altaren,
Dies liet Hij tent en tabernakel varen,
Die Hij zich daar ter woning had gesticht.
En tot zijn eer te Silo opgerigt.
31. Het onderpand van 't heerlijk alvermogen,
Zijn heilig' ark gaf Hij, voor Isrels oogen,
Den Filistijn in d' ongewijde handen ;
Zijn volk ten zwaard', of in de slaafsche banden.
Gods Majesteit, getergd, zag van omhoog
Zijn erf'nis aan, met een verolgen oog.
32. Het vuur verslond de strijdb're jongelingen :
Der maagden lof vergat men op te zingen ;
Hun priesterschap, hoe hoog door God verheven,
Werd, laag verneêrd, aan 't zwaard ter prooi gegeven ;
En d' arme weêuw bezweek van zielverdriet,
Of zat door schrik verstomd, en weende niet.
33. Toen stond God op met gunstige gedachten,¹
Als na een' slaap ontwaakt met nieuwe krachten ;
Ja, als een held, ontzagg'lijk in zijn gangen,
Die nieuwen moed heeft door den wijn ontvangen ;
En sloeg tot smaad, met zijn geduchte hand,
Het uiterst' deel van 's vijands ingewand.

8. P A U Z E.

34. Doch Jozefs tent liet Hij verachtlijk varen;
In Efraïm verkoos Hij geen altaren;
Maar Hij had lust in Juda's stam te wonen,
Om daar zijn magt en heerlijkheid te toonen
Op Zions berg, dien 's werelds Opperheer
Bemind' en koos ten zetel van zijn eer.
35. Daar bouwde Hij als hoogten zijne muren,
Zijn heiligdom, dat d' eeuwen zou verduren,
Gelijk deez' aard', gegrond door zijne krachten,
In eeuwigheid geen wank'len heeft te wachten.
Held David, dien Hij van de schaapskooi nam,
Verkoos Hij zich ten Vorst uit Juda's stam.
36. Hij deed zijn' knecht van achter 't vee zich spoeden,
Om Jakobs zaad, zijn stierbaar volk, te hoeden:
Zijn Israël, ten erfdeel Hem verkregen.
Dus heeft die Vorst geheerscht met roem en zegen,
Gods volk opregt en met verstand geweid,
En 't rijk beschermd door dapper krijgsbeleid.

P S A L M 79.

G etrouwe God! de heid'nen zijn gekomen; Zij
hebben stout uw erfland ingenomen: Jeruza-
lem, de tempel, uw altaren, 't Ligt al verwoest
door die geweldenaren! Uw knechten zijn geveld,
Door hun verwoed geweld. Hun lijken, on-
begraven, Verzaden, na hunn' dood,; 't Gediert'
in hongersnood, En gier, en kraai, en raven.

2. Het kost'lijk bloed van uwe gunstgenooten,
Als water om Jeruzalem vergoten,
Doet wijd en zijd des vijands woede blijken;
Het gansche veld is nu bezaaid met lijken,
Van d' eer des grafs beroofd.
De nabuur schut het hoofd,
En lacht met onz' ellenden:
Ons deerniswaardig lot
Stelt ons ten smaad, ten spot
Van vreemden en bekenden.
3. Hoe lang zult Gij in gramschap zijn ontstoken?
Zal 't hevige vuur uws ijvers eeuwig rooken?
Stort uwe wraak op hen, die ons verteren,
Op volken, die uw' grooten naam niet eeren:
Want Isrel, door hun magt
Verschrikk'lijk omgebracht,

Ligt in zijn bloed verdronken,
Zijn woning, al de troost
En lust van Jakobs kroost,
Gelijkt thans naar spelonken.

4. Gedenk niet meer aan 't kwaad, dat wij bedreven
Onz' euveldaad word' ons uit gunst vergeven!
Waak op, o God! en wil van verder lijden
Ons klein getal door uwe kracht bevrijden.
Help ons, barmhartig Heer!
Uw' grooten naam ter eer;
Uw trouw koom' ons te stade;
Verzoen de zware schuld,
Die ons met schrik vervult;
Bewijs ons eens genade!

P A U Z E.

5. Waarom zou zich der heid'nen magt vermeëren?
Uw hoog gezag door bitt'ren schimp onteeren,
En vragen, door hunn' trotschen waan bedrogen:
„Waar is hun God? waar blijkt nu zijn vermogen?“
Vergeld hunn' overmoed;
Wreek uwer knechten bloed,
O God van ons betrouwen!
Verdedig onze zaak;
Doe 't heidendom uw wraak,
Zelfs voor ons oog, aanschouwen!
6. Ai! hoor naar hen, die in gevang'nis kwijnen:
Laat hun gekerm voor uw gezigt verschijnen;
Bevrijd hen, die, bedreigd met doodsgavaren,
Op uwe hulp met smeekend' oogen staren!
Vergeld den wreeden smaad,
Waarmeê des nabuurs haat
Uw mogendheid dorst schenden;
Geef hun, o Opperheer!
Die zeventvoudig weêr;
Zie neêr op onz' ellenden!
7. Zoo zullen wij, de schapen uwer weiden,
In eeuwigheid uw' lof, uw eer verbreiden,
En zingen, van geslachten tot geslachten
Uw trouw, uw' roem, uw onverwinb're krachten.

P S A L M 80.

N eem, Isrels Herder! neem ter ooren! Die
Jozefs kroost, door U verkoren, Als scha-
pen gunstig hebt geleid; Die eenen troon
van heiligheid U tusschen Cherubs hebt ge-
sticht; Verschijn weêr blinkend met uw licht!

2. Die glans straal' Efraïm in d' oogen;
Toon Benjamin uw groot vermogen;

Verlos Manasse, tot uw eer!
 Getrouwe Herder! breng ons weêr;
 Verlos ons; toon ons 't lieflijk licht
 Van uw vertroostend aangezig!

3. Hoe lang, o H E E R der legermagten!
 Verwerpt Gij, toornig, onze klagten?
 Hoe lang verlaat G' ons in den nood?
 Gij spijst uw volk met tranenbrood;
 Gij drenkt het, in zijn' jammerstaat,
 Met tranen, uit een volle maat.
4. In 't bitter leed, dat wij verduren,
 Zien w' ons aan onze nageburen,
 Helaas! door U ten schimp gezeld:
 Ons door hun twisten neêrgeveld.
 Wij zien, daar ons hun haat vertreedt,
 Hen spotten om ons harteleed.
5. Laat ons, o God der legermagten!
 Niet vrucht'loos op uw' bijstand wachten;
 Ga onzen haatren zelf te keer;
 Getrouwe Herder! breng ons weêr:
 Verlos ons; toon ons 't lieflijk licht
 Van uw vertroostend aangezig!

P A U Z E.

6. Gij vindt in ons een welbehagen:
 Gij bragt, o God! in vroeger dagen,
 Uw' wijnstok uit Egypteland;
 Gij zelf hebt gunstig hem geplant:
 Voor hem de volken uitgerooid,
 Hem plaats bereid, hem mild besproeid.
7. Hij heeft zijn wortels uitgeschoten;
 De bergen werden door zijn loten,
 Als waren 't ceedren, overdekt;
 Hij heeft zijn ranken uitgestrekt,
 In zijnen bloei en frisschen staat,
 Tot aan de zee, tot aan d' Eufraat.
8. Waarom hebt Gij zijn' muur verbroken?
 Hem van uw zorg en hulp verstoken?
 Men plukt, men trapt hem met den voet;
 Het boschzwijn heeft hem omgewroet:
 Het wild gediert' hem afgeweid,
 Daar 't zich door 't gansche land verspreidt.
9. Keer weêr, o God der legermagten!
 Tot ons, die op uw' bijstand wachten;
 Zie uit den hoogen hemel neêr:
 Herstel uw' wijnstok als weleer,
 Den stam, ter liefd' uws zoons geplant,
 Dien Gij gesterkt hebt door uw hand.
10. Hij ligt verbrand en afgehouden.
 Als Gij verwoest, wie zal dan bouwen!
 Uw hand zij over 's menschen zoon,
 Dien G' U gesterkt hebt tot den troon:
 Zoo leven wij, door U bevrijd,
 Altoos aan uwe dienst gewijd.
11. Behoud ons H E E R der legermagten!
 Zoo zullen w' ons voor afval wachten;
 Zoo knielen w' altoos voor U neêr.
 Getrouwe Herder! breng ons weêr;
 Verlos ons; toon ons 't lieflijk licht
 Van uw vertroostend aangezig!

P S A L M 81.

Zingt nu blij te moe 't Magtig Opperwe-
zen Eenen lofzang toe Om ons heiligenot
Worde Jakobs God Met gejuich geprezen'

2. Zingt een' psalm, en geeft
Trommels aan de reijen:
Wat in Isrel leeft
Roep' zijn grootheid uit:
Harp en zachte luit
Moet' zÿn' roem verbreijen!
3. 't Blij bazuingeschal
Klink' in Isrels ooren!
Doe nu overal
Deze maar verstaan:
"t Feest der nieuwe maan,
"t Feestuur is geboren!"
4. Want dit is 't bevel
Van den Heer der heeren
Aan zÿn Israël;
Dit is 't hoog gebod,
't Regt van Jakobs God,
Dat wij billijk eeren.
5. Dit doet Jozefs zaad
Aan Egypte denken,
En in welk een' staat,
Daar 't een sprake vond,
Die het niet verstond,
God zÿn heil wou schenken.

I. P A U Z E.

6. "k Heb hunn' hals bevrijd
"Van den last te dragen,
"t Was die blijde tijd,
"Toen hun moede hand
"Werd in 's vijands land
"Van den pot ontslagen,
7. "Op uw noodgeschrei
"Deed ik groote wond'ren.
"Onder mijn gelei'
"Vondt gij hulp; mijn woord
"Werd van u gehoord,
"Uit de plaats der dond'ren.
8. "k Nam te Meriba
"Proef van uw vertrouwen.
"Of g' op mijn genâ,
"In uw tegenheeu.
"Op mijn' naam alleen
"En mijn woord zoudt bouwen.
9. "Hoort Mij, zei ik toen,
"Onder u betuigen,
"Wat gij hebt te doen;
"Och! dat Israël
"Zich, op mijn bevel,
"Onder Mij wou buigen!

10. „Eert geen' uitlandsch' God ;
 „Wacht u voor uw zielen ;
 „Wilt, naar mijn gebod,
 „Mijnen naam ten hoon,
 „Voor geen valsche goón,
 „Voor geen vreemde, knielen.
11. „Ik, 'k ben de H E E R !
 „'k Ben uw God, die heilig
 „IJv're voor mijn eer.
 „Die u door mijn hand
 „Uit Egypteland
 „Leidde vrij en veilig !

2. P A U Z E.

12. „Opent uwen mond,
 „Eischt van Mij vrijmoedig,
 „Op mijn trouwverbond,
 „Al wat u ontbreekt,
 „Schenk Ik, zoo gij 't smeekt,
 „Mild en overvloedig.
13. „Maar mijn volk wou niet
 „Naar mijn stemme hooren ;
 „Israël verliet
 „Mij en mijn geboón ;
 „'t Heeft zich and're goón,
 „Naar zijn' lust, verkoren.
14. „'k Liet hen dies, veracht,
 „Naar 't hun goeddacht, hand'len,
 „'k Liet dit boos geslacht,
 „Naar de keuze viel
 „Van hun dwaze ziel,
 „In hun wegen wand'len.
15. „Och ! had, naar mijn' raad,
 „Zich mijn volk gedragen !
 „Och ! had Isrels zaad
 „Op mijn effen paán
 „IJv'rig willen gaan,
 „Naar mijn welbehagen !
16. „'k Had hun haters ras
 „En geheel verslonden ;
 „Wie hun tegen was
 „Had, aan alle kant,
 „Mijn geduchte hand
 „Zeker ondervonden.
17. „Haters van den H E E R
 „Hadden Hem gegeven,
 „Schoon geveinsd, zijn eer ;
 „Ook zou Isrels tijd,
 „Van de smart bevrijd
 „Eeuwíg zijn gebleven.
18. „'k Had u dan tot spijs'
 „Vette tarw doen groeijen ;
 „En u, ten bewijz'
 „Hoe ik u kon voén,
 „Honigbeken doen
 „Uit de rotsen vloeijen !”

P S A L M 82.

rigter der gedingen; Hij oordeelt over goed en
 kwaad, In 't midden van der goden raad:
 „Hoe lang zult gij van 't rigtsnoer wijken, Een
 „onregtvaardig vonnis strijken, En acht slaan
 „op het aangezigt Der goddeloozen in 't gerigt?

2. „Toont aller goden God te vreezen;
 „Doet regt aan armen en aan weezen;
 „Regtvaardigt hem, die billijk klaagt,
 „Verdrukt' of arm' uw hulpe vraagt.
 „Verlost geringen uit hun lijden,
 „En wilt behoefligen bevrijden;
 „Rukt z' uit der goddeloozen hand:
 „Gerechtigheid verhoogt een land.
3. „Maar ach! hier is het regt vergeten,
 „Men heeft noch kennis, noch geweten,
 „Men wandelt in de duisternis;
 „Het wankelt al wat zeker is;
 „Dies ziet men 'saardrijks grondvest beven!
 „'k Heb wel voorheen u d' eer gegeven,
 „Dat ik u goden heb genoemd,
 „En als Gods kinderen geroemd!
4. „Gij zult nogtans het leven derven,
 „En, als gemeene menschen, sterven;
 „Eens storten van den stoel der eer
 „In 't graf, als elk der vorsten, neér!“
 Sta op, o God! en wil ontwaken;
 Ai! oordeel 't aardrijk, rigt de zaken;
 Want Gij bezit, op aard' alom,
 De volkeren in eigendom!

P S A L M 83.

Z wijk niet, o God! houd U niet doof, Wij
 worden, zoo Gij zwijgt, ten roof; Wees toch
 niet stil; ai! wil ontwaken; Want zie, o God!
 uw haters maken Een krijgsetier om zich te
 wreken; Zij durven stout den kop opsteken.

2. Hun aanslag is verwoed en boos ;
 Zij zoeken, heimelijk en loos,
 Uw volk, dat zij zoo bits verachten,
 Te dempen met vereende krachten,
 Dat Gij, met zoo veel gunst en zorgen,
 Houdt, als een' schat, bij U verborgen.
3. Zij zeiden stout, en heet op buit :
 „Komt aan, men roei' gansch Isrel uit ,
 „Opdat dit volk, gelijk voordezen,
 „Voortaan geen volk meer moge wezen :
 „Dat niemand Isrels naam doe hooren :
 „Dat zijn gedacht'nis ga verloren !”
4. Want zamen zijn zij 't eens geraakt :
 't Verbond is tegen U gemaakt ;
 Daar zien wij Edoms tenten naadren ;
 Ginds Ismaël zich zaam vergaadren ;
 De Moabiten, Hagarenen,
 En Gebal zich in 't veld verëenen.
5. Met hen trekt Ammon ééne lijn,
 En Amelek, en Palestijn',
 En die in 't rijke Tyrus wonen ;
 Ook liet zich Assur bij hen troonen,
 Een magtig rijk, waarop zij leunen,
 En Lots ontaarde kinders steunen.
6. Dat hen, o God ! uw gramschap sla,
 Als Midian, als Sisera,
 Als Jabin, die bij Kisons stroomen,
 En t' Endor gansch zijn omgekomen ;
 Wanneer uw ijver niemand spaarde,
 Maar hen vertrad, als slijk der aard.!

P A U Z E.

7. Sta nen en hunne prinsen, Heer !
 Als Oreb en als Zeëb, neër ;
 Doe al hun vorsten, hoe verheven,
 Als Zebah en Zalmûna sneven,
 Die met geweld Gods land en daken
 Zich wilden ter bezitting maken.
8. Maak, dat dit volk geen rustplaats vind' ;
 Verstrooi hen, door een' wervelwind ;
 Als stoppels, door een' storm gedreven :
 Als wouden, 't vuur ter prooi gegeven ;
 Als bergen, in wier ingewanden
 Ontstoken pik en zwavel branden.
9. Vervolg ze dus van oord tot oord,
 En drijf ze met uw onweër voort ;
 Verschrik hen met uw dwarrelwinden,
 Zoo dat zij rust noch schuilplaats vinden
 Doe hen, o H E E R ! vol schande vlieden,
 Opdat z' uw' naam eens hulde bieden !
10. Beschaam, verschrik hen eeuwiglijk ;
 Dat ieder schaamrood rugwaarts wijk' ;
 Verniel hun heiren, doe hen weten,
 Dat Gij alleen de H E E R moogt beetē.
 Die groote naam van 't hoogste Wezen
 Doe 't wereldrond eerbiedig vreezen !

P S A L M 84.

legerscharen God! Zijn mij uw huis en tem-
 pelzangen! Hoe branden mijn genegenheên, Om
 's HEEREN voorhof in te treên! Mijn ziel bezwijkt
 van sterk verlangen, Mijn hart roept uit tot
 God, die leeft, En aan mijn ziel het leven geeft.

2. Zelfs vindt de musch een huis, o Heer!
 De zwaluw legt haar jongskens neêr
 In 't kunstig nest, bij uw altaren.
 Bij U, mijn Koning en mijn God!
 Verwacht mijn ziel een heilrijk lot,
 Geduchte H E E R der legerscharen!
 Welzalg hij, die bij U woont,
 Gestaâg U prijst en eerbied toont.
 3. Welzalg hij, die al zijn kracht
 En hulp alleen van U verwacht,
 Die kiest de welgebaande wegen:
 Steekt hen de heete middagzon
 In 't moerbeidal; Gij zijt hun bron,
 En stort op hen een' milden regen,
 Een' regen, die hen overdekt,
 Verkwikt, en hun tot zegen strekt.
- P A U Z E.
4. Zij gaan van kracht tot kracht steeds voort;
 Elk hunner zal, in 't zalig oord
 Van Zion, haast voor God verschijnen.
 Let, HEER der legerscharen! let
 Op mijn ootmoedig smeekebed!
 Ai! laat mij niet van druk verkwijnen:
 Leen mij een toegenegen oor,
 O Jakobs God! geef mij gehoor!
 5. O God! die ons ten schilde zijt,
 En ons voor alle ramp bevrijdt,
 Aanschouw toch uw' gezalften Koning!
 Eén dag is in uw huis mij meer
 Dan duizend, daar ik U ontbeer;
 'k Waar' liever in mijns Bondgods woning
 Een dorpelwachter, dan gewend
 Aan d' ijd'le vreugd in 's boozen tent.
 6. Want God, de H E E R, zoo goed, zoo mild,
 Is t' allen tijd' een zon en schild;
 Hij zal genaad' en eere geven;
 Hij zal hun 't goede niet in nood
 Onthouden, zelfs niet in den dood,
 Die in opregtheid voor Hem leven.
 Welzalg, H E E R! die op U bouwt,
 En zich geheel aan U vertrouwt.

P S A L M 85.

Gij hebt uw land, o HEER! die gunst be-
toond, Dat Jakobs zaad op nieuw in vrijheid
woont: De schulda uws volks hebt G' uit uw boek
gedaan; Ook ziet Gij geen van hunne zon-
den aan: Gij vindt in gunst, en niet in wraak,
uw' lust; De hitte van uw gramschap is ge-
bluscht. O heilrijk God! weer verder ons verdriet,
Keer af uw wraak, en doe uw' toorn te niet!

2. Heeft dan, o Heer! uw gramschap nimmer end?
Zal z' eind'lijk niet eens worden afgewend?
Of zal uw toorn ook op ons nakroost woën?
Zult G' uit den dood ons niet herleven doen,
Opdat uw volk zich weër in U verblijf?
Dat toch, o HEER! uw goedheid ons bevrijf:
Geef ons uw heil, en red door uwe hand,
Uit vrije gunst, het zuchtend vaderland!
3. Merk op, mijn ziel! wat antwoord God u geeft:
Hij spreekt gewis tot elk, die voor Hem leeft,
Zijn' gunstgenoot, van blijden troost en vreed,
Mits hij niet weër op 't spoor der dwaasheid treed.
Voorwaar Gods heil is reeds nabij 't geslacht,
Hetwelk Hem vreest en zijne hulp verwacht;
Opdat er eer in onzen lande woon',
En zich aldaar op 't luisterrijkst vertoon'.
4. Dan wordt genâ van waarheid blij ontmoet;
De vrede met een' kus van 't regt gegroet;
Dan spuit de trouw uit d' aarde blij omhoog;
Gerechtigheid ziet neër van 's hemelsch boog;
Dan zal de HEER ons 't goede weër doen zien;
Dan zal ons 't land zijn volle garven biën.
Gerechtigheid gaat voor zijn aangezigt,
Hij zet z' alom, waar Hij zijn treden rigt.

P S A L M 86.

Neig, o HEER! uw gunstig' ooren, Om mij
in mijn' angst te hooren! 'k Ben ellendig, diep
in

in nood, Gansch van heul en hulp ontbloot.

Hoed mijn ziel: Gij zijt almachtig, En ik ben

uw gunst deelachtig. O mijn God, die mij

anschouwt! Red uw' knecht, die U vertrouwt.

2. Wie toch is, als Gij, weldadig!
 Wees mij dan, o Heer! genadig,
 Want mijn roepen en geklag
 Klimt tot U, den ganschden dag.
 Wil de ziel uws knechts verblijden;
 Ondersteun hem in zijn lijden;
 Want ik hef mijn hart en oog,
 Trouwe God! tot U omhoog.
3. H E E R! door goedheid aangedreven
 Zijt Gij mild in 't schuld vergeven;
 Wie U aanroep in den nood
 Vindt uw gunst oneindig groot.
 H E E R! neem mijn gebed ter ooren!
 Wil naar mijne smeeking hooren;
 Merk, naar uw goedgunstigheên,
 Op de stem van mijn gebeên!
4. 'k Ben gewoon, in bange dagen,
 Mijn benaauwdheid U te klagen;
 Gij toch, die d' ellenden ziet,
 Hoort mij, en verstoot mij niet.
 Heer! wat goên de heid'nen roemen,
 Niemand is bij U te noemen;
 Daden, als uw groote daên,
 Treft men nergens elders aan.

P A U Z E.

5. Al de heid'nen, door uw handen
 Voortgebragt, in alle landen,
 Zullen tot U komen, Heer!
 Bukken voor uw aanschijn neêr,
 En uw' naam ter eere leven.
 Gij zijt groot en hoog verheven;
 Gij doet duizend wonderheên;
 Gij zijt God, ja Gij alleen!
6. Leer mij naar uw' wil te hand'len;
 'k Zal dan in uw waarheid wand'len.
 Neig mijn hart, en voeg het zaâm
 Tot de vreez' van uwen naam.
 Heer, mijn God! ik zal U loven,
 Heffen 't gansche hart naar boven:
 'k Zal uw' naam en majesteit
 Eeren tot in eeuwigheid!
7. Want uw goedheid, hoogst gerezen,
 Hebt Gij dikwijls mij bewezen,
 En mijn ziel, hoe zeer verdrukt,
 Uit het diepst van 't graf gerukt.

O mijn God! de trotschaards spannen
Boos te zamen met tirannen,
Tot mijn' dood en zielverdriet;
Zij ontzien uw hoogheid niet.

8. Maar Gij, Heer! Gij zijt lankmoedig,
Zeer barmhartig, overvloedig
In gená, die ons behoedt,
Groot van waarheid, eind'loos goed.
Wend U tot mijn ziel genadig;
Sterk uw' knecht, en geef weldadig
Ondersteuning aan den zoon
Uwer dienstnaagd, van den troon!
9. Doe een teeken mij ten goede,
Dat mijn haters in hun woede
Mogen zien, hoe, tot hun spijt,
Gij mij troost en mij bevrijdt!

P S A L M 87.

Zijn' grondslag, zijn onwrikb're vastigheden
Heeft God gelegd op bergen, Hem gewijd!
De H E E R, die zich in Zions heil verblijdt,
Bemint het meer dan alle Jakobs steden.

2. Men spreekt van u zeer heerlijke dingen,
O schoone stad van Israels Opperheer!
'k Zie Rahab, ik zie Babel, tot uw eer,
Bij hen geteld, die mijne grootheid zingen.
3. De Filistijn, de Tyriër, de Mooren,
Zijn binnen u, o Godstad! voortgebracht;
Van Zion zal het blijde nageslacht
Haast zeggen: „deez' en die is daar geboren.”
4. God zal hen zelf bevestigen en schragen,
En op zijn rol, daar Hij de volken schrijft,
Hen tellen, als in Isrel ingelijfd,
En doen den naam van Zions kind'ren dragen.
5. Dan wordt mijn naam met lofgejuich geprezen;
Dan zullen daar de blijde zangers staan,
De speelliën op de harp en cimbels slaan,
En binnen u al mijn fonteinen wezen.

P S A L M 88.

God mijns heils, mijn Toeverlaat! Tot U hef ik
mijn droeve klagten. Ik roep, bij dagen en bij nach-
ten.

2. Mijn ziel, der tegenheden zat,
Wordt moedeloos, wil mij begeben ;
Het einde nadert van mijn leven ;
'k Ben krachteloos en afgemat.
Ik ben, door overmaat van kwalen,
Als zij, die reeds ten grave dalen.
3. 'k Ben afgezonderd bij den hoop
Der dooden, die, ter neer geslagen,
In 't bloeijen van hun blijde dagen
Gestuit in hunnen levensloop,
Met aard' bedekt, van elk vertreden
Door uwe hand zijn afgesneden.
4. Gij hebt mij in den kuil gelegd,
In diept', in duisternis gesloten.
Uw grimmigheid heeft mij verstooten,
Mij neêrgedrukt, mij troost ontzegd ;
Gij doet op mij uw oordeel komen,
Als onweêrstaand' re waterstroomen !
5. Ik derf mijn vrienden, tot mijn straf ;
Zij zijn vervreemd van mededoogen ;
Ik ben een gruwel in hun oogen.
Gij wendt hen allen van mij af.
Een bange kerker doet mij zuchten :
Ik kan de banden niet ontvlugten.

P A U Z E.

6. Mijn oogen treuren om mijn leed,
Om al mijn' angst, om al mijn lijden.
O H E E R ! wil mij van straf bevrijden ;
Ach ! toon U tot mijn hulp gereed ;
'k Smeek dag aan dag om uw ontferming ;
Leen mij de hand tot mijn bescherming !
7. Zult Gij aan dooden wond'ren doen ?
Zult G' overleednen doen verrijzen,
Om hier uw' grooten naam te prijzen ?
Zal 't graf uw' wijzen raad bevroên ?
Zal daar uw goedheid zich verspreiden ?
Zal 't woest verderf uw trouw verbreiden ?
8. Wie zal uw wond'ren, uw beleid,
Ooit in de duisternis vertellen ?
Wie ooit uw regt in 't daglicht stellen,
Ter plaatse der vergetelheid ?
Maar ik, eer d' uchterd aan komt breken,
Zal U, o H E E R ! om bijstand smeeken.
9. Waarom is 't, dat Gij mij verstoot ?
Waarom verbergt G' uw gunstrijk' oogen ?
'k Was, van der jeugd af, neêrgebogen,
Bedrukt, en worst'lend met den dood.
Ik moet, vol angst, uw gramschap dragen,
'k Ben twijfelmoedig en verslagen.
10. 'k Ben met verschrikking aangedaan :
Mijn mond verflaauwt, mijn leden begeben ;
Uw dierb're gunst heeft mij begeben ;
De vlam uws toorns doet mij vergaan !
'k Moet dag aan dag met duizend rampen,
Als met het woên der golven, kampen !

11. Gij hebt, en medgezel, en vriend,
Van mij verwijderd in mijn lijden;
Zoo dat mijn ziel, hoe z' ook moet' strijden,
Bij niemand heul of bijstand vindt.
'k Zoek hen vergeefs; 'k moet eenzaam weenen;
Al mijn bekenden zijn verdwenen!

P S A L M 89.

Z'k al eeuwig zingen van Gods goedertierenheên;
Uw waarheid t' allen tijd' vermelden door mijn reên.
Ik weet, hoe 't vast gebouw van uwe gunstbewijzen,
Naar uw gemaakt bestek, in eeuwigheid zal rijzen,
Zoo min de hemel ooit uit zijnen stand zal wijken,
Zoo min zal uwe trouw ooit wank'len, of bezwijken.

2. „Ik heb,” dit was uw taal, „een vast verbond gemaakt
„Met mijnen gunsteling, dien steeds mijn oog bewaakt;
„Ik heb aan mijnen knecht, aan mijnen uitverkoren’,
„Aan David, in mijn gunst, met eenen eed gezworen:
„Ik zal van kind tot kind, tot aan het eind der dagen
„Uw zaad bevestigen, en uwen rijkstroon schragen.”
3. De hemel looft, o H E E R! uw wond'ren, dag en nacht;
Uw waarheid wordt op aard' de glorie toegebracht,
Daar uw geheiligd volk van uwe trouw mag zingen;
Want wie is U gelijk bij al de hemellingen?
En, welke vorsten ooit het aardrijk moog' bevatten,
Wie hunner is, o H E E R! met U gelijk te schatten?

1. P A U Z E.

4. God is op 't hoogst gedacht in zijner Heil'gen raad,
En vrees'lijk boven 't heir, dat om zijn' rijkstroon staat!
Wie is als Gij, o H E E R! o God der legerscharen?
Wie is aan U gelijk? wie kan U evenaren?
Grootmagtig zijt G', o H E E R! ja eind'loos in vermogen;
Uw onverbreekb're trouw omringt U voor elks oogen!
5. Gij temt de woeste zee, zij luistert naar uw' wil:
Hoe hoog zij zich verheft, Gij wenkt, en zij is stil,
Gansch Rahab is door U verbrijzeld, gansch verslagen;
Uw vijand is verstrooid, uw arm heeft roem gedragen!
En aard', en hemel, en wat leeft, of ooit zal leven,
Zijn d' uwe: 't gansch heelal hebt Gij 't bestaan gegeven!
6. Gij schiept het barre noord' en 't zoele zuiden zaam,
Ginds juicht een Thabor, hier een Hermon in uw' naam.
Gij hebt een' arm met magt; uw hand heeft groot vermogen:
Uw regterhand is hoog; uw troon blijft, onbewogen,
Van regt en van gerigt zijn' vasten steun ontleenen;
En waarheid en genâ gaan voor uw aanschijn henen!
7. Hoe zalig is het volk, dat naar uw klanken hoort!
Zij wand'len, H E E R! in 't licht van 't godlijk aanschijn voort.

Zij zullen in uw' naam zich al den dag verblijden.
 Uw goedheid straalt hun toe, uw magt schraagt hen in 't lijden:
 Uw onbezweken trouw zal nooit hunn' val gedoogen,
 Maar uw gerechtigheid hen naax uw woord verhoogen.

8. Gij toch, Gij zijt hun roem, de kracht van hunne kracht.

Uw vrije gunst alleen wordt d' eere toegebracht!

Wij steken 't hoofd omhoog, en zullen d' eerkroon dragen

Door U, door U alleen, om 't eeuwig welbehagen;

Want God is ons ten schild in 't strijperk van dit leven,

En onze Koning is van Isrels God gegeven.

2. P A U Z E.

9. Gij hebt weleer van hem, dien Gij geheiligd hadt,

Gezegd in een gezigt, dat zoo veel troost bevat:

„Ik heb bij eenen held voor Isrel hulp beschoren,

„Hem uit het volk verhoogd; hem had Ik uitverkoren.

„'k Heb David mijnen knecht, mijn' gunsteling, gevonden,

„En hem, met heil'ge zalf, aan Mij en 't rijk verbonden.

10. „Mijn hand zal, hoe 't ook ga, hem sterken dag en nacht;

„Mijn arm zal hem in nood voorzien van moed en kracht;

„De vijand zal hem nooit, door wrecele handelingen,

„Door list of helsch bedrog, in uiterst' engten dringen;

„Den booswicht zal 't geweld nooit tegen hem gelukken,

„Noch in- noch uitlandsch vorst zijn' zetel onderdrukken.

11. „Ik zal integendeel, al wie hem wederstaat,

„Verplett'ren voor zijn oog, en plagen, die hem haat;

„Mijn trouw zal met hem zijn, mijn goedheid hem geleiden;

„Zijn magt zal in mijn' naam zich over d' aard' verspreiden;

„Zijn hand de groote zee, zijn sceptor de rivieren,

„Door mijn geducht bestel, met roem en eer bestieren.

12. „Gij (zal hij zeggen), zijt mijn Vader en mijn God,

„De rotssteen van mijn heil! 'k Zal hem ook stellen tot

„Een' eerstgeboren' zoon, door al zijn broeders t' eeren;

„Als koning zal hij zelf de koningen regeren,

„Mijn goedertierenheid zijn' rijkstroon eeuwig stijven,

„En mijn gemaakt verbond met hem bestendig blijven.

3. P A U Z E.

13. „Ik zal de heerschappij doen duren bij zijn zaad,

„Zoo lang de hemel zelf op vaste pijlers staat,

„Maar zoo zijn kinders ooit mijn zuiv're wet verlaten;

„Zoo 't rigtsnoer van mijn regt ter reegling niet kan baten,

„Zoo zij ontheiligen, wat Ik heb voorgeschreven,

„Dan mogen zij gewis voor mijne straffen beven!

14. „Dan zal ik hen, die dwaas of wreevlig overtreên,

„Bezoeken met de roé en bitt're tegenheên;

„Doch over hem mijn gunst en goedheid nooit doen enden,

„Niet feilen in mijn trouw, noch mijn verbond ooit schenden.

„'k Zal nooit herroepen 't geen Ik eenmaal heb gesproken:

„'t Geen uit mijn lippen ging blijft vast en onverbroken!

15. „'k Heb eens gezworen bij mijn eigen heiligheid:

„Zoo Ik aan David lieg', zoo hem mijn woord misleid'!

„Zijn zaad zal eeuwig zijn, zijn troon zal heerlijk pralen,

„Zoo duurzaam als de zon, zoo glansrijk als haar stralen:

„Bevestigd als de maan; en aan des hemels bogen

„Staat mijn getuige trouw te schitt'ren in elks oogën.”

16. Maar ach! mijn God! waar blijkt uw trouw nu? waar uw eer?

Gij stoot en werpt, vergramd, thans uw' Gezalfde neêr;

Gij schijnt niet van 't verbond met uwen knecht te weten;

Zijn kroon, ontheilgd, ligt ter aarde neêrgesmeten;

Zijn sterke muren zijn door 's vijands magt verbroken;

Zijn vestingen verwoest, en in het stof gedoken.

4. P A U Z E.

17. Hij is door elk beroofd, den nabuur tot een' smaad;
 Gij hebt de regterhand verhoogt van die hem haat;
 Gij deedt den vijand in zijn' rampspoed zich verblijden;
 Zijn zwaard ligt om, 't is stomp, en nutteloos in 't strijden;
 Gij doet hem, vol van schrik, van 't bloedig slagveld vlugten,
 En onder 's vijands juk, van U verlaten, zuchten.
18. Zijn schoonheid is vergaan, zijn troon ligt neêrgestort;
 De dagen zijner jeugd zijn door uw hand verkort;
 Met schaaunt' is hij bedekt; elk kan hem straff'loos tergen!
 Hoe lang, getrouwe God! zult Gij U steeds verbergen?
 Zal dan uw grimmigheid, die niemand af kan keeren,
 Gelijk een brandend vuur, 't verdrukte volk verteeren?
19. Gedenk, o Heer! hoe zwak ik ben, hoe kort van duur;
 Het leven is een damp; de dood wenkt ieder uur.
 Zou 't menschedom dan vergeefs op aarde zijn geschapen?
 Wie leeft er, die den slaap des doods niet eens zal slapen?
 Wie redt zijn ziel van 't graf? ai! help ons, als te voren,
 Gelijk Gij bij uw trouw aan David hebt gezworen!
20. Gedenk den smaad, dien elk van uwe knechten lijdt,
 Waarmeê elk magtig volk mijn bang gemoed doorsnijdt
 Den smaad, o H E E R! waarmeê uw haters ons beladen,
 Waarmede zij den gang van uw' Gezalfde smaden.
 Gij immers wilt of zult nooit onze hoop beschamen?
 Den H E E R zij eeuwig lof! en elk zegg': Amen, Amen!

P S A L M 90.

Gij zijt, o Heer! van d' allervoegte jaren,
 Voor ons geweest een toevlugt in gevaren! Eer
 berg en rots uit niet geboren waren, Eer
 d' aarde rustt' op hare grondpilaren, Van
 eeuwigheid, o God! die eeuwig leeft, Zijt
 Gij de God, die eind noch oorsprong heeft.

2. Uw oppermagt, die wij ootmoedig eeren,
 Kan door een' wenk den mensch zijn troosheid leeren
 Uw wenk alleen, al schijnt ons niets te deren,
 Verbrjzelt ons, doet ons tot aarde keeren!
 Want in uw oog zijn duizend jaren, Heer!
 Een enk'le dag, een nachtwaak, en niets meer.
3. Gij overstroomt het menschedom: zijn vermogen
 Is, als een slaap, een ijd'le droom, vervlogen;
 Zij zijn als 't gras, dat 's morgens, overtogen
 Met frisschen dauw, in bloei staat voor elks oogten,
 Maar 's avonds, als het afgesneden wordt,
 Op 't open veld in weinig tijds verdort.

4. Door uw en toorn vergaat ons kwijnend leven ;
 Uw gramschap doet ons hart van doodschrik beven,
 O God! als Gij, in majesteit verheven,
 Het onregt, dat w' in 't openbaar bedreven,
 En 't kwaad, door ons in 't heimelijk verrigt,
 In 't licht stelt voor uw glansrijk aangezicht.

P A U Z E.

5. Wanneer uw toorn en gramschap ons bezwaren,
 Dan wenden, dan verdwijnen onze jaren ;
 Wij zien hen, als gedachten, henen varen !
 Of, blijft uw gunst ons in 't leven sparen,
 Dan klimmen wij ten hoogste tot den top
 Van zeventig of tachtig jaren op.
6. Helaas ! het best van onze beste dagen
 Baart dikwijls smart, geeft dikwijls stof tot klagen ;
 Daar zorg, verdriet en jammerlijke plagen
 Steeds, beurt om beurt, de matte ziel doorknagen ;
 De levensdraad wordt schielijk afgesneên :
 Wij schenen sterk, en ach ! wij vliegen heen !
7. Wie kent uw' toorn ? wie zijn geduchte krachten ?
 Wie vreest dien regt, geduchtste Magt der magten ?
 Leer ons den tijd des levens kost'lijk achten,
 Opdat ons hart de wijsheid moog' betrachten !
 Keer weder, H E E R ! uw gunst koom' ons te stá !
 Hoe lang ontzegt G' uw' knechten uw gená !
8. Uw gunst sterkt meer dan d' uitgezochtste spijzen ;
 Laat, met het licht, haar licht voor ons verrijzen ;
 Zoo zal ons hart op liefelijke wijzen
 Uw goedheid, al ons ov'rig leven , prijzen.
 Verblijd ons naar de maat van onzen druk,
 En naar den tijd van al ons ongeluk.
9. Laat uw gená ons met haar' troost verrijken,
 En laat uw werk aan uwe knechten bliken,
 Uw heerlijkheid niet van hun kind'ren wijken :
 Uw liefd', uw magt behoed' ons voor bezwijken !
 Sterk onze hand, en zegen onze vlijt,
 Bekroon ons werk, en nu, en t' allen tijd' !

P S A L M 91.

Hij, die op Gods bescherming wacht, Wordt
 door den hoogsten Ko - ning Beveiligd in den
 duist'ren nacht, Beschaduwd in Gods wo - ning ;
 Dies noem ik God, zoo goed als groot Voor
 hen, die op Hem bouwen ! Mijn' burg, mijn toe-
 vlugt in den nood, Den God van mijn betrouwen !

2. Hij zal uit 's vogelvangens net,
U veilig doen ontkomen.
Hij is het, die uw leven redt;
Gij hebt geen pest te schromen.
Hij zal, in lijf- en zielgevaar,
U met zijn vleug'len dekken;
Zijn waarheid u ten beukelaar,
En ter rondas verstrekken.
3. De schrik des nachts doet u niet vliên,
Waarvoor de boozen beven;
Geen pijlen hoeft gij 's daags t' ontzien
Die hevig om u zweven;
De pest, met welk een' snellen spoed
Zij moog' in 't duist're waren,
Noch 't streng verderf, dat 's middags woedt,
Zal uwe ziel vervaren.
4. Gij zult, aan' d' een en d' and're hand,
Tien duizenden zien vallen:
Terwijl gij, in gerusten stand,
Bewaakt blijft boven allen.
Het dreigend leed vliegt u voorbij;
Alleenlijk zien uw' oogen,
Hoe schrikk'lijk 't loon der boozen zij,
Die d' Almagt niet verhoogen.

P A U Z E.

5. Ik steun op God, mijn' Toeverlaat!
Dies heb ik niets te vreezen.
Wie God vertrouwt, dien deert geen kwaad;
Uw tent zal veilig wezen;
Hij zal zijn Engelen gebiën,
Dat z' u op weg bevrijden:
Gij zult hen, in gevaren, zien
Voor uw behoud'nis strijden.
6. Zij zullen u, Gods gunstgenoot,
Naar 's Hoogsten welbehagen,
Opdat gij aan geen' steen u stoot,
Op hunne handen dragen.
Gij zult op jonge leeuwen treên,
Op giftig' adders stappen,
En, door gevaar noch vreez' bestreên,
Den leeuw en draak vertrappen.
7. Dewijl zijn ziel Mij teêr bemint
(Dus laat God zelf zich hooren),
Heb Ik voor hem, als voor mijn' vrind,
Een heilrijk lot beschoren;
Omdat hij mijnen naam erkent,
Zal hem mijn gunst verzellen:
Ik zal hem redden uit d' ellend',
En op een hoogte stellen.
8. Hij zal, in alle ramp en pijn,
Tot Mij om uitkomst zuchter,
En Ik gestadig bij hem zijn,
In al zijn ongenugten.
't Gevaar zal Ik hem doen ontvliên;
Zijn levensdagen rekken;
Ik zal hem mijn eer en heil doen zien,
En nooit mijn hulp onttrekken.

P S A L M 92.

Gods eer, 't Is goed, o Opperheer! Dat w' ons
 in U verblijden, 't Zij d' uchtendstond, vol zoet-
 heid, Ons stelt uw gunst in 't licht, 't Zij
 ons de nacht berigt Van uwe trouw en goedheid.

2. 't Voegt ons, met blijde klanken.
 Door 't voorbedachte lied,
 Hem, die het al gebiedt,
 Op harp en luit te danken.
 Gij hebt, door uw vermogen,
 O H E E R! mijn hart verheugd:
 Ik zal, verrukt van vreugd,
 Uw groote daan verhoogen.
3. Hoe groot zijn, H E E R! uw werken!
 Hoe ver gaat uw beleid!
 Gij stelt, met mogendheid,
 Elk deel zijn juiste perken.
 Een ziel, aan 't stof gekluistera,
 Beseft uw daden niet,
 Geen dwaas weet, wat hij ziet;
 Zijn oordeel is verduisterd.
4. Dat vrij, als groene telgen.
 De booze welig groei';
 Gij zult, in zijnen bloei
 Voor eeuwig hem verdelgen.
 Niets stelt U immer palez.
 Gij zijt de hoogst' in magt:
 Gij zijt de H E E R! Uw kracht
 Zal eeuwig zegepralen.

P A U Z E.

5. Wie U durft wederstreven,
 Wie onregt durft begaan
 Zult Gij, o God! weërstaan,
 Verstrooijen en doen sneven.
 Gij zult mijn eer vergrooten,
 Mij sterken in mijn' stand:
 Ik ben door uwe hand
 Met olie overgoten.
6. Mijn oog zal hen aanschouwen.
 Die listig al mijn paan
 In 't heim'lijk gadeslaan.
 Mij telkens onrust brouwen;
 Ook zal mijn oor eens hooren,
 Dat Gij de boozen straft,
 Dat Gij mij wraak verschafft
 Van hen, die mij verstoren.
7. 't Regtvaardig volk zal bloeijen,
 Gelijk op Libanon,
 Bij 't koest'ren van de zon,
 De palm en ceder groeijen.
 Zij, die in 't huis des H E E R E N,
 In 't voorhof zijn geplant,
 Zien door des Hoogsten band
 Hunn' wasdom steeds vermeëren.

8. In hunne grijze dagen
Blijft hunne vreugd gewis;
Zij zullen, groen en frisch,
Gewenschte vruchten dragen,
Om, met verheugde monden,
Te roemen 't regt mijns Gods.
In Hem, mijn vaste rots,
Is 't onregt nooit gevonden.

P S A L M 93.

De H E E R regeert! de hoogste Majesteit,
Bekleed met sterkt', omgörd met heerlijkheid,
Bevestigt d' aard', en houdt door zijne hand
Dat schoon gebouw onwankelbaar in stand.

- Gij hebt uw' troon van eeuwigheid gegrond.
De waatren, H E E R! verheffen zich in 't rond';
Rivier en meir verheffen hun geruisch!
Het siddert al op 't woedend stroomgedruisch.
- Maar, H E E R! Gij zijt veel sterker, dan 't geweld
Der waatren, dien uw' almagt palen stelt;
De groote zee zwijgt, op uw' wenk en wil,
Hoe fel zij bruis', hoe fel zij woede, stil.
- Uw magt is groot, uw trouw zal nooit vergaan:
Al wat Gij ooit beloofd hebt zal bestaa'.
De heiligheid is voor uw huis, o H E E R!
Eeuw uit eeuw in, tot sieraad en tot eer!

P S A L M 94.

Verschijn nu blinkend, God der wrake! Dat
eens uw arm voor ons ontwake! Vertoon
uw glansrijk aangezigt! Gij Regter, die de
wereld rigt! Sta op, verhef U, en ver-
geld Hoovaardigen hun trotsch geweld!

- Hoe lang, H E E R! zullen dan de boozen,
Hoe langen tijd de goddeloozen
Nog hupp'len, vol van dart'le vreugd,
En laster braken op de deugd,
En spreken, als in zegepraal,
Baldadig d' allerhardste taal?

3. 't Verbrijzeld volk, o H E E R! moet bukken,
Daar zij uw erfdeel wreed verdrukken.
De zwakke weêuw, van hulp ontbloot,
Wordt met den vreemdeling gedood;
Zelfs wordt d' onnooz'le wees vermoord;
Naar regt noch reden wordt gehoord.
4. Zij zeggen, stout op hun vermogen:
„De H E E R slaat op ons doen geen oogen;
„De God van Jakob merkt het niet!“
Let, onvernuftigen! en ziet:
Blijft g' eeuwig van verstand beroofd,
Gij dwaazen! die het licht verdooft?
5. Zou dan de Schepper, die onz' ooren
Geplant heeft, zelf niet kunnen hooren?
Zou Hij, die 't oog formeert, niet zien?
Zoudt gij des Rigters wraak ontvliên,
Die volken straft, en wijsheid leert
Den mensch, die wetenschap ontbeert?

P A U Z E.

6. Neen, dwaas! de H E E R weet uw gedachten,
Dat z' ijdel zijn bestuur verachten.
Welzalig is de man, o H E E R!
Die, door uw tucht en hemelleer,
Het nut der onderdrukking weet,
En voordeel trekt zelfs uit het leed.
7. Zoo leert hij zich geduldig dragen;
Zoo ziet hij 't eind der kwade dagen;
Zoo wordt de roede zelfs gekust,
En d' onderwerping geeft hem rust;
Tot dat de kuil gegraven wordt,
Waarin de zondaar nederstort.
8. De H E E R zal, in dit moei'lijk leven,
Zijn volk en erfdeel nooit begeven.
Het oordeel keert, vol majesteit,
Haast weder tot gerechtigheid;
Al wie opregt is van gemoed,
Die merkt het op, en keurt het goed.
9. Wie helpt mij tegen al de boozen?
Wie wederstaat die goddeloozen?
Zoo mij de H E E R, mijn schild en loon,
Geen sterken bijstand had geboôn;
Dan waar' mijn leven haast verkort,
En ik bijna in 't graf gestort.
10. Wanneer ik zei: „mijn voeten glijden;“
Toen hebt gij mij gesterkt in 't lijdên.
Wanneer mij 't afgepeinsde hart
Door al mijn denken werd verward,
En ik in druk schier was gestikt;
Toen heeft uw troost mijn ziel verkwikt.
11. Zou ooit de stoel der schand'lijkheden
Bij uwen troon een plaats bekleeden,
Die moeit' en wetten boos verdicht?
Zij rotten zaam, en, wars van 't licht,
Verdrukken zij het vroom gemoed;
Ja doemen zelfs 't onschuldig bloed.
12. De H E E R, mijn Bondgod, was voordezen,
Mijn hoog vertrek in al mijn vreezen,
Mijn steenrots en mijn toeverlaat.
Hij straft de boozen, wreekt hun kwaad,
En loont hun boosheid met den val;
't Is God, die hen verdelen zal!

P S A L M 95.

K omt, laat ons zamen Isrels H E E R, Den
 rotssteen van ons heil, met eer, Met god-
 gewijden zang ontmoeten! Laat ons zijn
 gunstrijk aangezigt, Met een verheven lof-
 gedicht En blijde psalmen, juichend t groeten!

2. De H E E R is groot, een heerlijk God,
 Een Koning, die het zaligst lot,
 Ver boven alle goën, kan schenken.
 Het diepst van 's aardrijks ingewand,
 Het hoogst gebergt' is in zijn hand;
 't Is al gehoorzaam op zijn wenken.
3. Zijn' is de zee; z' is door zijn kracht
 Met al het drooge voortgebracht;
 't Moet alles naar zijn wetten hooren.
 Komt, buigen w' ons dan biddend neer!
 Komt, laat ons knielen voor den H E E R,
 Die ons gemaakt heeft en verkooren!
4. Want Hij is onze God, en wij
 Zijn 't volk van zijne heerschappij,
 De schapen, die zijn hand wil weiden.
 Zoo gij zijn stem dan heden hoort,
 Gelooft zijn heil- en troostrijk woord;
 Verhardt u niet, maar laat u leiden.
5. Verhardt u niet; neemt zijn genâ
 Ootmoedig aan. Laat Meriba,
 Laat Massa u ten afschrikk' wezen,
 Waar 'k door uw vaders ben verzocht;
 Toen alles, wat zijn almagt wrocht,
 Hen niet bewoog, om mij te vreezen.
6. 'k Heb aan dit volk, dat Mij vergat,
 Een' langen tijd verdriet gehad,
 Ja, veertig jaar hunn' hoon verdragen,
 En zei: „dit volk, dat steeds mij sart,
 „Heeft een verdwaasd en dwalend hart;
 „'t Schept in mijn wegen geen behagen.”
7. Dies heb Ik, door hun tergend kwaad
 Op 't hoogst vergraund, dit volk versmaad,
 En met een' duren eed gezwooren:
 Dat, wegens zijn geschonder. trouw,
 Het nooit mijn rust genieten zou,
 Die voor mijn volk nog blijft beschoren!

P S A L M 96.

Zingt, zingt een nieuw gezang den H E E R E!
 Zing,

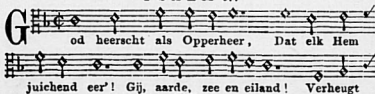

2. Nu moet uw tong de heid'nen noodden;
Meldt allen volken zijn geboden;
Vertelt zijn wond'ren en zijn eer.
Groot en prijswaardig is de HEER,
En vrees'lijk boven al de goden.
3. Al d' afgoón zijn slechts ijdelheden:
Maar God, die van ons wordt beleden,
Is 't, die de heemlen heeft gesticht,
En voor zijn godlijk aangezigt
Zet eer met majesteit haar treden.
4. Hoe blinkt het alles door vertooning
Van sterkt' en sieraad in zijn woning!
Geef dan, o allerlei geslacht!
Den roem van heerlijkheid en kracht
Aan Isrels grooten God en Koning!

P A U Z E.

5. Geef d' eer aan 't eeuwig Opperwezen!
Zijn naam wordt nooit genoeg geprezen.
Verheft zijn deugden, blij te moè,
Brengt in zijn huis Hem offer toe,
Hem, dien de volken moeten vreezen!
6. Aanbidt Hem needrig al uw leven,
Hem, die, in 't heiligdom verheven,
Een godlijk licht van zich verspreidt.
Leer, aarde! voor zijn majesteit,
Leer voor zijn aangezigte beven!
7. Zegt, om de heid'nen te verlichten:
De HEER regeert, die d' aard' wou stichten
Dies zij, bevestigd t' allen stond,
Nooit wank'len zal op haren grond!
Hij zal naar 't regt de volken rigten.
8. Dat zich de hemelen verblijden;
Verheugd zij d' aard' aan alle zijden!
Verheugd de volheid van de zee;
Het veld spring' op met al het vee,
En 't woud moet juichend God belijden.
9. 't Juich' al voor 't aangezigt des HEEREN!
Hij komt, die d' aarde zal regeren
En rigten vol van majesteit!
De wereld zal gerechtigheid,
Het menschdom zijne waarheid eeren.

P S A L M 97.

u in uw' Heiland! Hem dekt met majesteit Der
 wolken donkerheid; Hij vestigt zijnen troon Op
 heil'ge rijksgeboon, Vol regt en wijs beleid.

2. Een vuurgloed gaat Hem voor,
 Den ganschen hemel door,
 En blaakt aan alle zijden
 Hen, die zijn magt bestrijden.
 Zijn felle bliksemschicht
 Snelt door al 't zwerk, verlicht
 Den ganschen wereldkloot;
 Het aardrijk ziet zijn' nood,
 En ijst, en beeft, en zwicht.
3. 't Gebergte smelt als was,
 En wordt geheel tot asch
 Voor 't aangezigt des H E E R E N .
 Wien al wat leeft moet eeren.
 't Verbaasde hemelrond
 Meldt, in dien naren stond,
 Zijn billijkheid en magt;
 De volken zien zijn kracht
 Op 's aardrijks ruimen grond.

P A U Z E .

4. Van ieder schaamrood zij,
 Die, onbeschroomd en vrij,
 Een beeld durft eer bewijzen,
 En nietig' afgoon prijzen,
 Den waren God ten hoon.
 Knielt voor Hem, al gij goon!
 Zwicht voor den Opperheer!
 Buigt u met ootmoed neer
 Voor zijn' geduchten troon!
5. Gansch Zion was verheugd,
 En juicht', o H E E R ! van vreugd,
 Met Juda's docht'renscharen,
 Wanneer 't de blijde maren
 Uws oordeels had gehoord:
 Want Gij heerscht ongestoord,
 En toont uw magt alom,
 Ver boven 't godendom,
 't Welk siddert voor uw woord.
6. Beminnaars van den H E E R !
 Verbreiders van zijn eer!
 Hoopt steeds op zijn genade,
 En haat altoos het kwade!
 Hij, die in tegenspoed
 Zijn gunstgenooten hoedt,
 Verleent hun onderstand,
 En redt z' uit 's boozen hand,
 Die op hun onschuld woedt.
7. Gods vriend'lijk aangezigt
 Heeft vrolijkheid en licht,
 Voor all' opregte harten,
 Ten troost verspreid in smarten.

Juicht,

Juicht, vromen! om uw lot!
Verbljdt u steeds in God!
Roemt, roemt zijn heiligheid!
Zoo wordt' zijn lof verbreed
Voor al dit heilgenot.

P S A L M 98.

Zingt, zingt een nieuw gezang den H E E R E,
Dien grooten God, die wond'ren deed! Zijn
regterhand, vol sterkt' en eere, Zijn heilig'
arm wrocht heil na leed. Dat heil heeft God
nu doen verkonden; Nu heeft Hij zijn ge-
regtigheid, Zoo vlekkeloos en ongeschon-
den, Voor 't heidendom ten toon gespreid.

2. Hij heeft gedacht aan zijn genade;
Zijn trouw aan Isrel nooit gekrenkt;
Dit slaan al 'saardrijks einden gade,
Nu onze God zijn heil ons schenkt.
Juich dan den H E E R' met blijde galmen,
Gij gansche wereld! juich van vreugd;
Zing vrolijk in verheven psalmen
Het heil, dat d' aard' in 't rond verheugt!
3. Doe bij uw harp de psalmen hooren;
Uw juichstem geev' den H E E R E dank!
Laat klinken, door uw tempelkoren,
Trompetten en bazuingeklan!
Dat 's H E E R E N huis van vreugde druische,
Voor Isrels grooten Opperheer;
De zee met hare volheid bruisse;
De gansche wereld geev' Hem eer!
4. Laat al de stroomen vrolijk zingen,
De handen klappen naar omhoog;
't Gebergte, vol van vreugde, springen
En hupp'len voor des H E E R E N oog!
Hij komt, Hij komt om d' aard' te rigten,
De wereld in geregtigheid;
Al 't volk, daar 't wreed geweld moet zwichten,
Wordt in regtmatigheid geleid.

P S A L M 99.

God, de H E E R, regeert! Beest, gij volken!
F 4 cert,

eert, Eert zijn hoog bestel, Die bij Israel Tus-
schen Cherubs woont, En zijn grootheid toont;
Dat zich d' aard' bewege; Hij is Israels zege!

2. God, die helpt in nood.

Is in Zion groot;
Aller volken magt
Niets bij Hem geacht!
Buigt u dan in 't stof.
En verheft met lof,
't Heilig Opperwezen;
Wilt het eeuwig vreezen.

3. Looft met hart en stem,

Looft de kracht van Hem.
Die het regt bemint
In zijn rijksbewind!
't Regt hebt Gij gestaafd;
't Geen G' aan Jakob gaaf.
Toond' aan Israels leden
Regt en billijkheden.

4. Roemt nu onzen God;

Knielt, op zijn gebod,
Voor zijn voetbank neer.
Heilig is de H E E R
Op zijn' hoogen troon!
Amrams groote zoon
En zijn broeder waren
Bij zijn priesterscharen.

P A U Z E.

5. Ook was Samuël,

Op Gods hoog bevel,
Biddend voor zijn volk,
Als een hemeltolk;
Hij en and'ren meer
Riepen tot den H E E R,
Die met gunstig' ooren,
Hun geroep wou hooren.

6. Uit zijn heiligdom,

In een wolkkolom,
Heeft Hij zijne wet
Bij hen ingezet,
Die door 's Heeren kracht,
Van hen werd volbragt.
't Nakroost der Hebreuwen
Volge dit all' eeuwen!

7. Gij, met hen begaan,

Hebt hunn' wensch voldaan;
H E E R! die naar uw woord
Hun gebed verhoort,
Gij, Gij waart hun lot,
Hun vergevend God;
Schoon z' ook om hun zonden
Straffen ondervonden.

8. Geef dan eeuwig' eer

Onzen God en H E E R!

Klimt op Zion, toont
Eerbied, daar Hij woont,
Daar zijn heiligheid
Haren glans verspreidt;
Heilig toch en t' eeren
Is de H E E R der heeren!

P S A L M 100.

Juich, aarde! juicht alom den H E E R! Dient
God met blijdschap, geeft Hem eer. Komt, nadert voor
zijn aangezigt; Zingt Hem een vrolijk lofgedicht.

2. De H E E R is God! erkent, dat Hij
Ons heeft gemaakt (en geenszins wij)
Tot schapen, die Hij voedt en weidt,
Een volk, tot zijne dienst bereid.
3. Gaat tot zijn poorten in met lof,
Met lofzang in zijn heilig hof;
Looft Hem aldaar met hart en stem;
Prijst zijnen naam, verheerlijkt Hem!
4. Want goedertieren is de H E E R!
Zijn goedheid eindigt nimmermeer;
Zijn trouw en waarheid houdt haar kracht,
Tot in het laatste nageslacht.

P S A L M 101.

Zal van de deugd der milde goedheid zingen,
Van 't heilig regt der strenge regtsgedingen: Een
psalmgezang, o hooggeduchte H E E R! Uw' naam ter eer.

2. 'k Zal met verstand den weg betreên der vromen.
Wanneer zult Gij, mijn Bondgod! tot mij komen?
Ik zal doen zien in al mijn huisbeleid
D' opregtigheid.
3. 'k Zal met vermaak naar 't kwaad niet overhellen,
Geen godloos stuk mij zelv' voor oogen stellen,
Ik haat het doen der schend'ren uwer wet,
En schuw die smet.
4. 't Verkeerde hart, in wien 't mij ook moog' bliken,
Zal uit mijn huys en van mijn' omgang wijken;
Mijn gunst zal hen, die booze wegen gaan,
Nooit gadeslaan.
5. 'k Zal over hem, die achterklapt, mij belgen:
Den lasteraar zijns vriends zal ik verdelgen;
Die, trotsch van hart, met nijdig' oogen ziet
Verdraag ik niet.

6. Ik sla, op die getrouw in 't land zijn, d' oogen;
Ik zal in eer hen aan mijn zij' verhoogen,
En doen hem, die in 't spoor der deugd zal treên,
Mijn dienst bekleên.
7. Maar elk, die snood, door listige bedrijven,
Zijn voordeel zoekt, zal in mijn huis niet blijven;
Geen leugenaar, die waarheid stout verbant,
Houdt bij mij stand.
8. Ik zal mijn wraak godloozen ieder' morgen
Gevoelen doen, en 't regt zijn kleem bezorgen,
Om in de stad des H E E R E N niet te voên,
Die 't kwade doen.

P S A L M 102.

H oor, o H E E R! verhoor mijn smeeken! Laat
m' uw' bijstand niet ontbreken; Ai! veracht
mijn tranen niet, Daar Gij al mijn angsten
ziet. Als ik, in benaauwde dagen, U, mijn'
God! mijn leed moet klagen; Wil dan spoedig U
ontfermen, Wil mij door uw magt beschermen!

2. Want mijn leeftijd is door weenen,
Als een ijd'le rook, verdwenen;
Mijn gebeent', in droeven stand,
Als een haardsteê uitgebrand.
Mijne ziel, door rouw bezweken,
Kwijnt als 't gras in dorre streken;
'k Heb in mijn' ellend' vergeten
Mijn gewone spijzen t' eten.
3. 'k Voel de krachten mij begeven,
't Vleesch aan mijn gebeente kleven.
Wegens mijn benaauwde klagt,
Die ik uitstort dag en nacht.
Ik gelijk, in 't eenzaam kwijnen,
Aan den roerdomp der woestijnen,
Aan den steenuil in de wouden,
Daar geen menschen zich onthouden.
4. 'k Slijt den nacht in eenzaam waken,
Als een muschj' op stille daken;
Daar mijn wreefle vijand raast,
En door hoon mijn ziel verbaast.
Zij, die mijn bederf betrachten,
Mij den ganschen dag verachten,
Mij in 't openbaar ontëeren,
Durven roek'loos bij mij zweren.

I. P A U Z E.

5. D' asch verstrekt mijn kwijnend harte
Thans tot brood in zoo veel smarte;

Daar ik mijnen drank vermeng
 Met de tranen, die ik pleng.
 Heer! uw gunst had mij verheven;
 Maar nu mij uw toorn doet beven,
 Zie ik mij van glans ontblooten,
 Mij in 't stof ter neêr gestooten.

6. 'k Zie in rouw en ongenugten
 Al mijn dagen mij ontvlugten,
 Als een schaduw, die verdwijnt;
 Ik verdor als 't gras, dat kwijnt.
 Maar Gij, H E E R! zult eeuwig blijven;
 Eeuwig zal uw roem bekliven:
 En uw naam blijft in gedachten
 Tot de laatste nageslachten!
7. Gij zult opstaan, ons beschermen,
 Over Zion U ontfermen:
 Want de tijd, uw stad voorspeld,
 Aan haar leed ten perk gesteld,
 Die zoo lang gewenschte dagen
 Van uw gunstrijk welbehagen
 Zijn, o God! in 't eind geboren;
 Gij, Gij zult haar klagt verhooren
8. Reeds verlangen uwe knechten
 Hare steenen op te regten;
 Elk heeft deernis met haar gruis;
 Elk toont ijver voor Gods huis.
 Albestierend Opperwezen!
 Dan zal 't heidendom U vreezen;
 Al de vorsten, neêrgebogen,
 Doen dan huld' aan uw vermogen.
9. Als, voor 't oog der nageburen,
 Gods ontferming Zions muren
 Weêr zal hebben opgebouwd,
 En 't zijn heerlijkheid aanschouwt;
 Als zijn goedheid op de klagten
 Des verdrukten en verachten
 Letten zal, en 't onheil weren,
 Dan zal elk Hem juichend eeren!

2. P A U Z E.

10. Dan, dan wordt Gods trouw verheven
 En zijn dierb're gunst beschreven
 Voor het dankbaar nageslacht,
 Dat met lust zijn wet betracht.
 't Volk, in later eeuw geboren,
 Zal zijn magt en goedheid hooren:
 Zich in zijnen roem verblijden,
 Hem zijn lofgezangen wijden.
11. 't Zal met blij gejuich Hem loven,
 Die, uit zijn paleis van boven,
 Israels leed en ongeval
 Eens in gunst beschouwen zal,
 En gevang'nen in hun zuchten
 Hooren, als zij tot Hem vlugten;
 Om hen uit de wreede kaken
 Van den dood eens los te maken.
12. Dus zij 's H E E R E N naam geprezen.
 En in Zion eer bewezen;
 Dus hoor' elk de vreugdestem
 In het blij Jerúzalem;
 Als de volken zaam vergären,
 Zich met 's H E E R E N erfvolk paren;
 Als de koningen zich buigen,
 En Hem hun ontzag betuigen.

3. P A U Z E.

13. Ach! de Heer heeft mij doen bukken,
 Voor 't gewigt der ongelukken;
 Ja, mijn' levenstijd verkort,
 Mij met rampen overstort.
 'k Riep: o God, mijn welbehagen!
 Spaar m' in 't midden van mijn dagen!
 Gij, door eeuw noch tijd te krenken,
 Kunt mij hulp en uitkomst schenken.
14. 't Aardrijk en de hemelbogen
 Zijn gewrocht door uw vermogen;
 Allen zijn z', in hun verband,
 't Kunststuk van uw wijze hand.
 Doch, hoe duurzaam zij ook schijnen,
 Eens zal al hun glans verdwijnen;
 Maar, schoon 't alles om zal keeren,
 Gij blijft staand', o Heer der heeren!
15. Als een kled zal 't al verouden;
 Niets kan hier zijn' stand behouden;
 Wat uit stof is, neemt een end
 Door den tijd, die alles schendt.
 Maar gij hebt, o Opperwezen!
 Nooit verandering te vreezen;
 Gij, die d' eeuwen acht als uren,
 Zult all' eeuwigheid verduren.
16. Uwer knechten trouwe zonen
 Zullen altoos bij U wonen;
 Ja, bevestigd in hunn' staat,
 Voor uw aanschijn, met hun zaad,
 Uwen naam ter eere leven.
 Zij, van smart en smaad ontheven,
 Blijven aan uw dienst geheiligd,
 Daar uw goedheid hen beveiligt.

P S A L M 103.

Loof, loof den HEER, mijn ziel! met alle
 krachten; Verhef zijn' naam, zoo groot, zoo hei-
 lig t' achten. Och of nu al, wat in mij is, Hem
 preez'! Loof, loof mijn ziel, den Hoorder der ge-
 beden; Vergeet nooit één van zijn weldadigheden!
 Vergeet ze niet; 't is God, die z' u bewees!

2. Loof Hem, die u, al wat gij hebt misdreven,
 Hoe veel het zij, genadig wil vergeven;
 Uw krankheên kent en liefderijk geneest;
 Die van 't verderf uw leven wil verschoonen,
 Met goedheid en barmhartigheên u kroonen;
 Die in den nood uw redder is geweest.

3. Loof Hem, die u vergunt uw zielverlangen,
En 't goede tot verzading doet ontvangen;
Uw jeugd vernieuwt, gelijk eens arends jeugd.
De H E E R doet regt, is heilig in zijn rigten;
Trest iemand druk, Hij wil den druk verligten,
En hart en mond vervullen met zijn vreugd.
4. Hij heeft voorheen aan Mozes zijne wegen,
Aan Israels zaad, tot hun behoud genegen,
Zijn daan getoond, en trouw'lijk hen geleid,
Barmhartig is de H E E R en zeer genadig;
Schoon zwaar getergd, langmoedig en weldadig;
De H E E R is groot van goedertierenheid!
5. Hij zal zijn volk niet eindeloos kastijden,
Noch eeuwiglijk zijn gramschap ons doen lijden:
Hij is het, die ons zijne vriendschap biedt.
Hij handelt nooit met ons naar onze zonden:
Hoe zwaar, hoe lang wij ook zijn wetten schonden;
Hij straft ons, maar naar onze zonden niet.
6. Zoo hoog zijn troon moog' boven d' aarde wezen,
Zoo groot is ook voor allen, die Hem vreezen,
De gunst, waarmee Hij hen wil gadeslaan.
Zoo ver het west verwijderd is van 't oosten,
Zoo ver heeft Hij, om onze ziel te troosten,
Van ons de schuld en zonden weggedaan.

P A U Z E.

7. Geen vader sloeg, met grooter mededoogen,
Op teeder kroost ooit zijn ontfermend' oogen,
Dan Israels H E E R op ieder, die Hem vreeft.
Hij weet, wat van zijn maaksel zij te wachten;
Hoe zwak van moed, hoe klein wij zijn van krachten,
En dat wij stof, van jongs af, zijn geweest.
8. Gelijk het gras is ons kortstondig leven;
Gelijk een bloem, die, op het veld verheven,
Wel sierlijk pronkt, maar kracht'loos is en teér;
Wanneer de wind zich over 't land laat hooren,
Dan knakt haar steel, haar schoonheid gaat verloren:
Men kent en vindt haar standplaats zelfs niet meer.
9. Maar 's H E E R E N gunst zal over die Hem vreezen,
In eeuwigheid altoos dezelfde wezen;
Zijn trouw rust zelfs op 't late nageslacht,
Dat zijn verbond niet trouweloos wil schenden,
Noch van zijn wet afkeerig d' ooren wendcn,
Maar die, naar eisch van Gods verbond, betracht.
10. De H E E R heeft zich, als d' allerhoogste Koning,
Een' troon gevest in zijne hemelwoning:
Zijn koninkrijk heerscht over 't wereldrond,
Looft, looft den H E E R, gij zijne legermagten,
Gij Eng'len! die Hem dient met heldenkrachten,
En vaardig past op 't woord van zijnen mond.
11. Looft, looft den H E E R, gij zijne legerscharen!
Wier lust het is op zijnen wenk te staren,
Dat hemel, aard', en zee, en berg, en dal,
Hoe ver men ook zijn' sceptor ziet regeren,
Nu zijnen naam en groote deugden eeren!
En gij, mijn ziel, loof gij Hem boven al!

P S A L M 104.

W

aak op, mijn ziel! loof d' Oppermajes-
F 7 teit,

teit. Wat zijt Gij groot! wat spreidt uw heer-
 lijkheid, Geduchte God! al luisterrijke stra-
 len! Zij baart ontzag door al de hemelzalen.
 Het blinkend licht bedekt U als een kleed; De
 hemel, dien G' als een gordijn verbreedt, En
 uitspant voor uw goddelijke woning, Verbergt
 voor d' aard' uw prachtigste vertooning.

2. Gij zoldert in de waatren uwen troon.
 De wolken, steeds gereed op uw geboon,
 Op 't hoogst verëerd, dat zij haar' Koning dragen,
 Verstrekken U als tot een' zegewagen.
 Gij wandelt op de vleug'len van den wind,
 Dien G', als 't heelal, aan uwe dienst verbindt.
 Een geestenheir maakt Gij uw afgezanten;
 Een vlammend vuur uw trouwe rijkstrawanten.
3. Uw wonderkracht heeft, in den morgenstond
 Des vluggen tijds, deez' aarde vast gefronnd.
 Wat in haar' kreits ooit wank'len moog' of wijken,
 Zij zal, door U gevestigd, nooit bezwijken.
 Zij, die ten blijk van uwe magt verstrekt,
 Was eertijds met den afgrond overdekt
 Als met een kleed; de hoogte van de golven
 Hield al 't gebergt' in 't grond'loos diep bedolven.
4. De Godheid sprak en donderd' in de lucht!
 De woeste zee, verschrikt door 't sterk gerucht,
 Vlood haastig heen naar 't perk, haar aangewezen.
 Het log gevaart' der bergen, opgerezen,
 Vertoonde 't eerst zijn' korts onzichtb'ren top.
 En hief alom de fiere kruinen op.
 't Ontelbaar tal van vruchtb're dalen daalde
 Te juister plaats, die Gods bevel bepaalde.

1. P A U Z E.

5. D' ontombre zee houdt stand, waar 't God gebiedt;
 Zij overschrijdt de vaste stranden niet;
 Zij ziet haar magt door hooger magt betoomen,
 En zal deez' aard' nooit weder overstromen.
 Gods goedheid zendt de koele bronzen uit;
 Zij wandelen, met ruischend stroon geluid,
 De bergen om, en dwalen, en verspreijen
 Zich wijd en zijd door beemden en valleijen.
6. Het nuttig vee en 't roofziek boschgediert,
 Zelfs d' ezel, die door woeste wouden zwiert,
 Die, ongetemd, zich kreunt aan juk noch koorden,
 Vindt lansen aan hare frissche boorden.
 't Gevogelte, dat in zijn snelle vlugt

- De vlerken klapt, en opstijgt naar de lucht,
Of uit het loof zijn schelle stem laat hooren',
• Heeft aan haar' zoom zijn woningen verkoren.
7. 't Is God, wiens hand de bergen water schenkt.
Den droogen grond uit zijnen hemel drenkt,
Den regen geeft uit zijne hooge zalen,
En vruchtbaarheid doet zweven in de dalen.
Dan schiet voor 't vee de teed're grasscheut uit;
Tot 's menschen dienst ontlukt dan 't geurig kruid:
Dan spruit het brood, noch in den halm besloten,
Uit d' aarde voort, door milden dauw begoten.
8. God geeft den wijn, tot vreugd voor 't hart bereid,
En d' olie, die een' glans op 't aanschijn sprcidt,
En 't lieflijk brood, dat onze kracht moet voeden;
Hij wil ons dus verkwikken en behoeden.
't Is God alleen, die door zijn sterke hand
Den Libanon met cederen beplant:
't Geboomte voedt, en kracht schenkt, onder 't kweeeken,
Aan 't lomm'rig woud, aan schaduwrijke streken.
9. Het vogeltje vindt schuilplaats in hun loof,
En vormt zijn nestj' uit zijn' vergaerden roof:
De dennen zijn, daar z' opgaan als pilaren,
Het steil verblijf der kleppend' ooijevaren.
De steenbok springt en kloutert, van den top
Des heuvels, tot de kruin der bergen op;
De hooge rots houdt, in verborgen holen,
Het schuw konijn voor ons gezigt verscholen.

2. P A U Z E.

10. De gouden zon weet, waar zij schuil moet gaan,
De wisseling der wisselende maan,
Aan tijd en loop op 't wonderbaarst verbonden,
Verschijnt ons oog op haar bepaalde stonden.
Gij, Heer! beschikt door uw geduchte magt
De duisternis, en 't wordt op aarde nacht,
Wanneer 't gediert door woud en veld mag dwaalen,
Om voedsel voor het hong'rig nest te halen.
11. Het donker bosch weërgalmt op 't heesch geschreeuw
Van leeuwenwelp en fieren jongen leeuw,
Die, heet op roof, in afgelegene hoeken,
Al brullend, spijs van God, den gever, zoeken:
Maar op de komst van licht en dageraad,
Op 't zien der zon in 't luisterrijk gewaad,
Keert elk van hen naar zijn verborgen kuilen,
Daar zij, verzaad, zich voor ons oog verschuilen.
12. Dan wordt de mensch door 't ryzend morgenlicht
Gewekt, gewenkt tot arbeid, tot zijn' pligt.
Hij plant, hij bouwt, men ziet hem zwoegen, draven;
Tot 's avonds toe laat hij niet af van slaven.
Hoe schoon, hoe groot, o Oppermajesteit!
Is al uw werk, gevormd met wijs beleid!
Uw wijsheid streelt oplettende gemoed'ren,
Al 't aardrijk is vervuld met uwe goed'ren!
13. D' onpeilbre zee bergt in haar' ruimen schoot
Een talloos tal van scheps'len, klein en groot,
Die in haar diept' al weemlend zich vergaeren,
Het golvend ruim der rusteloze baren
Wordt steeds doorkruist van schepen, wijd en zijd;
Daar zwemt en duikt het schubbig heil om strijd:
Daar laat Gij zelfs den Leviathan spelen,
Den schrik der zee in deze vreugde deelen.

3. P A U Z E.

14. Wat in de lucht, op d' aard', in 't water leeft,
 't Wacht al op U, die elk zijn spijsje geeft;
 't Wacht al op U, die alles kunt behoeden.
 Als uwe gunst al 't scheps'lenheir wil voeden,
 En liefderijk aan hunne nooddrift denkt,
 Vergaaden zij den voorraad, dien Gij schenkt,
 En worden, door uw goedheid mild bejegend,
 Elk op zijn' tijd, in overvloed gezegend.
15. Verbergt G', o God! uw glansrijk aangezigt,
 Dan sidd'ren zij, op 't missen van dat licht,
 Dat troostrijk licht, waardoor zij 't licht verwerven.
 Neemt uwe hand hunn' adem weg, zj sterven,
 Zij worden stof, gelijk zij zijn geweest.
 Bezielt Gij hen door 't zenden van uw' Geest,
 Dan ziet men hen weêr leven als te voren,
 Dan wordt al d' aard' met nieuwen glans herboren
16. De heerlijkheid der hoogste Majesteit
 Zij hoog geroemd, en duur' in eeuwigheid!
 Zij blink' alom, en kenn' noch paal noch perken!
 Dat zich de H E E R verblijd' in al zijn werken.
 Het aardrijk schudt, als God in gramschap blaakt;
 Wanneer zijn hand de hooge bergen raakt,
 Slaan zij terstond aan 't sidderen, aar 't rooken,
 Inwendig door Gods almagt aangestoken.
17. Ik zal, zoo lang ik 't levenslicht geniet,
 Gods mogendheid verheffen in mijn lied;
 Ik zal mijn' God met lofgezangen eeren,
 Terwijl ik nog op aarde mag verkeeren.
 Mijn aandacht zal op Hem gevestigd staan,
 En met vermaak zijn grootheid gadeslaan.
 Ik zal mij in den God mijns heils verblijden,
 En, dag op dag, aan Hem mijn psalmen wijden.
18. De zondaar zal verdelgd zijn op Gods wenk;
 De boosheid zal vergaan, eer 't iemand denk'!
 Waak op, mijn ziel, wil uwen Schepper eeren;
 Geloofd zij God! men loov' den H E E R der heeren!

P S A L M 105.

Looft, looft, verheugd, den H E E R der hee-
 ren! Aanbidt zijn' naam en wilt Hem eeren.
 Doet zijne glorieijke daân Alom de volke-
 ren verstaan, En spreekt, met aandacht en
 ontzag, Van zijne wond'ren, dag aan dag!

2. Juicht, elk om strijd, met blijde galmen;
 Zingt, zingt den Hoogsten vreugdepsalmen;
 Beroemt u in zijn' heil'gen naam!
 Dat die Hem zoeken nu te saam
 Hun hart vereenen tot zijn eer,
 En sich verblijden in den H E E R!

3. Vraagt naar den H E E R en zijne sterkte ;
 Naar Hem, die al uw heil bewerkte ;
 Zoekt dagelijks zijn aangezigt.
 Gedenkt aan 't geen Hij heeft verrigt.
 Aan zijn doorluchte wonderdaän ;
 En wilt zijn straffen gadeslaan.
4. Gij volk, uit Abraham gesproten,
 Dat zoo veel gunsten hebt genoten !
 Gij Jakobs kind'ren, die de Heer
 Heeft uitverkoren ! meld zijn eer.
 De H E E R is onze God, die d' aard'
 Alom door zijn gerigt vervaart.

1. P A U Z E.

5. God zal zijn waarheid nimmer krenken ;
 Maar eeuwig zijn verbond gedenken.
 Zijn woord wordt altoos trouw volbragt
 Tot in het duizendste geslacht.
 't Verbond met Abraham, zijn' vrind.
 Bevestigt Hij van kind tot kind.
6. Al wat Hij Izak heeft gezworen,
 Heeft Hij ook aan zijn' uitverkoren',
 Aan Jakob, tot een wet gesteld ;
 Van al 't beloofde heil verzeld ;
 ● En aan gansch Isrel toegezeid
 Tot zijn verbond in eeuwigheid.
7. Hij sprak : „Ik zal de schoonste landen,
 „k Zal Kanán leevren in uw handen,
 „'t Welk 't snoer uws erfdeels wezen zal.”
 Het volk was weinig in getal,
 't Verkeerde daar als vreemdeling.
 Toen 't volk een gunstrijk woord ontving
8. Geleid door 's Heeren alvermogen,
 Zijn zij van volk tot volk getogen,
 Van 't een naar 't ander rijksg gebied.
 Hij dulde hun verdrukking niet ;
 Maar heeft zelfs vorsten, op dien togt.
 Om hunnentwil, met straf bezocht.

2. P A U Z E.

9. God sprak, en deed den vorsten weten :
 „Tast mijn gezalfden, mijn profeten
 „Niet aan door eenig leed of schand' !”
 Hij riep een' honger in het land ;
 Hij brak vergramd den staf des broods,
 En 't volk kwam in gevaar des doods.
10. Wie kan Gods wijs beleid doorgronden ?
 Een man wordt voor hen heengezonden :
 De vrome Jozef, rijk in deugd,
 Tot slaaf verkocht in zijne jeugd,
 In ijs'ren boeijen wreed gekneld,
 Werd, hun tot heil, in eer gesteld.
11. Toen hij door 't godlijk alvermogen
 Beproefd was ; toen voor aller oogen
 Zijn woord in 't helder daglicht scheen ;
 Toen bood de Koning, om zijn reën
 Verbaasd, hem straks de vrijheid aan ;
 Der volken Heer deed hem ontslaan.
12. Hij kreeg van Faraö in handen
 't Bestier van huis, en goed, en landen ;
 Dies bond hij vorsten naar zijn' lust.
 Van zijn verstand en deugd bewust,
 Deed gansch Egypte's Opperheer
 Al d' oudsten luist'ren naar zijn leer.

3. P A U Z E.

13. Daarna toog Israël, gedreven
Door nooddrift, tot behoud van 't leven,
Naar 't rijk Egypte; Jakob kwam
Als vreemdeling in 't land van Cham.
Daar groeid' en bloeide zijn geslacht.
En overtrof zijns vijands magt.
14. De harten der Egyptenaren,
Die eertijds Isrel gunstig waren.
Verkeerden toen in bitt'ren haat;
Des Heeren volk werd bits versmaad.
Men smeedde lagen tot hunn' val:
Verdrukking trof hen overal.
15. Maar God zond Mozes, die te voren
Door hem met Aron was verkoren;
Zij beiden voerden Gods besluit
Door teekenen en wond'ren uit,
En toonden in Egypteland
De plagen van zijn strenge hand.
16. 't Werd alles, door zijn groot vermogen;
Met duisternissen overtoegen.
Niets wederstreefde 't hoog bevel
Van God, den God van Israël,
Die beek en bron verkeerd' in bloed;
Den visch deed sterven in dien vloed.

4. P A U Z E.

17. Ook deed God uit de waterstroomen
Een magtig heir van vorschèn komen,
Dat doordrong tot in 's Konings hof.
De luizen kwamen voort uit stof;
God sprak, en een ontelb're droom
Van ongedierte zweefd' alom.
18. Hij zond, in plaats van vrucht'b'ren regen,
Zijn' hagel neêr, die allerwegen,
Met een verslindend vuur gepaard,
Den frisschen wijnstok sloeg ter aard';
Den vijgeboom, met kruin en tak,
En al het vruchtgeboomte brak.
19. De sprinkhaan en de kever kwamen,
Gelijk een talloos leger, zamen;
Verslonden, wat het aardrijk gaf.
Toen heeft God, als de zwaarste straf,
Al d' eerstelingen hunner kracht,
Hun eerstgeboornen omgebragt.
20. God deed zijn volk met wisse treden,
Daar niemand struikeld' in zijn schreden.
Met zilver en met goud belaân.
Blijmoedig uit Egypte gaan.
Toen juicht' om hun vertrek al 't land,
Daar 't al door schrik was overmand.

5. P A U Z E.

21. God breidd' een wolk uit, om zjn scharen
Bij dag te hoeden voor gevaren;
Hij gaf hun, door zjn hoog bestuur,
Des nachts ten licht een wondervuur.
Zij baden, en hun Opperheer
Zond straks een heir van kwakk'len neêr.
22. Zij werden daaglijks begenadigd;
Met manna, hemelsch brood, verzadigd.

Gods hand bragt, in dien dorren oord,
Rivieren uit een steenrots voort;
Hij dacht om 't geen Hij aan zijn' knecht,
Aan Abraham had toegezegd.

23. Dus toog 't verkoren volk des Heeren
Al juichend uit, op Gods begeeren.
Het land der heid'nen van rondom
Schonk Hij hun tot een eigendom.
Der volken arbeid werd geheel
Aan Israël ten erf'lijk deel.
24. Die gunst heeft God zijn volk bewezen,
Opdat het altoos Hem zou vreezen,
Zijn wet betrachten, en voortaan
Volständig op zijn wegen gaan.
Men roem' dan d' Oppermajesteit,
Om zoo veel gunst, in ceuwigheid.

P S A L M 106.

Looft God, den trouwen Opperheer! Geeft,
geeft Hem vrolijk roem en eer, Wiens goed-
heid perken kent noch palen. Maar wie, hoe
hoog verlicht hij zij, Wie kan zijn mogendheên
verhalen? Zijn' lof verbreiden naar waardij?

2. Welzalig elk, die 't regt betracht;
Die t' allen tijd' zijn wetten acht,
O H E E R! laat mij, naar 't welbehagen,
Dat G' in uw volk steeds hebt getoond,
Ook roem op uw bescherming dragen,
En met uw' zegen zijn be kroond.
3. Geef dat mijn oog het goed' aanschouw',
't Welk Gij, uit onbezweken trouw,
Uw' uitverkoornen toe wilt voegen;
Opdat ik U mijn' rotssteen noem',
En, deelend' in uws volks genoegén,
Mij, met uw erfdeel, blij beroem' t

1. P A U Z E.

4. Wij hebben God op 't hoorst misdáán;
Wij zijn van 't heilspoor afgegaan;
Ja, wij en onze vaadren tevens,
Verzuinend' alle trouw en plicht,
Vergramden God, den God des levens,
Die zoo veel wond'ren had verrigt.
5. Onz' ouders, in Egypteland
Beveiligd door zijn sterke hand,
Vergaten al zijn gunstbewijzen;
Zij morden aan de roode zee,
In plaats van 's Heeren gunst te prijzen;
Dies dreigde hen een zwaarder wee.

6. Doch om zijns naams wil, om zijn magt
Te toonen aan dit dwaas geslacht,
Schold Hij de zee, dat z' uit moest droogen.
Hij deed hen langs haar gronden gaan,
En toond' aan 's vijands heir 't vermogen,
Dat hun in nood had bijgestaan.
7. De waatren keerden in hun kolk ;
Daar paard en ruiters, vorst en volk,
Tot één toe, in den vloed vermoorden.
Toen had gansch Isrel juichensstof ;
Toen, toen geloofden z' aan Gods woorden ;
Toen zong al 't volk des Hoogsten lof.

2. P A U Z E.

8. Maar zij vergaten 's Heeren werk ;
Zij stelden hunnen God een perk ;
Zij wilden in Hem niet berusten ;
Maar durfden, in de wildernis,
Zijn magt beproeven door hun lusten,
En 't hunk'ren naar Egypte's disch.
9. Toen heeft Hij hen met vleesch gevoed ;
Maar zond hun ziel, bij d' overvloed,
Een magerheid, die z' uit deed téren.
Zij dorsten Mozes 't hoog bewind,
En Aron 't priesterambt des H E E R E N
Benijden, door hunn' waan verblind.
10. Maar 't aardrijk opende zijn' mond,
Waarmeê 't Abirams volk verslond
En Dathans snoode vloekverwanten ;
Een vuurgloed stak de tenten aan
Van 't godloos rot, aan alle kanten,
En deed het door de vlam vergaan.
11. Zij maakten zich, den Heer' ten spot,
Een kalf bij Horeb tot een' God,
Waarvoor zij zich eerbiedig bogen.
Een os, die gras eet op het veld,
Een beeld, o gruwel in Gods oogen !
Werd toen aan Hem gelijk gesteld.

3. P A U Z E.

12. Hun hart vergat den Opperheer,
Hunn' dierb'ren Heiland, die weleer
Hen redde van d' Egyptenaren,
Die wond'ren deed in 't land van Cham,
Zich vrees'lijk maakt' in 't ruim der baren,
En Faro 't levenslicht benam.
13. Toen dreigde God hen met den dood ;
En nimmer waren z', in dien nood,
Zijn hooggeduchte wraak ontweken,
Zoo Mozes, zijn verkoren held,
Zich niet bij God, met ernstig smeeken.
Voor hen had in de bres gesteld.
14. Zij hebben 't lang gewenschte land
Versmaad uit strafbaar onverstand,
En niet geloofd aan 's H E E R E N woorden.
Zij morden daaglijks in hun tent ;
Dewijl zij naar zijn stem niet hoorden,
Hoe duid'lijk ook aan hen bekend.
15. Dies zwoer d' Almagtige, dat Hij
Die snooden, in de woestenij,
Zou nedervellen en verderven ;
Ja, dat Hij hen, met al hun zaad,

Zou bij de heid'nen om doen zwerven,
Van elk gevloekt, van elk versnaad.

4. P A U Z E.

16. Zij hebben zich voor 't vloekaltaar,
Verleid door Moabs docht'renschaar,
Tot Baäl-Peors dienst begeven ;
Zij aten 's afgods offerand ;
Doch 't kostt' aan duizenden het leven ;
Gods wraak ontstak in fellen brand.
17. Toen weerde Pinehas de straf ;
Die, moedig, 't regt voldoening gaf,
En 't eerloos bloed langs d' aard' deed stroomen.
Die daad, ten zoen voor 't volk volbragt,
Deed hem een eeuwig' eer bekomen,
Die stand hield bij zijn nageslacht.
18. Zij tergden, twistend, Gods genâ,
Bij 't wonderwater Meriba,
Verbitterden den knecht des Heeren ;
Hij sprak in onbedachtzaamheid ;
Dies moest hij 't vruchtbaar land ontberen,
Den ganschen volke toegezeid.

5. P A U Z E.

19. Zij spaarden volken, tot Gods hoon,
Die Hij bevolen had te doên,
En, aan der heid'nen stam verbonden,
Vervielen zij tot afgodsdienst,
En wrochten, door gelijke zonden,
Zich selv' een' strik, op 't onvoorzienst.
20. Men zag hen zelfs, door drift verblind,
Hun dierbaar kroost, hoe teêr bemind,
Den duivelen ten offer brengen.
Men zag hen, trouw'loos en verwoed,
Op Kanâns vloekaltaren pleugen
Der kinderen onschuldig bloed.
21. Die onnatuurlijk' offerand',
Die bloedschuld bragt een smet op 't land.
Zij werden onrein door hun daden,
Door hoererij en vuil gedrag ;
Zij durfden Isrels God versmaden ;
Maar beelden toonden zij ontzag.
22. Dit alles spoorde God tot wraak,
Zijn volk, zijn erf, zijn hoogst vermaak
Werd nu een gruwel in zijn oogen ;
Hij gaf hen in der heid'nen magt,
Waardoor zij, zonder mededoogen,
In slaafsche keetnen zijn gebragt.

6. P A U Z E.

23. Hun vijand heeft hen wreed verdrukt :
Zij lagen jammerlijk gebukt ;
En schoon d' Algoedheid, op hun smeeken,
Hun rampen dikwijls heeft geweerd,
Zij zijn weêr telkens afgeweken,
En door hun zonden uitgeteerd.
24. Nogtans was God met hen begaan ;
Hij zag hunn' angst, hun tranen aan,
En hunner hateren verwoedheid ;
Hij dacht aan zijn gestaafd verbond ;
En had berouw, naar al zijn goedheid,
Meêdoogendheid met Isrels wond.

25. Dies hebt G^o, o God! hunn' last verligt,
Zelfs voor huns vijands aangezigt.
Verlos ons ook, als onze vaadren!
Wil ons, nog overal verspreid,
Genadig weêr bij één vergaadren;
Zoo word' uw naam en roem verbreed.
26. Geloofd zij Isrels groote God!
Zijn gunst schenk' ons dit heilgenot;
Zoo zullen wij zijn goedheid danken.
Dat al wat leeft Hem eeuwig eer'!
Al 't volk zegg': Amen! op mijn klanken!
Juich, aarde! loof den Opperheer!

P S A L M 107.

Looft, looft den HEER, gestadig, Die Op-
permajesteit Is gunstrijk, zeer genadig, En
goed in eeuwigheid. Dit zegg', elk, die, ge-
red Door Hem van slaafsche banden, In
vrijheid is gezet Uit 's weêrpartijders handen!

2. Die Hij van ver uit d' oorden
Van 't oost' en 't westen bragt,
En van de zee en 't noorden
Geleidde door zijn magt;
Die op een aaklig pad,
In woeste wildernissen,
Omzwerfden, en een stad
Ter woning moesten missen.
3. Hier raakten zij aan 't kwijnen
Door dorst en hongersnood;
Hun ziel leed duizend pijnen
En angsten van den dood.
Doch toen zij, in 't gebed,
Tot Isrels HEER zich wendden,
Heeft hen zijn arm gered
Uit angsten en ellenden.
4. God bragt, na tegenheden,
Hen weêr op 't rechte pad,
En rigtte hunne schreden
Naar een gewenschte stad,
Laat zulken voor den HEER
Zijn milde gunstbewijzen,
Zijn wond'ren, Hem ter eer,
Voor 't gansche menschedom prijzen!
5. Dewjl Hij hen verzaadde
Die dorsten, en met goed
Den honger, uit genade,
Vervuld' in overvloed:
Daar z' in die bitterheên

Den dood voor oogen zagen,
Van alle kant bestreên,
Deed God hun heillicht dagen.

1. P A U Z E.

6. Zij, die gebonden zaten
In schaduw van den dood,
Omdat zij God vergaten,
Vervielen in dien nood.
Toen werd hun wreevlig hart
Verneêrd door zwaarigheden;
Zij struikelden, hun smart
Werd hulpeloos geleden.
7. Doch, riepen z' in d' ellenden
Den H E E R ootmoedig aan,
Hij deed hun angsten enden,
En hen 't gevaar ontgaan;
Hij hielp hen uit den nood;
Hij bragt hen uit het duister
Der schaduw van den dood;
Hij brak hunn' band en kluister.
8. Laat zulken eer bewijzen
Aan 's H E E R E N gunst en magt,
En al zijn wond'ren prijzen
Voor 't menschelijk geslacht;
Hij was 't, voor wien gereed
De koopren deuren weken,
De ijs'ren grend'len deed
In duizend stukken breken!
9. De zotten overtreden,
En krijgen hunne straf;
Om d' ongerechtigheden
Mat plaag op plaag hen af;
Zij walgden zelfs van brood;
Geen beste spijsen smaakten;
Terwijl zij vast den dood
Met schrik en vrees genaakten.
10. Doch, riepen z' in d' ellenden
Den H E E R ootmoedig aan,
Hij deed hun angsten enden,
En hen 't gevaar ontgaan.
Hij zond zijn krachtig woord;
Hij deed hen bij zich schuilen,
Bragt hun genezing voort,
En rukte z' uit hun kuilen.
11. Laat zulken eer bewijzen
Aan 's H E E R E N gunst en magt,
En al zijn wond'ren prijzen
Voor 't menschelijk geslacht!
't Loffer word' om strijd
Hem juichend' opgedragen,
Terwijl zij wijd en zijd
Van al zijn werk gewagen!

2. P A U Z E.

12. Zij, die de zee bevaren
Met schepen, rijk bevracht,
Zien op de groote baren
Gods wijsheid, gunst en magt;
Daar leeren zij de daân
Des H E E R E N klaar bemerken,
En in de diepe paân
Zijn groote wonderwerken.

13. Hij wekt, met slechts te spreken,
 Een' stormwind voor hun oog;
 Dan beeft het al, dan steken
 De golven 't hoofd omhoog.
 Nu ziet men 't schip de lucht,
 Dan weér den afgrond naadren;
 Hun hart geeft zucht op zucht,
 Hun bloed verstijft in d' aadren.
14. Zij dansen, wagg'len, vallen,
 Gelijk een dronken man;
 De wijsheid van hen allen,
 Hoe groot, bezwijkt er van.
 Doch toen zij, in 't gebed,
 Tot Israels H E E R zich wendden,
 Heeft hen zijn arm gered
 Uit angsten en ellenden.
15. Hij doet den storm bedaren,
 De golven zwijgen stil.
 Nu rijst de vreugd; de baren
 Zijn effen op Gods wil;
 Nu wijkt verslagenheid,
 Na zooveel angstig slaven,
 Daar God hen veilig leidt,
 In hun begeerde haven.
16. Laat zulken eer bewijzen
 Aan 's H E E R E N gunst en magt,
 En al zijn wond'ren prijzen
 Voor 't menschelijk geslacht;
 En, dankbaar, bij 't gemeen
 God hunn' verlosser noemen,
 En bij 's lands overheên
 Zijn' naam en deugden roemen!

3. P A U Z E.

17. Nu stelt God waterbeken
 Tot bar en dorstig land;
 Herschept, in dorre streken,
 Rivieren door zijn hand.
 Hij stelt een' vruchtb'ren oord,
 Tot woest' en zoute gronden;
 En straft ze, naar zijn woord,
 Die daar zijn wetten schonden.
18. Dan maakt Hij weér woestijnen
 Zeer rijk van vruchtbaar nat;
 Daar 't land, dat eerst moest kwijnen,
 Nu beek bij beek bevat,
 En hungerigen voedt,
 Die nu de weeld' aanschouwen;
 Zoo dat zij daar, met speed,
 Een stad ter woning bouwen.
19. Daar ziet men hen dan zaaijen;
 De wijngaard wordt geplant;
 Zij mogen rijk'lijk maaijen
 De vruchten van het land;
 Daar God zijn' zegen geeft,
 En 't huis vervult met kind'ren,
 En 't vee, dat ieder heeft,
 Op 't veld niet doet verm'nd'ren.
20. Maar, wil dit volk niet bukken
 Voor God, 't wordt ras verneêrd;
 't Raakt t' onder door verdrukken;
 Het wordt van 't kwaad verteerd:

Daar Hij zelfs Prinsen slaat,
Op wie Hij hoon doet dalen,
En die Hij tot een' smaad
Doet in het woeste dwalen.

21. Maar die nu hulp'loos kermen,
Verdrukt en vol gebrek,
Brenkt God, door vrij ontfermen,
Haast in een hoog vertrek;
De vruchtbaarheid verheugt
Hun huis van ganscher harte.
D'opregten zien 't met vreugd;
Maar d'ondeugd zwijgt met snarte.
22. Wie wijs is merk' die dingen;
En geex' verstandig acht
Op 's H E E R E N handelingen,
Zoo vol van gunst als magt.

P S A L M 108.

Mijn hart, o Hemelmajesteit! Is tot uw dienst
en lof bereid; 'k Zal zingen voor den Opperheer,
'k Zal psalmen zingen tot zijn eer! Gij, zachte
harp! gij, schelle luit! Waakt op! dat niets
uw klanken stuit'; 'k Zal in den dageraad
ontwaken, En met gezang mijn' God genaken.

2. Ik zal, o H E R R! uw wonderdaan,
Uw' roem den volken doen verstaan.
Want uwe goedertierenheid
Is tot de heemlen uitgebreid;
Uw waarheid heeft noch paal noch perk,
Maar streeft tot aan het hooge zwerk.
Verhef U boven 's hemels kringen,
En leer al d'aard' uw grootheid zingen!
3. Zoo word' uw dierbaar volk in 't end
Bevrijd van rampspoed en ellend.
O God! verlos ons door uw hand!
Verhoor ons, zend ons onderstand!
Gij hebt, tot onze vreugd, voorspeld,
En in uw heiligdom gemeld:
Dat Sichem mij zijn' Vorst zou heeten,
En ik het dal van Sukkoth meten!

P A U Z E.

4. Gansch Gilead behoort aan mij;
'k Voer in Manasse heerschappij;
Ik zie hen knielen voor mijn kroon;
Daar 't moedig Efraïm mijn' troon,
Door zijn geduchte magt, versterkt,

En Juda's wijsheid medewerkt,
Om mijnen zetel vast te zetten
Door welgeschikt' en schrand're wetten!

5. Gansch Moab buigt zich dienstbaar neêr,
Erkent mij voor zijn' Opperheer;
Daar 't, van zijn' hoogen troon gestort,
Veracht'lijk mij ten waschpot wordt;
Ik werp mijn' schoen op Edoms grond,
Op Edom, 't welk mijn magt weêrstond;
'k Juich over u, o Palestijne!
Als ik in zegepraal verschijne!
6. Wie heeft mij zoo veel heils bereid?
Wie is 't, die mij in Edom leidt?
Wie voert mij in een vaste stad?
O God! die ons verstooten had!
Gij, die met onze legerschaar
Ten strijd' niet uittoogt in 't gevaar!
O God! wiens gramschap ons deed vreezen,
Wiens gunst ons troost! zult Gij 't niet wezen?
7. O God! die 's lands benaauwdheid ziet,
Red toch uw volk uit zijn verdriet;
Want 's menschen heil is ijdelheid;
Maar als Gods almagt ons geleidt,
Dan doen w' in Hem de kloekste daân,
Zoo dat wij duizenden verslaan,
Want allen, die ons wederstreven,
Zal Hij vertreden en doen sneven!

P S A L M 102.

O God, zoo waardig mijn gezangen! Zwijg
niet! laat mij mijn regt erlanger. De booze, die
bedrog durft plegen, Staat, wars van deugd,
mij bitter tegen; Hij heeft zijn' mond wijd op-
gedaan, Mij met een valsche tong verraân.

2. Z' omringden mij met booze woorden,
Die mij, als priemen, 't hart doorboorden.
Ik werd op 't allerfelst bestreden,
Verdrukt, mishandeld tegen reden.
'k Heb voor mijn liefde haat behaald,
Ik bad, maar 'k werd met vloek betaald.
3. Zij hebben kwaad voor goed vergolden,
Voor liefde haat; mijn deugd gescholden.
Gij, God der wraak! straf dezen boozen!
Stel over hem een' goddeloozen;
De satan biê hem tegenstand,
En sta aan zijne regterhand!
4. Verklaar hem schuldig in 't gerigte;
Verdrif hem van uw aangezigte;

Houd zijn gebeden zelfs voor zonden ;
 Hij heeft zich tegen God verbonden.
 Verkort zijn dagen ; vel hem neêr ;
 Een ander neem' zijn ambt en eer.

5. Laat zijne kinderen, als weezen,
 Zijn vrouw als weduw, hulp'loos vreezen ;
 Laat hier en ginds zijn kind'ren zwerven,
 Steeds beedlen en de nooddruft derven,
 Die 't huisgezin, gesmaad, gevloekt,
 Uit zijn verwoeste plaatsen zoekt.
6. Al wat hij heeft, hoe hij moog' klagen
 Word' om zijn schulden aangeslagen ;
 Hij zie de vrucht van al zijn slooven
 Door woeste vreemdelingen rooven.
 Dat niemand hem in nood verblij',
 Of zijnen weezen gunstig zij.

1. P A U Z E.

7. Laat kwaad op kwaad zijn huis omringen :
 Roei uit al zijn nakomelingen :
 En dat, in 't volgende geslachte,
 Elk hunn' verstorven' naam verachte,
 Der vaadren misdaad zelfs verschaff'
 Den H E E R E reden tot zijn straf.
8. Dat niets uit Gods gedachtenisse
 De zonde zijner moeder wissche ;
 Laat die, door God hun toegerekend,
 Gedurig staan voor Hem geteekend ;
 Dat God daarover steeds zich belg',
 En hunnen naam van d' aard' verdelg'.
9. Omdat hij, tegen zijn geweten,
 Het weldoen trouw'loos heeft vergeten,
 En den ellendigen en armen
 Vervolgd, in plaats van zich t' erbarmen,
 Ja, den verslagene van geest
 Is tot een' moordenaar geweest.
10. Hij heeft den vloek op zich genomen ;
 Laat dan dien vloek hem overkomen.
 Hij heeft geen' lust gehad tot zegen ;
 Dies word' die nooit van hem verkregen ;
 Maar dat de vloek hem overdekk',
 En tot een aaklig kleed verstrekk'.
11. Laat dien, om al zijn handelingen,
 Tot in zijn hart, als water, dringen :
 Als olie, rijkelijk geschonken,
 En door de beend'ren ingedronken ;
 Dat hem die vloek zijn deksel geev',
 En als een gordel aan hem kleev'.
12. Dit loon krijg' elk, van 's H E E R E N handen,
 Die zoo godloos mij aan durft randen,
 En met zijn lastertong mij dooden !
 Maar Gij, o H E E R ! o God der goden !
 Dat uwe hand mij heil bestell' ;
 Doe, om uws naams wil, aan mij wel !

2. P A U Z E.

13. Uw gunst is groot ; zij is bestendig.
 Verlos mij dan ! ik ben ellendig,
 Nooddruftig, 'k voel mijn kracht verbroken,
 Mijn hart met wond op wond doorstoken ;
 Ik ga gelijk de schaduw heen,
 Wanneer de zon smelt naar beneên.

14. Gelijk een sprinkhaan, omgedreven,
Berg ik, nu hier, dan daar, mijn leven;
Mijn knieën weig'ren mij te schragen,
En 't afgematte lijf te dragen!
Mijn vleesch is mager, uitgeteerd.
Zoodat het alle vet ontbeert.
15. Al ben ik met die smart beladen,
Nog gaan zij voort met mij te smaden,
Met mij, al schimpende, te groeten;
Zij schudden 't hoofd, die mij ontmoeten.
O H E E R! help mij, die U verbeid,
Naar uwe goedertierenheid!
16. [Opdat zij weten en belijden,
Dat uwe hand mij wil bevrijden,
Dat Gij, o H E E R! mijn regt doet gelden.
Laat hen dan vloeken, last'ren, schelden;
Maar zegen Gij mij, o mijn God!
Gij zijt mijn erfdeel en mijn lot!
17. Beschaam hunn' raadslag t' allen tijde;
Maar dat het heil uw' knecht verblijde!
Dat schande mijnen vijand dekke;
Dat schaamte hem ten kleed verstrekke!
Dat zij hem tot een' mantel dien',
Waarmee wij hem omhangen zien!
18. Ik zal den H E E R op 't hoogste prijzen:
'k Zal Hem bij velen eer bewijzen;
Want Hij zal zich gewis erbarmen,
En staan ter regterhand des armen;
Hem redden uit het snood gerigt,
Daar 't vonnis tot zijn doodstraf ligt.

P S A L M 110.

Dus heeft de H E E R tot mijnen Heer gespro-
ken: „Zit op den troon ter regterhand naast
„Mij, Tot Ik de magt uws vijands hebb' ver-
„broken, En U zijn nek tot eene voetbank zij.”

2. Uit Zion zal de H E E R uw scepter zenden,
Den scepter van uw Oppermogendheid,
En zeggen: heersch tot 's werelds uiterst' enden,
Zoo ver de magt uws vijands zich verspreidt!
3. Uw volk zal op uw' heirdag tot het strijden
Gewillig zijn, in heilig krijgsgesierand;
U zal de dauw van uwe jeugd verblijden,
Geboren uit den vroegen dageraad.
4. U heeft de H E E R, wien 't nooit berouwt, gezworen;
„k Heb U, mijn volk tot heil, mijn' naam ten prijs',
„In mijnen raad het Priesterambt beschoren,
„Dat eeuwig duurt naar Melchisédeks wijs'.”
5. De H E E R zal steeds uw regterhand verzellen!
Zijn mogendheid met U ten strijde gaan,

En koningen, die tegen U zich stellen,
Ten dage van zijn grimmigheid verslaan.

6. Hij zal naar 't regt de woeste heid'nen rigten,
Met lijken 't veld bezaaijen door zijn hand;
Zijn strijdb're hand zal straks het hoofd doen zwichten,
't Weerbarstig hoofd van een zeer magtig land.
7. Hij zal op weg eens drinken uit de beken,
Daar Hij gevaar, noch strijd, noch moeit' ontziet;
Daarom zal Hij het hoofd naar boven steken,
Met eer bekroond in 't godlijk rijksgebied.

P S A L M 111.

Looft, Halléluja! looft den HEER! Mijn gansche
hart verheft zijn eer; Ik zal zijn' naam en grootheid
prijzen. 'k Zal, met d' opregten onderling Veréénd,
in hun vergadering En raad, Hem plechtig eer bewijzen.

2. Des HEEREN werken zijn zeer groot;
Wie ooit daarin zijn' lust genoot,
Doorzoekt die ijd'rig en bestendig.
Zijn doen is enkel majesteit,
Aanbiddelijke heerlijkheid,
En zijn gerechtigheid onendig.
3. Hij maakte, Hij, die heerlijk is,
Zijn wond'ren een gedachtenis;
Hij is barmhartig en genadig:
Hij gaf hun, die Hem vreezen, spijs',
En, zijnen grooten naan ten prijs'.
Gedenkt Hij zijns verbonds gestadig.

P A U Z E.

4. Hij heeft de kracht zijns werks getoond
Aan 't volk, waarbij Hij gunstrijk woont;
Hij gaf, ten hunnen natt' en voordeel,
Hun d'erve van het heidendom,
Des Heeren werken zijn alom
En altoos waarheid, regt en oordeel.
5. 't Is trouw, al wat Hij ooit beval;
Het staat op regt en waarheid pal.
Als op onwrikb're steunpilaren.
Hij is het, die verlossing zond
Aan al zijn volk; Hij zal 't verbond
Met hen in eeuwigheid bewaren.
6. Zijn naam is heilig en geducht!
De vijand heeft op zijn gerucht;
Maar 's HEEREN vrees zal altoos wezen
't Begin der wijsheid; wien Gods hand
Die doet betrachten, heeft verstand,
Zijn naam blijft eeuwiglijk geprezen!

P S A L M 112.

Zingt, zingt den lof van 't Opperwezen! Wel-
 zalig hij, die God blijft vreezen, En zijn ge-
 boden houdt in waarde; Zijn zaad zal mag-
 tig zijn op aarde; Zelfs daalt op zijn nako-
 melingen Een schat van dierb're zegeningen.

2. De rijkdom zal zijn huis verzellen ;
 Bij have zal hij have tellen :
 Zijn deugd zal nimmer vruchten missen ;
 Hem rijst het licht in duisternissen,
 Hij toont zich ieders liefde waardig,
 Is goed, barmhartig en regtvaardig.
3. Wel hem, die steeds zich zal erbarmen,
 Die van het zijne leent den armen ;
 Hij schikt naar 't regt zijn huisbelangen ;
 Nooit zal hij wank'len in zijn gangen :
 Zijn naam, beroemd door zijn bedrijven,
 Zal eeuwig in gedacht'nis blijven.
4. Geen kwaad gerucht zal hem ontzetten ;
 Zijn hart is vast in 's HEEREN wetten,
 Want hij vertrouwt op Gods genade.
 Hij vreest voor schande, leed noch schade ;
 Wel ondersteund, zal hij niet wijken,
 Tot hij zijn' vijand zie bezwijken.
5. Hij strooit steeds uit aan alle zijden,
 En geeft hun mild, die nooddruft lijden ;
 Zijn regt, hoe dikwerf ook geschonden,
 Steunt eeuwig op onwrikb're gronden.
 Zijn' hoorn en magt zal God verhoogen,
 En nimmer zijnen val gedoogen.
6. De goddelooze zal dit goede
 Van hem aanschouwen, gram te moede :
 Met tandgekniers zich zelv' vertéren :
 De nijd zal zijne smart vermeéren ;
 Vergeefs wenscht hij den val der vromen,
 Want nooit zal God dien wensch doen komen.

P S A L M 113.

Gij, 's HEEREN knechten! looft den HEER!
 Looft zijnen naam, verbreidt zijn eer! De naam
 des HEEREN zij geprezen; Zijn roem zij door
 't heel-

2. Van daar de zon in 't oosten straalt,

Tot daar z' in 't westen nederdaalt,

Zij 's H E E R E N name lof gegeven!

De H E E R is boven 't heidendom;

Zijn heerlijkheid, bekend alom,

Is boven zon en maan verheven.

3. Wie is gelijk aan onzen H E E R ?

Aan God, die, tot zijn eeuwig' eer,

Zijn' troon gevest heeft in den hemel?

Die, daar Hij 't wereldrond gebiedt,

Van zijnen hoogen zetel ziet

Op 't laag en nietig aardsch gewen: ' ?

4. Wie is aan onzen God gelijk,

Die armen oprigt uit het slijk;

Nooddruftigen, van elk verstooten,

Goedgunstig opheft uit het stof,

En hen, verrijkt met eer en lof,

Naast Prinsen plaatst en wereldgrooten ?

5. Wie roemt niet 's Heeren wond're trouw,

Die mildelijk d' onvruchtbre vrouw,

Op hare beë, een blijde moeder

Van liev' en frissche telgen maakt,

En dus voor aller welzijn waakt ?

Men loov' den grooten Albehoeder !

P S A L M 114.

2. Dit zag de zee met bevend' oogen aan,

En vlood terug. De bruisende Jordaan

Werd achterwaarts gedreven.

Het hoog en laag gebergt' sprong op in 't rond,

Als 't wollig vee, dat dartelt op den grond,

En deed de velden beven.

3. Wat was 't o zee! dat u zoo vluchten deed?

En gij, Jordaan! wat angst, wat prangen! leed

Kon u terugge dringen?

Gij bergen en gij heuvels, wat gerucht

Deed u met schrik dus steig'ren naar de lucht,

Als lammeren, die springen!

13. Hij wekt, met slechts te spreken,
 Een' stormwind voor hun oog;
 Dan heeft het al, dan steken
 De golven 't hoofd omhoog.
 Nu ziet men 't schip de lucht,
 Dan weér den afgrond naadren;
 Hun hart geeft zucht op zucht,
 Hun bloed verstijft in d' adren.
14. Zij dansen, wagg'len, vallen,
 Gelijk een dronken man;
 De wijsheid van hen allen,
 Hoe groot, bezwijkt er van.
 Doch toen zij, in 't gebed,
 Tot Israels H E E R zich wendden,
 Heeft hen zijn arm gered
 Uit angsten en elleaden.
15. Hij doet den storm bedaren,
 De golven zwijgen stil.
 Nu rijst de vreugd; de baren
 Zijn effen op Gods wil;
 Nu wijkt verslagenheid,
 Na zooveel angstig slaven,
 Daar God hen veilig leidt,
 In hun begeerde haven.
16. Laat zulken eer bewijzen
 Aan 's H E E R E N gunst en magt,
 En al zijn wond'ren prijzen
 Voor 't menschelijk geslacht;
 En, dankbaar, bij 't gemeen
 God hunn' verlosser noemen,
 En bij 's lands overheên
 Zijn' naam en deugden roemen!

3. P A U Z E.

17. Nu stelt God waterbeken
 Tot bar en dorstig land;
 Herschept, in dorre streken,
 Rivieren door zijn hand.
 Hij stelt een' vruchtba'ren oord,
 Tot woest' en zoute gronden;
 En straft ze, naar zijn woord,
 Die daar zijn wetten schonden.
18. Dan maakt Hij weér woestijnen
 Zeer rijk van vruchtbaar nat:
 Daar 't land, dat eerst moest kwijnen,
 Nu beek bij beek bevat,
 En hungerigen voedt,
 Die nu de weeld' aanschouwen:
 Zoo dat zij daar, met spoed,
 Een stad ter woning bouwen.
19. Daar ziet men hen dan zaaijen:
 De wijngaard wordt geplant;
 Zij mogen rijk'lijk maaijen
 De vruchten van het land;
 Daar God zijn' zegen geeft,
 En 't huis vervult met kind'ren,
 En 't vee, dat ieder heeft,
 Op 't veld niet doet vermind'ren.
20. Maar, wil dit volk niet tukken
 Voor God, 't wordt ras verneêrd;
 't Raakt t' onder door verdrukken;
 Het wordt van 't kwaad verteerd:

Daar Hij zelfs Prinsen slaat,
Op wie Hij hoon doet dalen,
En die Hij tot een' smaad
Doet in het woeste dwalen.

21. Maar die nu hulp'loos kermen,
Verdrukt en vol gebrek,
Brengt God, door vrij ontfermen,
Haast in een hoog vertrek;
De vruchtbaarheid verheugt
Hun huis van ganscher harte.
D' opregten zien 't met vreugd;
Maar d' ondeugd zwijgt met smarte.
22. Wie wijs is merk' die dingen;
En geer' verstandig acht
Op 's H E E R E N handelingen,
Zoo vol van gunst als magt.

P S A L M 108.

Mijn hart, o Hemelmajesteit! Is tot uw dienst
en lof bereid; 'k Zal zingen voor den Opperheer,
'k Zal psalmen zingen tot zijn eer! Gij, zachte
harp! gij, schelle luit! Waakt op! dat niets
uw klanken stuit'; 'k Zal in den dageraad
ontwaken, En met gezang mijn' God genaken.

2. Ik zal, o H E R R ! uw wonderdaän,
Uw' roem den volken doen verstaan .
Want uwe goedertierenheid
Is tot de heemlen uitgebreid;
Uw waarheid heeft noch paal noch perk,
Maar streeft tot aan het hooge zwerk.
Verhef U boven 's hemels kringen,
En leer al d' aard' uw grootheid zingen !
3. Zoo word' uw dierbaar volk in 't end
Bevrijd van rampspoed en ellend.
O God ! verlos ons door uw hand!
Verhoor ons, zend ons onderstand!
Gij hebt, tot onze vreugd, voorspeld,
En in uw heiligdom gemeld:
Dat Sichem mij zijn' Vorst zou heeten,
En ik het dal van Sukkoth meten !

P A U Z E .

4. Gansch Gilead behoort aan mij;
'k Voer in Manasse heerschappij;
Ik zie hen knielen voor mijn kroon;
Daar 't moedig Efraïm mijn' troon,
Door zijn geduchte magt, versterkt,

En Juda's wijsheid medewerkt,
Om mijnen zetel vast te zetten
Door welgeschikt' en schrand're wetten!

5. Gansch Moab buigt zich dienstbaar neêr,
Erkent mij voor zijn' Opperheer;
Daar 't, van zijn' hoogen troon gestort,
Veracht'lijk mij ten waschpot wordt;
Ik werp mijn' schoen op Edoms grond,
Op Edom, 't welk mijn magt weêrstond;
'k Juich over u, o Palestijne!
Als ik in zegepraal verschijne!
6. Wie heeft mij zoo veel heils bereid?
Wie is 't, die mij in Edom leidt?
Wie voert mij in een vaste stad?
O God! die ons verstooten had!
Gij, die met onze legerschaar
Ten strijd' niet uittoogt in 't gevaar!
O God! wiens gramschap ons deed vreezen,
Wiens gunst ons troost! zult Cij 't niet wezen?
7. O God! die 's lands benaauwdheid ziet,
Red toch uw volk uit zijn verdriet;
Want 's menschen heil is ijdelheid;
Maar als Gods almagt ons geleidt,
Dan doen w' in Hem de kloekste daân,
Zoo dat wij duizenden verslaan,
Want allen, die ons wederstreven,
Zal Hij vertreden en doen sneven!

P S A L M 102.

O God, zoo waardig mijn gezangen! Zwijg
niet! laat mij mijn regt erlangen. De booze, die
bedrog durft plegen, Staat, wars van deugd,
mij bitter tegen; Hij heeft zijn' mond wijd op-
gedaan, Mij met een valsche tong verraân.

2. Z' omringden mij met booze woorden,
Die mij, als priemen, 't hart doorboorden.
Ik werd op 't allerfelst bestreden,
Verdrukt, mishandeld tegen reden.
'k Heb voor mijn liefde haat behaald,
Ik bad, maar 'k werd met vloek betaald.
3. Zij hebben kwaad voor goed vergolden,
Voor liefde haat; mijn deugd gescholden.
Gij, God der wraak! straf dezen boozen!
Stel over hem een' goddeloozen;
De satan biê hem tegenstard,
En sta aan zijne regterhand!
4. Verklaar hem schuldig in 't gerigte;
Verdrjef hem van uw aangezigte;

Houd zijn gebeden zelfs voor zonden ;
 Hij heeft zich tegen God verbonden.
 Verkort zijn dagen ; vel hem neêr ;
 Een ander neem' zijn ambt en eer.

5. Laat zijne kinderen, als weezen,
 Zijn vrouw als weduw, hulp'loos vreezen ;
 Laat hier en ginds zijn kind'ren zwerven.
 Steeds beedlen en de nooddruft derven,
 Die 't huisgezin, gesmaad, gevloekt,
 Uit zijn verwoeste plaatsen zoekt.
6. Al wat hij heeft, hoe hij moog' klagen
 Word' om zijn schulden aangeslagen ;
 Hij zie de vrucht van al zijn slooven
 Door woeste vreemdelingen rooven.
 Dat niemand hem in nood verblijf',
 Of zijnen weezen gunstig zij.

1. P A U Z E.

7. Laat kwaad op kwaad zijn huis omringen :
 Roei uit al zijn nakomelingen :
 En dat, in 't volgende geslachte,
 Elk hunn' verstorven' naam verachte,
 Der vaadren misdaad zelfs verschaff'
 Den H E E R E reden tot zijn straf.
8. Dat niets uit Gods gedachtenisse
 De zonde zijner moeder wissche ;
 Laat die, door God hun toegerekend,
 Gedurig staan voor Hem geteekend ;
 Dat God daarover steeds zich belg',
 En hunnen naam van d' aard' verdelg'.
9. Omdat hij, tegen zijn geweten,
 Het weldoen trouw'loos heeft vergeten,
 En den ellendigen en armen
 Vervolgd, in plaats van zich t' erbarmen,
 Ja, den verslagene van geest
 Is tot een' moordenaar geweest.
10. Hij heeft den vloek op zich genomen :
 Laat dan dien vloek hem overkomen.
 Hij heeft geen' lust gehad tot zegen ;
 Dies word' die nooit van hem verkregen ;
 Maar dat de vloek hem overdekk',
 En tot een' aaklig kleed verstreck'.
11. Laat dien, om al zijn handelingen,
 Tot in zijn hart, als water, dringen :
 Als olie, rijkelijk geschonken,
 En door de beend'ren ingedronken ;
 Dat hem die vloek zijn deksel geev',
 En als een gordel aan hem kleev'.
12. Dit loon krijg' elk, van 's H E E R E N handen,
 Die zoo godloos mij aan durft randen,
 En met zijn lastertong mij dooden !
 Maar Gij, o H E E R ! o God der goden !
 Dat uwe hand mij heil bestell' ;
 Doe, om uws naams wil, aan mij we !

2. P A U Z E.

13. Uw gunst is groot ; zij is bestendig.
 Verlos mij dan ! ik ben ellendig,
 Nooddruftig, 'k voel mijn kracht verbroken,
 Mijn hart met wond op wond doorstoken ;
 Ik ga gelijk de schaduw heen,
 Wanneer de zon snelt naar beneên.

14. Gelijk een sprinkhaan, omgedreven,
Berg ik, nu hier, dan daar, mijn leven;
Mijn knieën weig'ren mij te schragen,
En 't afgematte lijf te dragen!
Mijn vleesch is mager, uitgeteerd.
Zoodat het alle vet ontbeert.
15. Al ben ik met die smart beladen,
Nog gaan zij voort met mij te smaden,
Met mij, al schimpende, te groeten;
Zij schudden 't hoofd, die mij ontmoeten.
O H E E R! help mij, die U verbeid,
Naar uwe goedertierenheid!
16. {Opdat zij weten en belijden,
Dat uwe hand mij wil bevrijden,
Dat Gij, o H E E R! mijn regt doet gelden.
Laat hen dan vloeken, last'ren, schelden;
Maar zegen Gij mij, o mijn God!
Gij zijt mijn erfdeel en mijn lot!
17. Beschaam hunn' raadslag t' allen tijde;
Maar dat het heil uw' knecht verblijde!
Dat schande mijnen vijand dekke;
Dat schaamte hem ten kleed verstrekke!
Dat zij hem tot een' mantel dien',
Waarmeê wij hem omhangen zien!
18. Ik zal den H E E R op 't hoogste prijzen;
'k Zal Hem bij velen eer bewijzen;
Want Hij zal zich gewis erbarmen,
En staan ter regterhand des armen;
Hem redden uit het snood gerigt,
Daar 't vonnis tot zijn doodstraf ligt.

P S A L M 110.

Dus heeft de H E E R tot mijnen Heer gespro-
ken: „Zit op den troon ter regterhand naast
„Mij, Tot Ik de magt uws vijands hebb' ver-
„broken, En U zijn nek tot eene voetbank zij.”

2. Uit Zion zal de H E E R uw scepter zenden,
Den scepter van uw Oppermogendheid,
En zeggen: heersch tot 's werlds uiterst' enden,
Zoo ver de magt uws vijands zich verspreidt!
3. Uw volk zal op uw' heirdag tot het strijden
Gewillig zijn, in heilig krijgscieraad;
U zal de dauw van uwe jeugd verblijden,
Geboren uit den vroegen dagersaad.
4. U heeft de H E E R, wien 't nooit berouwt, gezworen;
'k Heb U, mijn volk tot heil, mijn' naam ten prijs',
„In mijnen raad het Priesterambt beschoren,
„Dat eeuwig duurt naar Melchizédeks wijx'.”
5. De H E E R zal steeds uw regterhand verzellen!
Zijn mogendheid met U ten strijde gaan,

En koningen, die tegen U zich stellen,
Ten dage van zijn grimmigheid verslaan.

6. Hij zal naar 't regt de woeste heid'nen rigten,
Met lijken 't veld bezaaijen door zijn hand;
Zijn strijdb're hand zal straks het hoofd doen zwichten,
't Weerbarstig hoofd van een zeer magtig land.
7. Hij zal op weg eens drinken uit de beken,
Daar Hij gevaar, noch strijd, noch moeit' ontziet;
Daarom zal Hij het hoofd naar boven steken,
Met eer bekroond in 't godlijk rijksg gebied.

P S A L M 111.

Looft, Halléluja! looft den HEER! Mijn gansche
hart verheft zijn eer; Ik zal zijn' naam en grootheid
prijzen. 'k Zal, met d' opregten onderling Veréénd,
in hun vergadering En raad, Hem plegtig eer bewijzen.

2. Des HEEREN werken zijn zeer groot;
Wie ooit daarin zijn' lust genoot,
Doorzoekt die ijd'rig en bestendig.
Zijn doen is enkel majesteit,
Aanbiddelijke heerlijkheid,
En zijn gerechtigheid onendig.
3. Hij maakte, Hij, die heerlijk is,
Zijn wond'ren een gedachtenis;
Hij is barmhartig en genadig;
Hij gaf hun, die Hem vreezen, spijs',
En, zijnen grooten naam ten prijs',
Gedenkt Hij zijns verbonds gestadig.

P A U Z E.

4. Hij heeft de kracht zijns werks getoond
Aan 't volk, waarbij Hij gunstrijk woont;
Hij gaf, ten hunnen natt' en voordeel,
Hun d'erve van het heidendom,
Des Heeren werken zijn alom
En altoos waarheid, regt en oordeel.
5. 't Is trouw, al wat Hij ooit beval;
Het staat op regt en waarheid pal.
Als op onwrikb're steunpilaren.
Hij is het, die verlossing zond
Aan al zijn volk; Hij zal 't verbond
Met hen in eeuwigheid bewaren.
6. Zijn naam is heilig en geducht!
De vijand heeft op zijn gerucht;
Maar 's HEEREN vrees zal altoos wezen
't Begin der wijsheid; wien Gods hand
Die doet betrachten, heeft verstand,
Zijn naam blijft eeuwiglijk geprezen!

P S A L M 112.

Zingt, zingt den lof van 't Opperwezen! Wel-
 zalig hij, die God blijft vreezen, En zijn ge-
 boden houdt in waarde; Zijn zaad zal mag-
 tig zijn op aarde; Zelfs daalt op zijn nako-
 melingen Een schat van dierb're zegeningen.

2. De rijkdom zal zijn huis verzellen ;
 Bij have zal hij have tellen :
 Zijn deugd zal nimmer vruchten missen :
 Hem rijst het licht in duisternissen,
 Hij toont zich ieders liefde waardig,
 Is goed, barmhartig en regtvaardig.
3. Wel hem, die steeds zich zal erbarmen,
 Die van het zijne leent den armen ;
 Hij schikt naar 't regt zijn huisbelangen ;
 Nooit zal hij wank'len in zijn gangen :
 Zijn naam, beroemd door zijn bedrijven,
 Zal eeuwig in gedacht'nis blijven.
4. Geen kwaad gerucht zal hem ontzetten ;
 Zijn hart is vast in 's HEEREN wetten,
 Want hij vertrouwt op Gods genade.
 Hij vreest voor schande, leed noch schade ;
 Wel ondersteund, zal hij niet wijken,
 Tot hij zijn' vijand zie bezwijken.
5. Hij strooit steeds uit aan alle zijden,
 En geeft hun mild, die nooddruft lijden ;
 Zijn regt, hoe dikwerf ook geschonden,
 Steunt eeuwig op onwrikb're gronden.
 Zijn' hoorn en magt zal God verhoogen,
 En nimmer zijnen val gedoogen.
6. De goddelooze zal dit goede
 Van hem aanschouwen, gram te moede :
 Met tandgekniers zich zelv' vertéren :
 De nijd zal zijne smart vermeéren ;
 Vergeefs wenscht hij den val der vromen,
 Want nooit zal God dien wensch doen komen.

P S A L M 113.

Gij, 's HEEREN knechten! looft den HEER!
 Looft zijnen naam, verbreidt zijn eer! De naam
 des HEEREN zij geprezen; Zijn roem zij door
 't heel-

't heealal verbreid, Van nu tot in all' eeu-
 wigheid; Men loov' 't aanbidd'lijk Opperverzen!

2. Van daar de zon in 't oosten straalt,
 Tot daar z' in 't westen nederdaalt,
 Zij 's H E E R E N name lof gegeven!
 De H E E R is boven 't heidendom;
 Zijn heerlijkheid, bekend alom.
 Is boven zon en maan verheven.
3. Wie is gelijk aan onzen H E E R?
 Aan God, die, tot zijn eeuwig' eer,
 Zijn' troon gevest heeft in den hemel?
 Die, daar Hij 't wereldrond gebiedt,
 Van zijnen hoogen zetel ziet
 Op 't laag en nietig aardsch gewen: ?
4. Wie is aan onzen God gelijk,
 Die armen oprigt uit het slyk;
 Nooddriftigen, van elk verstooten,
 Goedgunstig opheft uit het stof,
 En hen, verrijkt met eer en lof,
 Naast Prinsen plaatst en wereldgrooten?
5. Wie roemt niet 's Heeren wond're trouw,
 Die mildelijk d' onvruchtbre vrouw,
 Op hare beë, een blijde moeder
 Van liev' en frissche telgen maakt,
 En dus voor aller welzijn waakt?
 Men loov' den grooten Albehoeder!

P S A L M 114.

oen Israël 't Egyptisch rijksg gebied, En 't volk,
 zoo vreemd van aard en taal, verliet, Werd
 Juda God ter woning; Hij wijdde zich dit
 volk tea heiligdom, En stichtte daar den troon,
 dien Hij beklom, Als Isrels God en Koning.

2. Dit zag de zee met bevend' oogen aan,
 En vlood terug. De bruisende Jordaan
 Werd achterwaarts gedreven.
 Het hoog en laag gebergt' sprong op in 't rond,
 Als 't wollig vee, dat dartelt op den grond,
 En deed de velden beven.
3. Wat was 't o zee! dat u zoo vluchten deed?
 En gij, Jordaan! wat angst, wat prangend' leed
 Kon u terugge dringen?
 Gij bergen en gij heuvels, wat gerucht
 Deed u met schrik dus steig'ren naar de lucht,
 Als lammeren, die springen?

4. Beef, aarde! beef voor 's Heeren aangezicht;
 Voor Jakobs God, die uit het eeuwig licht
 Zijn Isrel hulp wou zenden!
 Hij is 't, wiens magt de rots verand'ren kon
 In eenen vloed, de keisteen in een bron,
 Voor Isrels matte benden.

P S A L M 115.

Niet ons, o HEER! niet ons, uw' naam alleen
 Zij, om uw trouw en goedertierenheên, All'eer
 en roem gegeven! Waarom, o Heer! zou 't
 heidendom, met spot, Dan zeggen: waar, waar is
 toch nu hun God, Bij hen zoo hoog verheven?

2. Nogtans is God het doel van onzen lof;
 Hij, onze God, Hij woont in 't hemelhof,
 En doet al zijn behagen
 Hun afgoôn zijn van zilver en van goud,
 Slechts menschenwerk, waaraan, zoo snood als stout,
 Gods eer wordt opgedragen.
3. Zij hebben wel een' mond, doch die niet spreekt;
 Wel oogen, doch waaraan 't gezigt ontbreekt,
 't Licht kan hun niets ontdekken;
 Geen klank, hoe schel, dringt immer hun in 't oor;
 Men zett' hun vrij den besten wierook vóór,
 't Kan hun geen' reuk verwekken.
4. Hun hand, hoe fraai bewerkt, tast nooit iets aan;
 Hun voet, hoe wêl gevormd, kan nimmer gaan;
 Hun keel geen klanken geven.
 Hun maker deel' in hun veracht'lijk lot!
 Die op hen steunt, miss' nevens hen 't genot
 Van 't duurgeschatte leven!

P A U Z E.

5. Maar, Israël! vertrouw gij op den HEER!
 Hij is hun hulp, hun sterkt' en al hun eer,
 Hun schild, dat nooit zal wijken.
 Vertrouw op God, gij, Arons nageslacht!
 Hij is hun schild, hun hulp, die hun zijn magt
 Zoo menigwerf deed blijken.
6. Vertrouwt op God, gij allen, die Hem vreest!
 Hij is altoos hun schild, hun hulp geweest.
 De HEER was ons gedachtig,
 Zijn zegen blijft op Israël verspreid;
 Aarons huis is die ook toebereid.
 God is getrouw en magtig!
7. Elk, die Hem vreest, hoe klein hij zij of groot,
 Wordt van dat heil, die we'daân, deelgenoot;
 Hij zal ze grooter maken,
 En z' u, zoo wel als 't kroost, dat gij bemint,

Dat,

Dat, nevens u, zich aan Gods wet verbindt
In dubb'le maat doen smaken.

8. D' algoede God, die, door zijn groote kracht,
Den hemel schiep, deez' aard' heeft voortgebragt,
Beschenkt u met zijn' zegen.
De hemel is zijn eigendom, zijn troon;
Maar 't menschedom heeft de vruchtbaar' aard', ter woon,
Van onzen God verkregen.
9. In 't stille graf zingt niemand 's H E E R E N lof:
Het zielloos lijf, gedompeld in het stof,
Kan Hem geen glorie geven;
Maar onze tong zingt, tot in eeuwigheid,
Des H E E R E N lof, zijn' roem en majesteit.
Looft God, de bron van 't leven!

P S A L M 116.

God heb ik lief; want die getrouwe H E E R Hoort
mijne stem, mijn smeekingen, mijn klagen; Hij
neigt zijn oor: 'k roep tot Hem al mijn dagen;
Hij schenkt mij hulp, Hij redt mij keer op keer.

2. Ik lag gekneld in banden van den dood,
Daar d' angst der hel mij allen troost deed missen;
Ik was benaauwd, omringd door droefenissen;
Maar riep den H E E R dus aan in al mijn' nood:
3. „Och H E E R! och, wierd mijn ziel door U gered!”
Toen hoorde God. Hij is mijn liefde waardig;
De H E E R is groot, genadig en regtvaardig,
En onze God ontfermt zich op 't gebed.
4. D' eenvoudigen wil God steeds gadeslaan;
'k Was uitgeteerd, maar Hij zag op mij neder.
Keer, mijne ziel! tot uwe ruste weder;
Gij zijt verlost; God heeft u wèl gedaan!
5. Gij hebt, o H E E R! in 't dood'lijkst tijdgewricht,
Mijn ziel gered, mijn tranen willen droogen,
Mijn' voet geschraagd: dies zal ik, voor Gods oogen,
Steeds wandelen in 't vrolijk levenslicht.

P A U Z E.

6. Ik heb geloofd, dies sprak ik tot Gods eer.
'k Was zeer bedrukt; ik liet, in haast, mijn lippen,
Door drift vervoerd, deez' harde taal ontglippen:
„Bij menschen is noch trouw noch waarheid meer.”
7. Wat zal ik, met Gods gunsten overlaân,
Dien trouwen H E E R voor zijn genâ vergelden?
'k Zal, bij den kelk des heils, zijn' naam vermelden,
En roepen Hem met blijd' erkent'nis aan.
8. Nu zal ik voor de weldaân, die 'k genoot,
Aan Hem, naar mijn geloften, eer bewijzen;
Hem onder al zijn gunstgenooten prijzen.
Hoe kost'lijk is in 's H E E R E N oog hun dood!

9. Ock HEER! ik ben, o ja! ik ben uw knecht,
Uw' dienstnaagds zoon; Gij slaaktet mijne banden.
Dies doe ik U gewillig' offeranden
Van lof en dank, U plegtig toegezegd.
10. Ik zal uw' naam met dankerkenten
Verheffen, U al mijn geloften brengen;
'k Zal liefd' en lof voor U ten offer mengen,
In 't heiligdom, waar 't volk vergaderd is.
11. Ik zal met vreugd in 't huis des HEEREN gaan,
Om daar met lof uw' grooten naam te danken.
Jeruzalem! gij hoort die blijde klanken.
Elk heff' met mij den lof des HEEREN aan!

P S A L M 117.

Loof, loof den HEER, gij heidendom! Gij
volken! prijst zijn' naam alom! Zijn goedheid
is, in nood en dood, Vcor ons, zijn volk,
oneindig groot. Zijn waarheid wankelt nim-
mermeer. Zingt, Hallelujah, zingt zijn eer!

P S A L M 118.

Laat ieder 's HEEREN goedheid loven, Want
goed is d' Oppermajesteit; Zijn goedheid gaat het
al te boven; Zijn goedheid duurt in eeuwigheid.
Laat Isrel nu Gods goedheid loven, En zeggen:
roemt Gods majesteit! Zijn goedheid gaat het
al te boven; Zijn goedheid duurt in eeuwigheid!

2. Laat Arons huis Gods goedheid loven,
En zeggen: roemt Gods majesteit!
Zijn goedheid gaat het al te boven;
Zijn goedheid duurt in eeuwigheid!
Laat die God vreezen Hem, nu loven,

En zeggen: roemt Gods majesteit!
 Zijn goedheid gaat het al te boven;
 Zijn goedheid duurt in eeuwigheid!

3. Ik werd benaauwd van alle zijden,
 En riep den H E E R ootmoedig aan;
 De H E E R verhoorde mij in 't lijdén,
 En deed mij in de ruimte gaan.
 De H E E R is bij mij, 'k zal niet vreezen;
 De H E E R zal mij getrouw behoén.
 Daar God mijn schild en hulp wil wezen,
 Wat zal een nietig mensch mij doen?

1. P A U Z E.

4. De H E E R is aan de spits getreden
 Dergenen, die mij hulpe bién;
 Ik zal, gered uit zwarigheden,
 Mijn' lust aan mijne haatren zien.
 't Is beter, als w' om redding wenschen,
 Te vlugten tot des H E E R E N magt,
 Dan dat men ooit vertrouwd' op menschen,
 Of zelfs van Prinsen hulp verwacht'!
5. Toen ik de heid'nen aan zag rukken,
 Heb ik in 's H E E R E N kracht gestreén;
 Ik hieuw z' in 's H E E R E N naam aan stukken,
 Vertrouwend' op dien naam alleen.
 Ik kon noch voor- noch rugwaarts keeren,
 Omringd, ja gansch omringd ter dood:
 Ik sloeg hen in den naam des H E E R E N,
 Die mij goedgunstig bijstand bood.
6. Zij hadden mij omringd als bijen,
 Maar zijn als doornenvuur vergaan;
 'k Mogt hen in 's H E E R E N kracht bestrijén;
 In 's H E E R E N naam hen gansch verslaan,
 Gij hadt m', o vijand! hard gestooten,
 Tot vallens toe mij onderdrukt
 De H E E R bewaart zijn gunstgenooten;
 De H E E R heeft zelf mij uitgerukt.
7. De H E E R is mij tot hulp en sterkte.
 Hij is mijn lied, mijn psalmgezag;
 Hij was het, die mijn heil bewerkte,
 Dies loof ik Hem mijn leven lang.
 Men hoort der vromen tent weérgalmen
 Van hulp en heil, ous aangebragt!
 Daar zingt men blij', met dankb're psalmen.
 Gods regterhand doet groote kracht!

2. P A U Z E.

8. Gods regterhand is hoog verheven;
 Des H E E R E N sterke regterhand
 Doet door haar daán de wereld beven;
 Houd door haar kracht Gods volk in stand.
 Ik zal door 's vijands zwaard niet sterven,
 Maar leven; en des H E E R E N daán,
 Waardoor wij zoo veel heils verwerven,
 Elk, tot zijn eer, doen gadeslaan.
9. De H E E R wou mij wel hard kastijden,
 Maar stortte mij niet in den dood;
 Verzachtte vaderlijk mijn lijden,
 En redde mij uit allen nood.
 Ontsluit, ontsluit voor mijne schreden
 De poorten der gerechtigheid;
 Door deze zal ik binnen treden,
 En loven 's H E E R E N majesteit!

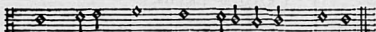
10. Dit is, dit is de poort des **HEEREN**;
Daar zal 't regtvaardig volk door treên,
Om hunnen God ootmoedig t' eeren,
Voor 't smaken zijner zaligheên,
Ik zal uw' naam en goedheid prijzen:
Gij hebt gehoord: Gij zijt mijn' geest,
Door uw ontelb're gunstbewijzen,
Tot hulp, en heil, en vreugd geweest!

3. P A U Z E.

11. De steen, dien door de tempelbouwers
Veracht'lijk was een plaats ontzegd,
Is, tot verbazing der beschouwers,
Van God ten hoofd des hoeks gelega.
Dit werk is door Gods alvermogen,
Door 's **HEEREN** hand alleen geschied,
Het is een wonder in onz' oogen;
Wij zien het, maar doorgronden 't niet.
12. Dit is de dag, de roem der dagen,
Dien Isrels God geheiligd heeft;
Laat ons verheugd, van zorg ontslagen,
Hem roemen, die ons blijdschap geeft.
Och **HEER**! geef thans uw zegeningen!
Och **HEER**! geef heil op dezen dag!
Och, dat men op deez' eerstelingen
Een' rijken oogst van voorspoed zag!
13. Gezegend zij de groote Koning,
Die tot ons komt in 's **HEEREN** naam!
Wij zegnen u uit 's **HEEREN** woning;
Wij zegenen u al te zaâm.
De **HEER** is God, door wien w' aanschouwen
Het vrolijk licht, na bang gevaar;
Bind d' offerdieren dan met touwen
Tot aan de hoornen van 't altaar.
14. Gij zijt mijn God, U zal ik loven,
Verhoogen uwe majesteit!
Mijn God! niets gaat uw' roem te boven;
U prijs' ik tot in eeuwigheid!
Laat ieder 's **HEEREN** goedheid loven,
Want goed is d' Oppermajesteit!
Zijn goedheid gaat het al te boven;
Zijn goedheid duurt in eeuwigheid!

P S A L M 119.

Welzilig zijn d' opregten van gemoed, Die,
ongeveinsd, des **HEEREN** wet betrachten; Die
Hij op 't spoor der godsvrucht wand'len doet.
Welzilig die, bij dagen en bij nachten, Gods
wil bepeinst, en Hem, als 't hoogste goed,
Van

Van harte zoekt met ingespannen krachten.

2. Die, wars van 't kwaad, niet in de zonde leeft ;
 Maar zijnen gang bestiert naar 's H E E R E N wetten.
 Gij, groote God, die ons bevelen geeft !
 Gij eischt, dat w' op uw woord gestadig letten,
 En dat w' ons hart, aan uwen wil verkleefd,
 Geduriglijk op uwe wegen zetten.
3. Och, schonkt Gij mij de hulp van uwen Geest !
 Mogt die mij op mijn paan ten leidman strekken !
 'k Hield dan uw wet, dan leefd' ik onbevreesd ;
 Dan zou geen schaaumt' mijn aangezigt bedekken,
 Wanneer ik steeds opmerkend waar' geweest,
 Hoe uw geboôn mij tot uw liefde wekken.
4. Ik zal, opregt van hart, uw' naam, o Heer !
 Gestaag den roem van uwe grootheid geven,
 Als ik 't gezag en 't heilig oogmerk leer
 Van 't vleck'loos regt, door uwe hand beschreven.
 'k Zal uw geboôn bewaren tot uw eer ;
 Verlaat mij toch niet gansch'lijk in dit leven !

1. P A U Z E.

5. Waarmede zal de jongeling zijn pad,
 Door ijdelheên omsingeld, rein bewaren ?
 Gewis, als hij het houdt naar 't heilig blad !
 U zoekt mijn hart ; mijn oog blijft op U staren ;
 Laat mij van 't spoor, in uw geboôn vervat,
 Niet dwalen, Heer ! laat mij niet hulp'loos varen.
6. 'k Heb in mijn hart uw rede weggelegd,
 Opdat ik mij mogt wachten voor de zonden.
 Gij zijt, o H E E R ! gezegend ; leer uw' knecht
 Door 't godlijk woord, een helder licht bevonden,
 En door uw' Geest, al d' eischen van uw regt ;
 Zoo wordt uw eer nooit stout door mij geschonden !
7. 'k Heb and'ren al de regten van uw' mond
 Met lust verteld, hen vlijtig onderwezen.
 Uit al den schat van 't groote wereldronde
 Is nooit die vreugd in mijn gemoed gerezen,
 Die 'k steeds in uw getuigenissen vond,
 Door mij betracht, en and'ren aangeprezen.
8. Ik zal, o God ! bepeinzen uwe wet,
 In 't onderzoek van uw bevelen waken ;
 Terwijl mijn ziel op uwe paden let.
 In uw geboôn zal zich mijn geest vermaken,
 En, daar ik hulp verwacht op mijn gebed,
 Uw heilig woord vergeten noch verzaken.

2. P A U Z E.

9. Doe bij uw' knecht weldadigheid, o Heer !
 Opdat ik leev', uw woorden moog' bewaren,
 En dat uw Geest mij ware wijsheid leer',
 Mijn oog verlicht', de nevels op doe klaren ;
 Dat mijne ziel de wond'ren zie en eer',
 Die in uw wet alom zich openbaren !
10. Ik ben, o Heer ! een vreemd'ling hier beneên ;
 Laat uw geboôn op reis mij niet ontbreken
 Daar mijne ziel, omringd door duisterheên,
 Zoo dikwijls van verlangen is bezweken,
 Om U te zien ter hooge vierschaar treên,
 Tot straf van hen, die snood zijn afgeweken.

11. Gij scheldt en straft vervloekte hoovaardij,
Gewend zoe wijd van uw geboón te dwalen.
Dat toch uw gunst mijn ziel van smaad bevrij',
Die op mijn hoofd veracht'lijk neér zou dalen ;
Daar 'k U mijn dienst, naar uw getuig'nis, wij',
Om nooit uw straf mij op den hals te halen !
12. Wanneer ik zelfs door Vorsten werd beticht,
In 't hoog gestoelt' op uwen knecht gebeten,
Heb ik mijn' weg naar uw geboón gerigt,
En die betracht met een opregt geweten ;
Ook waren zij mijn raadsliên en mijn licht ;
'k Heb, met vermaak, mijn' tijd daarin gesleten.

3. P A U Z E.

13. Hoe kleeft mijn ziel aan 't stof! ai! zie mijn nood ;
Herstel mij, doe mij naar uw woord herleven !
'k Lei' voor uw oog mijn' weg en handel bloot ;
En welk een angst mij immermeer deed beven,
Gij hebt verhoord : maak voorts uw weldaán groot,
En laat uw wet mij onderrigting geven !
14. Och! dat ik klaar en onderscheiden zag,
Hoe 'k mij naar uw bevelen moet gedragen,
Uw wond'ren regt betrachten dag aan dag !
Mijn ziel druipt weg van treurigheid en klagen;
Ai! rigt mij op, verander mijn geklag ;
Wil, naar uw woord, mij gunstig onderschragen !
15. Weer snood bedrog, o God! van mijn gemoed ;
Laat uw genâ mij uwe wetten leeren !
Ik kies den weg der waarheid voor mijn' voet,
Om mij van 't pad der zonden af te keeren.
Uw regten, die zoo heilig zijn en goed,
Steld' ik mij voor; die wil ik needrig eeren.
16. Mijn hart kleeft vast aan waarheid en aan deugd ;
Het zal op uw getuigenissen hopen.
Beschaam mij niet, wil mij, in 'J verheugd,
Tot uwe vrees', o H E E R! gestadig nopen !
Als Gij mijn hart verwijdt door ware vreugd,
Zal ik het pad van uw geboden loopen.

4. P A U Z E.

17. Leer mij, o H E E R! den weg door U bepaald ;
Dan zal ik dien ten einde toe bewaren ;
Geef mij verstand, met godlijk licht bestraald ;
Dan zal mijn oog op uwe wetten staren ;
Dan houd' ik die, hoe ligt mijn ziel ook dwaalt
Dan zal zich 't hart met mijne daden paren.
18. Doe mij op 't pad van uw geboden treên ;
Schraag op dat spoor mijn wankelende gangen ;
Daar strekt zich al mijn lust en liefde heen.
Ai! neig mijn hart en vurig zielverlangen,
O Heer! naar uw getuigenis alleen ;
Laat gierigheid mij in haar' strik niet vangen !
19. Wend, wend mijn oog van d' ijdelheden af ;
Verlevendig mijn hart door uwe wegen !
Dat mij 't betreên dier paden vreugd verschaff' ;
Bevestig toch aan uwen knecht den zegen,
Waartoe uw woord hem blijde hope gaf ;
Hij is opregt tot uwe vrees genegen.
20. Weer van mij af de smaadheid, die ik vrees ;
Uw regten, Heer! zijn goed en rein van vlekken,
Waarom ik die gestaâg als heilig prees.
Zie al mijn' lust tot uw bevel zich strekken,

Och!

Och! dat er kracht en leven in mij reez!
Wil die door uw gerechtigheid verwekken!

5. P A U Z E.

21. Dat mij, o H E E R! uw goedertierenheid
Toch overkoom', naar uw beloftenissen;
Dan geef ik aan mijn' smader juist bescheid;
Dan zal hij op zijn' schimp geen antwoord missen
Want ik vertrouw op 't woord, mij toegezeid:
Geen leed zal 't ooit uit mijn geheugen wisschen.
22. Ai! ruk het woord der waarheid niet te zeer
Van mijnen mond: ik hoop op uwe regten,
Waarin Gij trouw gezorgd hebt voor uw eer!
Dan houd ik steeds, o God! met al uw knechten.
Uw heil'ge wet; dan zal ik meer en meer
Daar eeuwig en altoos het hart aan hechten.
23. Dan wandel ik vol moeds op ruimer baan,
Omdat mijn ziel gezocht heeft uw bevelen;
Dan doe ik zelfs aan Koningen verstaan,
Hoe zeer mij uw getuigenissen streelen,
Dan zal ik mij niet schamen, noch uw daan
Uit slaafsch ontzag of dwaze vrees verhelten.
24. 'k Zal uw geboën, die ik opregt bemin,
Mijn hoogst vermaak, mijn zielgenoegen achten:
Ik reken die mijn allergrootst gewin;
Ik grijp er naar, en zal er heil uit wachten;
Ik heb ze lief, en zal met hart en zin,
Al 't geen Gij ooit hebt ingezet, betrachten.

6. P A U Z E.

25. Gedenk aan 't woord, gesproken tot uw' knecht,
Waarop Gij mij verwachting hebt gegeven!
Dit is mijn troost, in druk mij toegelegd;
Dit leert mijn ziel U achter aan te kleven;
Al 't geen uw mond aan mij had toegezegd
Gaf aan mijn hart vertroosting, geest en leven.
26. 't Hoovaardig volk heeft mij op 't felst bespot;
'k Ben echter niet van uwe wet geweken.
Ik dacht, o H E E R! aan hun rampzalig lot,
En uw gerigt, van ouds af reeds gebleken.
Hoe kort var. duur is al het aardsch genot!
'k Heb mij getroost, mijn ziel is niet bezweken.
27. Daar ik moet zien, hoe snoodaards uwe wet
Verlaten, heeft beroering mij bevangen;
Maar van het regt, dat Gij hebt ingezet,
Heb ik gemaakt mijn blijde lofgezangen.
In vreemd'lingschap heeft niets die vreugd belet,
Wat nijpend leed daar mijn gemoed mogt prangen.
28. 'k Heb, H E E R! des nachts aan uw naam gedacht,
Uw wet bewaard, uw deugden niet vergeten.
Dat heil, dien troost hebt Gij mij toegebracht,
En zoo veel tijds heb ik met vreugd gesleten,
Omdat ik uw bevelen nam ik acht,
En die bewaard' in een opregt geweten.

7. P A U Z E.

29. De H E E R is mijn genoegzaam deel, mijn goed
Ik heb gezegd: ik zal uw woord bewaren.
'k Heb U gebeën met mijn geheel gemoed,
Dat zich uw heil aan mij mogt openbaren.
Wees naar uw woord genadig; ai! behoed,
Behoed uw' knecht en red hem uit gevaren!

30. Ik heb bedaald mijn wegen nagegaan :
Mijn' voet gekeerd tot uw getuigenissen ,
En mij gehaast die paden in te slaan ,
Waarin mijn ziel zich nimmer kan vergissen ;
'k Heb niet vertraagd, om, op die effen baan ,
Het doel van uw geboden niet te missen .
31. Een godloos rot heeft mij ten roof gesteld ;
Nogtans heb ik uw wetten niet vergeten ;
Te middernacht heb ik uw' lof vermeld ;
Dan sta ik op, om met een blij geweten
Het regt, dat uw gerechtigheid verzelt,
Tot uwem roem, ten breedsten uit te meten .
32. Ik ben een vriend, ik ben een medgezel
Van allen, die uw' naam ootmoedig vreezen ,
En leven naar uw goddelijk bevel .
O H E E R ! hoe wordt uw goedheid ooit volprezen !
Gij doet op aard' aan alle scheps'len wèl,
Och ! wierd ik in uw wetten onderwezen !

8. P A U Z E.

33. Gij hebt veel goeds bij uwen knecht gedaan :
Hem, naar uw woord, gered uit al zijn nooden .
Leer mij, o H E E R ! een' goeden zin verstaan .
En wetenschap, der dwazen waan ontvloden .
Wijs Gij mij zelf den weg der waarheid aan,
Naardien ik heb geloofd aan uw geboden .
34. 'k Sloeg, eer ik werd verdrukt, het dwaalspoor in ;
Maar nu, geleerd, houd ik uw woord en wegen .
Wat zijt Gij goed ! wat schenkt uw menschenmin
Aan ieder, die U vraagt, al milden zegen !
Leer mij uw wet in haren regten zin ;
En maak mijn hart tot uw geboën genegen !
35. 't Hoogmoedig volk dicht leugens tegen mij ;
Doch ik bewaar van harten uw bevelen .
Hun hart is vet als smeer, vol hoovaardij ;
Dies zullen zij in uwe gunst niet deelen ;
Maar uwe wet, waarin ik mij verblijf ,
Zal met het zoetst vermaak mijn zinnen streelen .
36. 't Is goed voor mij, verdrukt te zijn geweest,
Opdat ik dus uw godlyk regt zou leeren ;
Sints heeft mijn hart voor hoovaardij gevreesd .
Ai ! doe mij steeds uw' wil als heilig eeren !
Ver boven goud, en zilver, en wat meest
Den mensch bekoort, zal ik uw wet waardéren .

9. P A U Z E.

37. Uw hand heeft mij gemaakt en toebereid .
Ai ! maak mij ook verstandig in uw wetten ;
Zoo leer ik uw geboën en heiligheid .
Al wie U vreest, zal op mijn' heilstaat letten,
Verheugd, dat ik, door uwe hand geleid,
Niet vrucht'loos op uw woord mijn hoop mogt zetten .
38. Ik weet, o H E E R ! dat uw gerigten zijn
Gerechtigheid, en Gij mij liet verdrucken
Uit enk'le trouw. Och ! dat uw gunst verschijn' ,
Om mij uit angst en nijpend leed te rukken ;
Troost mij, uw' knecht, die nu angstvallig kwijn ;
Mij is die troost beloofd in ongelukken !
39. Breng over mij al uw barmhartigheên ,
Opdat ik leev' ; want al mijn vergenoegen ,
Al mijn vermaak is in uw wet alleen .
Beschaam, die zoo hoovaardig zich gedroegen,
Wier leugentong zoo valsch mij heeft bestreên ;
Doch ik wil mij naar uw geboden voegen .

40. Dat ieder, die U vreest, zich tot mij keer',
 Die kundig is in uw getuigenissen!
 Maak, dat mijn hart opregt uw lessen eer';
 Dat niets die ooit uit mijne ziel moog' wisschen;
 Opdat ik niet beschaamd word'. Laat, o Heer!
 Laat mij die gunst op aarde nimmer missen'

10. P A U Z E.

41. Mijn ziel bezwijkt, zij is gansch afgemat,
 Daar z' aan uw heil met al haar' lust blijf' hangen;
 Waarop uw woord mij hoop gegeven had.
 Mijn oogen zijn bezweken van verlangen
 Naar 't geen mij was beloofd, terwijl ik bad:
 „Wanneer, o God! zal ik uw' troost ontvangen?"
42. Ik ben, helaas! een' leedren zak gelijk
 Die al zijn vocht heeft in den rook verloren;
 Hoewel ik niet van uwe wetten wijk.
 Hoe lang blijft nog uw' knecht dit leed beschoren?
 Wanneer zult Gij, opdat mijn onschuld blijk'.
 Hen regten, die mijn rust, uit wrevel, storen?
43. Een listig volk heeft, boos en trotsch van aard,
 Tot mijnen val een' diepen put gegraven,
 Hoe zeer uw wet daar tegen zich verklaart.
 Al uw geboën zijn waarheid; 'k wil die staven.
 Ik word vervolgd, met leugentaal bezwaard;
 Help mij, o Heer! ten spijt dier zondeslaven.
44. Zij hebben mij bijkans op aard' vernield;
 Maar ik bleef uw bevelen dierbaar achten.
 Ai! beur mij op; laat mij, met moed bezield,
 Weër leven, en op uwe goedheid wachten!
 Dan zal ik steeds, daar mij uw trouw behield,
 't Getuigenis van uwen mond betrachten.

11. P A U Z E.

45. O H E E R! uw woord bestaat in eeuwigheid.
 Daar 't hemelheir zich schikt naar uw bevelen.
 In uwe trouw, zoo gunstig toegezeid,
 Zal elk geslacht, ja 't eind der eeuwen deelen.
 Deez' aard' is hecht door uwe hand bereid
 Haar stand blijft vast, al wiss'len haar tooneelen.
46. De hemel blijft nog met den aardkloot staan,
 Naar uw bevel; zij allen zijn uw knechten.
 Ik waar' reeds lang in mijnen druk vergaan,
 Indien ik mij met uwe wet en regten,
 Tot mijn vermaak en troost, niet had beraan,
 Om aan uw trouw alleen mijn hoop te hechten.
47. 'k Ben eeuwiglijk gedachtig aan uw woord;
 Want ik ontving door uw bevelen 't leven.
 'k Ben d' uwe, Heer! geleid mij ongestoord;
 Behoud mij toch, naar 't woord aan mij gegeven!
 Ik heb met lust uw wetten nagespoord
 En die gezocht, door uwen Geest gedreven.
48. Der boozen schaar heeft lang op mij gewacht,
 Om mij te doen vergaan in mijn ellenden;
 Ik neem op uw getuigenissen acht.
 Waar ik het oog op aarde heen moog' wenden,
 't Volmaakste vindt een eind, en derft zijn kracht;
 Maar uw gebod is wijd, en zal nooit enden.

12. P A U Z E.

49. Hoe lief heb ik uw wet! het is mijn doel
 Den ganschen dag haar ijv'rig te betrachten.

Hoe listig ook mijn snoode vijand woel',
 'k Heb wijzer' geest en edeler gedachten
 Door uw geboon, wier kracht ik staag gevoel,
 Die 'k eeuwig zal met heil'gen eerbied achten.

50. Ik overtreft mijn leeraars in beleid,
 Want ik betracht al uw getuigenissen.
 Ik overtreft zelfs in voorzigtigheid
 De grijsaards, die de ware godsvrucht missen ;
 'k Bewaard' uw wet, die zulk een licht verspreidt,
 En van mijn heil mij best kan vergewissen.
51. Ik heb mijn' voet geweerd van kwade paan,
 Opdat ik steeds uw woord zou onderhouden.
 'k Heb mij gewacht die wegen in te slaan,
 Die mij van 't spoor der deugd verbijs't'ren zouden ;
 Want Gij hebt mij geleerd daarin te gaan
 Met allen, die op uwen naam betrouwen.
52. Hoe zoet zijn mij uw redenen geweest !
 Geen honig kon 't gehemelt' beter smaken.
 Alleen door uw bevelen krijgt mijn geest
 Verstand van God en goddelijke zaken ;
 Dies heb ik al de leugenpaan gevreesd,
 En zal bedrog en slinksche wegen wraken.

13. P A U Z E.

53. Uw woord is mij een lamp voor mijnen voet,
 Mijn pad ten licht om 't donker op te klaren.
 Ik zwoer, en zal dit met een blij gemoed
 Bevestigen in al mijn levensjaren,
 Dat ik uw wet, die heilig is en goed,
 Door uw genâ, bestendig zal bewaren.
54. Ik ben op 't diepst verdrukt: ai! schenk mij, H E E R !
 Vernieuwde kracht; sterk naar uw woord mijn leven !
 Merk op in gunst, mijn God! hoe ik U eer';
 Hoe hart en mond vrijwillig' offers geven.
 Al! zie daarop met welgevallen neêr;
 Laat in mijn hart uw regten zijn geschreven:
55. Mijn ziel is in mijn hand, steeds in gevaar;
 'k Verlies nogtans uw wet niet uit mijn oogen;
 Zij blijft mijn doel; en, schoon een booze schaar
 Mij strikken heeft gelegd door list en logen,
 Ben ik van uw bevelen hier of daar
 Niet afgedwaald, noch tot hun kwaad bewogen.
56. Ik heb voor mij al uw getuigenis,
 Ter eeuwig' erv', volvaardig aangenomen,
 Naardien mijn hart daardoor vervrolijkt is.
 Ik heb gepoogd mijn lusten in te toomen,
 En 't hart geneigd, om eeuwig en gewis,
 Ten einde toe, uw wetten na te komen.

14. P A U Z E.

57. 'k Haat ranken, vol van kwaad' en bitt're vrucht;
 Maar ik bemin met al mijn hart uw wetten.
 Gij zijt mijn schild, de rots, waarheen ik vlugt;
 Gij kunt en wilt mijn' ondergang beletten.
 'k Vertrouwd' op U, en 't blijft nog staag mijn zucht,
 Om op uw woord mijn vaste hoop te zetten.
58. Gij boozen! wijkt, opdat ik steeds 't gebod
 Van mijnen Heer naauwkeurig moog' bewaren.
 Schraag mij naar uw beloften, o mijn God!
 Opdat ik leev', U lovend' op mijn snaren.
 Dat niemand mijn verwachting ooit bespott';
 Ai! laat die mij toch nooit beschaamdheid baren!

59. Wees Gij mijn steun, dan zal ik, vrij van leed,
Mij dag aan dag in uw geboën vermaken!
Maar Gij, o Heer! die mij behoudt, vertreedt
En stoot hen weg, die uwe wet verzaken,
Want hun bedrog is leugen, 't is gesmeed
Tot mijn verderf; maar 't zal hen zelf' genaken.
60. Al 't godloos volk verdoet G' als schuim van d' aard';
Dies zal ik uw getuigenissen vreezen.
Het heeft mijn ziel verschrikkingen gebaard,
Ja zelfs is mij het haar te berg gerezen,
Als ik op uw gerigten heb gestaard;
Uw oordeel, Heer! kan niet dan vrees'lijk wezen.

15. P A U Z E.

61. Gerechtigheid en regt heb ik gedaan;
Geef mij dan niet in 's onderdrukkers handen!
Wees Gij mijn borg, en neem de regtzaak aan
Van uwen knecht, daar Gij hem aan ziet rauden;
Laat trotschaards toch niet stout'lijk meer bestaan,
Mij, naar hunn' wensch, te knellen in hun banden!
62. Mijn oogen zijn bezweken, rood geschreid,
In 't uitzien naar uw heil met heet verlangen;
Het heil, aan mij regtvaardig toegeleid.
Ai! wisch dan toch de tranen van mijn wangen!
Doe bij uw' knecht naar uw goedgunstigheid;
Leer mij uw wet, dan zal ik troost ontvangen.
63. Ik ben uw knecht, geef mij dan regt verstand,
Zoo zal ik uw getuigenissen leeren.
Nu is het tijd, dat 's H E E R E N regterhand
Haar kracht vertoon', in 't godloos kwaad te weren;
Men schendt uw wet zoo stout van alle kant,
Men schroomt niet meer uw' grooten naam t' ontêeren.
64. 'k Heb uw geboën, mijn God! dies meer dan goud,
Ja 't fijnste goud, bemind; en uw bevelen,
In alles, regt en vlekkeloos geschouwd,
Op 't hoogst volmaakt tot in hun miuste deelen;
'k Heb op geen pad der valsheid mij betrouwd,
Maar dat gehaat, hoezeer 't mijn vleesch kon streelen.

16. P A U Z E.

65. Hoe wonderbaar is uw getuigenis!
Dies zal mijn ziel die ook getrouw bewaren;
Want d' oop'ning van uw woorden zal gewis,
Gelijk een licht, het donker op doen klaren;
Zij geeft verstand aan slechten, wien 't gemis
Van zulk een' glans een' eeuw'gen nacht zou baren.
66. Ik heb mijn' mond begeerig opgedaan,
Ik heb verlangd, gehijgd naar uw geboden.
Zie, zie mij dan met gunstig' oogen aan,
En wees mij nu genadig in mijn nooden,
Naar 't regt van hen, die, deugdzaam van bestaan,
Uit liefde tot uw' naam van 't kwade vloten!
67. Maak in uw woord mijn' gang en treden vast,
Opdat ik mij niet van uw paân moog' keeren!
En wordt mijn vleesch door 't kwade licht verrast,
Ai! laat het mij toch nimmer overheeren!
Verlos mij, Heer van 's menschen overlast,
Dan zal ik U, naar uw bevelen, eeren!
68. Uw aangezicht vertoon' aan uwen knecht
Een vriend'lijk oog, een troostrijk liefdeteeken;
Leer mij den eisch van 't altoos heilig regt.
Ik stort, bedrukt, geheele tranenbeken,

Omdat men U gehoorzaamheid ontzegt
En zich niet schaamt uw wetten te verbreken.

17. P A U Z E.

69. Gij zijt vermaakt, Gij zijt regtvaardig, H E E R !
Uw oordeel rust op d' allerbeste wetten ;
Uw loon, uw straf beantwoordt aan uw eer.
Gij eischt van ons, dat w' op uw waarheid letten ;
Dat wij altoos op hoogen prijs uw leer
En 't heilig regt van uw getuig'nis zetten.
70. Mijn ijver heeft van smart mij doen vergaan,
Omdat uw woord zoo schand'lijk wordt vergeten .
Mijn vijand ziet dat met verachting aan.
Uw woord is rein, dat mag gelouterd heeten ;
Uw knecht wil zich daar daaglijks meê beraan ;
Hij heeft het lief, wijl 't hem zijn' pligt doet weten.
71. Ik ben wel klein, veracht, maar niet verleid ;
'k Vergeet in smaad noch armoë uw bevelen.
Uw regt, o Heer ! is regt in eeuwigheid ;
Gij zult aan elk zijn loon of straffen deelen.
Uw wet, waarin zich steeds uw glans verspreidt,
Kan mij door 't licht der zuiv're waarheid streelen.
72. Als 't mij benaauwd of bang gevallen is,
Dan heb ik mij vermaakt in uw geboden.
De zuiverheid van uw getuigenis
Blinkt altoos uit, zelfs in de zwaarste nooden ;
Leer mij 't verstaan, zoo leeft mijn ziel gewis,
Het naar verderf in eeuwigheid ontvloden !

18. P A U Z E.

73. Ik riep U aan, o H E E R ! met al mijn hart :
Verhoor mij, en ik zal uw wet bewaren !
Ik riep U aan, in druk en leed verward ;
Verlos mijn ziel uit angsten en gevaren :
Dan houd ik uw getuig'nis, en in smart
Zie ik daar troost en wijsheid uit vergaen.
74. Ik heb somtijds het scheemrend morgenlicht
Verrast, om U mijn schreijen te doen hooren ;
'k Heb op uw woord gehoopt, en mijn gezigt,
Eer nog het uur der nachtwak was geboren,
Den slaap ontroofd, om, naar mijn' lust en pligt,
De wijsheid van uw reednen na te sporen.
75. Hoor, H E E R ! mijn stem naar uw goedgunstigheid,
En geef mij naar uw regten kracht en leven !
Zij naadren mij, wier list mijn' val bereid ;
Zij zijn in 't kwaad, in 't listig kwaad bedreven,
En wijken van uw wet, zoo wijd verleid,
Terwijl zij zich aan boosheid overgeven.
76. Maar, H E E R ! Gij zijt nabij, Gij ziet mij aan ;
De waarheid is aan uw geboón verbonden.
Ik wist van ouds reeds uit uw woord en daan,
Dat al, wat Gij getuigd hebt, ongeschonden
En vlekkeloos voor eeuwig zal bestaan.
Gevestigd op onwankelbare gronden.

19. P A U Z E.

77. Zie mijn ellend', o Heer ! en help uw' knecht,
Want uwe wet is in mijn hart geschreven !
Al ! twist Gij zelf mijn twistzaak naar uw regt,
Verlos mij, sterk met nieuwen moed mijn leven,
Naar 't godlijk woord, mij gunstig toegezegd,
En mij ten troost in angst en drift gegeven !

78. Het heil is ver van 't goddeloos geslacht,
Dat, gansch vervreemd van deugd en reine zeden,
Den inhoud van uw wetten niet betracht.
O H E E R ! hoe veel zijn uw barmhartigheden !
Ai ! beur mij op, vernieuw mijn levenskracht,
Naar 't godlijk regt; verhoor toch mijn gebeden.
79. 't Getal van mijn vervolgers is zeer groot,
Van hen, die mij als weërpattijders haten;
Maar 'k wijk van uw getuig'nis in geen nood.
Ik heb gezien, hoe zij, die U vergaten,
Trouw'loosheid doen. Gij weet, hoe 't mij verdroot,
Als ik hen zag uw heilig woord verlaten.
80. Ai ! zie, o H E E R ! dat ik uw wet bemijn;
Uw gunst vernieuw' mijn leven en mijn krachten !
Uw godlijk woord is waarheid van 't begin;
Uw regt heeft nooit verandering te wachten;
Dies houdt ik dat met een' verblijden zin;
Leer door uw' Geest mij dat gestaag betrachten.

20. P A U Z E.

81. Toen Vorsten mij vervolgden zonder reën,
Vreesd' ik uw woord, met die uw heil beminden.
Ik ben verblijd om uw goedgunstigheên,
Die meer en meer mij aan uw dienst verbinden.
'k Vind grooter vreugd' in uw beloft' alleen,
Dan hij, die ooit een' grooten buit mogt vinden.
82. Ik haat bedrog en valsheid van gemoed,
'k Heb in mijn hart een' gruwel van die zonden;
'k Bemijn uw wet, die mijne ziel behoedt.
Ik loof o H E E R ! aan uwe dienst verbonden,
U zevenmaal des daags, om al het goed
En 't regt, in uw gerechtigheid gevonden.
83. Wat vrêe heeft elk, die uwe wet bemint !
Zij zullen aan geen' hinderpaal zich stooten.
Ik, H E E R ! die al mijn blijdschap in U vind,
Hoop op uw heil met al uw gunstgenooten;
'k Doe uw geboën opregt en welgezind;
Uw liefdedienst heeft mij nog nooit verdrotten.
84. Mijn ziel bewaart uw trouw getuigenis;
Die heb ik lief, ook doe ik uw bevelen.
Uw woord kan mij, ofschoon ik alles miss',
Door zijnen smaak, en hart en zinnen streelen.
Gij weet mijn' weg, en hoe mijn wandel is;
'k wil niets daarvan voor U, mijn God ! verhelen.

21. P A U Z E.

85. O H E E R ! sla toch op mijn geschrei uw oog;
Wil, naar uw woord, mijn' geest verstandig maken !
Zie gunstig op mij neder van omhoog;
Laat mijn gebed voor uwen troon genaken !
Red, daar mij 't leed zoo diep ter nederhoog,
Red mij naar uw beloft', en rigt mijn zaken !
86. Dan vloeit mijn mond steeds over van uw eer,
Gelijk een bron zich uitstort op de velden;
Wanneer ik door uw' Geest uw wetten leer,
Dan zal mijn tong uw redenen vermelden;
Want uw geboën zijn waarlijk regt, o Heer !
Gij zult de vlijt van die U zoekt vergelden.
87. Kom mij te hulp; mijn ziel, die U verbeidt,
Heeft uw bevel met lust en liefd' ontvangen.
Ik haak, o H E E R ! naar 't heil, mij toegezeid;

Bestier in gunst naar uwe wet mijn gangen.

Al mijn vermaak stel ik, met rijk beleid,
In uw gebod, dat is mijn hoogst verlangen.

18. Gun leven aan mijn ziel, dan looft mijn mond

Uw trouwe hulp; stier mij in rechte sporen.

Gelijk een schaap heb ik gedwaald in 't rond,

Dat, onbedacht, zijn' herder heeft verloren!

Ai! zoek uw' knecht, schoon hij uw wetten schond,

Want hij volhardt naar uw geboën te hooren!

P S A L M 120.

Riep tot den oorsprong aller dingen, Tot
God, in mijn bekommelingen, En Hij verhoor-
de mijn gebeden, Naar zijne goedertierenheden.
O HEER! doe mij den strik ontslippen Der
veinzerij en valsche lippen; Behoed mij voor
de bitse tong, Die mij met leugentaal besprong.

2. Wat voordeel zal 't bedrog u baren,
Vermetel rot van lasteraren?
Wat voordeel zal u in dit leven
Uw bitse tong, uw boosheid geven?
Gij haalt op u, o leugensprekers!
De pijlen eenes sterken wrekers,
En een' jeneverkolengloed,
Waardoor gij haast verbranden moet.
3. Wee mij, die rust en hulp moet derven,
In Mesch als een vreemd'ling zwerven.
En steeds in Kedars tenten wonen,
Bij menschen, die mij bitter honen!
Ik heb reeds lang mij opgehouden
Bij hen, die nooit op God betrouwden;
Bij hen, die, tot mijn bitterst wee,
Een' afschrik hebben van den vreë.
4. Ik zoek den vreë steeds aan te kweeken;
Maar kan er nauwelijks van spreken,
Of 'k zie mijn reden afgebroken,
En hen tot woed' en krijg ontstoken.

P S A L M 121.

Sla d' oogen naar 't gebergte heen, Van waar
ik

ik dag en nacht Des Hoogsten bijstand wacht.
Mijn hulp is van den HEER alleen, Die hemel,
zee en aarde Eerst schiep, en sints bewaarde.

2. Hij is, al treft u 't felst verdriet,
Uw wachter, die uw' voet
Voor wankelen behoedt;
Hij, Israels Wachter, sluimert niet
Geen kwaad zal u genaken;
De HEER zal u bewaken.
3. Zijn wacht, waarop men hopen mag,
Zal, daar zij u bedekt,
En u ter schaduw strekt,
De maan bij nacht, de zon bij dag,
In koud' en gloeft veruind'ren,
Opdat zij u niet hind'ren.
4. De HEER zal u steeds gadeslaan,
Opdat Hij in gevaar
Uw ziel voor ramp bewaar'.
De HEER, 't zij g' in of uit moogt gaan,
En waar g' u heen moogt spoeden,
Zal eeuwig U behoeden.

P S A L M 122.

Ik ben verblijd, wanneer men mij Godvruchtig
opwekt zie wij staan Gereed, om naar Gods huis
te gaan, Kom, ga met ons, en doe als wij! Jeru-
zalem, dat ik bemin! Wij treden uwe poorten in;
Daar staan, o Godstad! onze voeten. Jeruzalem is
wel gebouwd, Wel zaamgevoegd; wie haar beschouwt,
Zal haar voor 's Bouwheers kunstwerk groeten.

2. De stammen, naar Gods naam genoemd,
Gaan derwaarts op, daar elk zich buigt
Naar d' ark, die van Gods gunst getuigt;
Daar elk zijn' naam belijdt en roemt.
Want d' achtb're zetel van 't gerigt
Is daár voor Davids huis gesticht;
De regterstoelen staan daar binnen.

Bid, met een algemeene stem,
Om vrede voor Jerúzalem;
Het ga hun wèl, die u beminnen!

3. Dat vreed' en aangename rust,
En milde zegen u verblij';
Dat welvaart in uw vesting zij,
In uw paleizen vreugd' en lust!
Om vriend en broed'ren spreek ik nu:
De vrede zij en blij' in u!
Nooit moet haar nijd of twist verkloeken,
Om 's H E E R E N huis, in u gebouwd,
Daar onze God zijn woning houdt,
Zal ik het goede voor u zoeken.

P S A L M 123.

I k hef tot U, die in den hemel zit! Mijn' oogen
op, en bid. Gelijk een knecht ziet op de hand
zijns heeren, Om nooddrift te begeeren, En 't
oog der maagd is op haar vrouw geslagen, Om
hulp of gunst te vragen; Zoo slaan wij 't oog
op onzen HEER, tot Hij Ook ons genadig zij!

2. Geef ons genâ, geef ons genâ, o H E E R !
En red ons tot uw eer.
Wij zijn reeds moè van al de schamp're woorden,
Die wij van smaders hoorden.
Ons treurig hart is moè van al het spotten,
En 't honend zamenrotten
Der hoovaardij, die needrigen veracht,
En weelderig belacht.

P S A L M 124.

D at Israël nu zegge, blij van geest: Indien de HEER,
die bij ons is geweest; Indien de HEER, die ons
heeft bijgestaan, Toen 's vijands heir en aanval werd
gevreesd, Niet had gered, wij waren lang vergaan.

2. Dan hadden zij ons levendig vernield,
Hun heete toorn had ons gewis ontziend,
Bedolven in een' diepen jammervloed;
Dan had een stroom, dien niemand tegenhiel,
Ons gansch vermoord, had God het niet verhoed.
3. Dan had geen mensch naar onze klagt gehoord;
Dan had een zee van rampen ons versmoord.
Geloofd zij dies de H E E R, die redt van 't graf,
Die ons, schoon wreed vervolgd van oord tot oord,
Tot eenen roof niet in hun tanden gaf.
4. W' ontkwamen haast des vogelvangers net,
Den loozen strik, tot ons bederf gezet;
De strik brak los, en wij zijn vrij gemaakt;
De H E E R is ons tot hulp op ons gebed;
Die God, die aard' en hemel heeft gemaakt.

P S A L M 125.

Hij zal noch wank'len, noch bezwijken, Die op
den H E E R vertrouwt, En op zijn goedheid bouwt;
Hij zal, als Zions berg, nooit wijken, Wiens grond-
slag door geen aardsch vermogen Ooit wordt bewogen.

2. Gelijk 't gebergt', dat hoog gerezen
Om Salem ligt gespreid;
Zoo is, in eeuwigheid,
De H E E R rondom hen, die Hem vreezen;
Rondom zijn volk, 't welk Hij wil hoeden
Voor tegenspoeden.
3. Want hoe de boozen zich doen schromen
Door wreede heerschappij,
Nog zal hun dwing'landij
Niet rusten op het lot der vromen;
Opdat zij nooit, van 't regt geweken,
Zich zelven wreken.
4. Geef, H E E R! den goeden uwen zegen;
Doe wel aan 't vroom gemoed;
Maar hem, die onregt doet,
En die zich neigt tot kromme wegen,
Zal God verdoen; doch Isrel leven.
En vrede geven.

P S A L M 126.

Waaneer de H E E R! uit 's vijands magt, 't Ge-
vangen Zion wederbragt, En dat verlost' uit nood
en pijn, Scheen 't ons een blijde droom te zijn. Wij
H lach-

2. God heeft bij ons wat groots verrigt;
Hij zelf heeft onzen druk verligt;
Hij heeft door wond'ren ons bevrijd;
Dies juichen wij, en zijn verblijd.
Breng, HEER! al uw gevang'nen weder;
Zie verder op uw erfvolk neder;
Verkwik het, als de watervloed,
Die 't zuiderland herleven doet.
3. Die hier bedrukt met tranen zaait,
Zal juichen, als hij vruchten maait.
Die 't zaad draagt, dat men zaaijen zal,
Gaat weenend voort, en zaait het al;
Maar hij zal, zonder ramp te schromen,
Eerlang met blijdschap wederkomen,
En met gejuich, te goeder uur,
Zijn schoven dragen in de schuur.

P S A L M 127.

2. Vergeefs van 's morgens vroeg geslaafd
Tot 's avonds, en het brood der smart
Gegeten, met geen angstig hart;
Vergeefs den ganschen dag gedraafd;
God geeft het, hoe een ander schraap'
Dien Hij bemint, als in den slaap.
3. Zoo gaat het elk, dien God bemint.
Wie kind'ren voortbrengt tot Gods eer,
Verkrijgt een erfdeel van den HEER;
Wie zich met kroost gezegend vindt,
Dat zich opregt en dankbaar toont,
Ziet al zijn zorg naar wensc'a beloont.
4. Gelijk de pijlen in de hand
Eens sterken helds, die, fier en blij,
Door hunne kracht zijn wefpartij

Doet zwichten voor zijn' tegenstand:
Zoo zijn ook, tot der vaadren vreugd,
De brave zonen hunner jeugd.

5. Welzalig hij, die, als een held,
Deez' pijlen in zijn' koker gaart,
En zijne zonen ziet gespaard.
Zij zullen, schaamrood noch ontsteld,
Het hoofd den weêrpartij'dren biên,
En in de poort voor hen niet vliên.

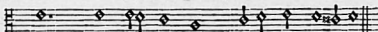
P S A L M 128.

U mag men zalig heeten, Dien 's HEEREN vrees
bekoort; Die, met een goed geweten, Steeds wan-
delt naar zijn woord. Gij zult uw nooddruft vin-
den Door d' arbeid van uw hand; Wat g' u moogt
onderwinden, Komt, naar uw' wensch, tot stand.

2. Uw echtvriendin zal bloeijen
Gelijk een wijnstok tiert,
Die, vruchtrijk onder 't groeijen,
Uw' huismuur dekt en siert,
Niets zal uw welvaart stuiten;
Uw kroost zal blij en frisch,
Als groen' olijvenspruiten,
Versieren uwen disch.
3. Dit lot is u beschoren,
Zoo gij, met diep ontzag,
Naar 's HEEREN wet blijft hooren.
Voor u zal, dag aan dag,
Het heil uit Zion vloeijen.
Gij zult, zoo lang gij leeft,
Jeruzalem zien bloeijen,
't Welk God zijn' zegen geeft.
4. Blijft gij op Hem betrouwen.
Dan zult gij, op uw beê,
't Kroost van uw kroost aanschouwen.
In Israël zij vreê!

P S A L M 129.

Men heeft mij fel benaauwd van jongs af aan,
Zegg' Isrel nu! men juichte, toen wij vie-
len; Men heeft mij reeds van jongs af leed ge-
daan;

daán; Geen overmagt kon m' echter ooit vernielen.

2. Men heeft mijn' rug door ploegers diep geploegd;
Die hebben wreed hun voren lang getogen,
En smart bij smart tot mijn verderf gevoegd,
Voor 't kernen doof, en wars van mededoogen.
3. De H E E R, die goed, doch ook regtvaardig is,
Hieuw gunstig af der goddeloozen touwen.
Dat smaad hen treff', en dat hun aanslag miss';
Drijf hen terug, die Zion rampen brouwen!
4. Maak hen gelijk aan 't lichtverdorrend gras,
Dat hier en ginds gezien wordt op de daken;
Dat, eer men 't plukt', alreë verwelkerd was.
Ontbloom van grond om wortels in te maken.
5. Maak z' als dat gras, waarmee de maaier nooit,
Wanneer hij gaart, de nijv're hand zal vullen,
Dat in den oogst geen garvenbinders ooit,
Bij één gepakt, in d' armen dragen zullen.
6. Waarvan ook geen voorbijgaand wandelaar
Ooit zeggen zal: God will' uw' oogst vermeëren;
Dat 's H E E R E N gunst zich met uw' arbeid paar'
Wij zegenen u in den naam des H E E R E N.

P S A L M 130.

U it diepten van ellenden Roep ik, met mond
en hart, Tot U, die heil kunt zenden: O H E E R!
aanschouw mijn smart; Wil naar mijn smeekstem
hooren; Merk op mijn jammerklagt; Verleen mij
gunstig' ooren, Daar 'k in mijn' druk versmacht.

2. Zoo Gij in 't regt wilt treden,
O H E E R! en gadeslaan
Onz' ongerechtigheden;
Ach! wie zal dan bestaan?
Maar neen, daar is vergeving
Altijd bij U geweest;
Dies wordt Gij, Heer! met beving,
Regt kinderlijk gevreesd.
3. Ik blijf den H E E R verwachten;
Mijn ziel wacht ongestoord.
Ik hoop, in al mijn klagten,
Op zijn onfeilbaar woord.
Mijn ziel, vol angst en zorgen,
Wacht sterker op den Heer,
Dan wachters op den morgen;
Den morgen. Ach! wanneer?

4. Hoopt

4. Hoopt op den H E E R, gij vromen!
 Is Israël in nood,
 Er zal verlossing komen;
 Zijn goedheid is zeer groot;
 Hij maakt, op hun gebeden,
 Gansch Israël eens vrij
 Van ongeregtigheden:
 Zoo doe Hij ook mij!

P S A L M 131.

Mijn hart verheft zich niet, o H E E R! Mijn
 oogen zijn niet hoog; 'k verkeer, Ik wandel niet in
 't geen te groot, Te vreemd is voor uw' gunstgenoot.

2. Heb ik mijn ziel niet stil gezet,
 En mij verloochend naar uw wet,
 Gelijk het pas gespeende kind
 Zich stil bij zijne moeder vindt!
3. Mijn ziel, die naar den vrede haakt,
 En 't morrend ongenoegen wraakt,
 Is in mij als een kind gespeend,
 En heeft zich met uw' wil veréend.
4. Dat Israël op den H E E R vertrouw',
 Zijn hoop op Gods ontferming bouw',
 En stil berust' in zijn beleid,
 Van nu tot in all' eeuwigheid!

P S A L M 132.

Gedenk aan David, aan zijn leed! Gedenk
 den duur gezworen eed Dien hij, o H E E R!
 U plegtig deed; Dien eed, waarmede zijn hart
 en mond Aan Jakobs God zich dus verbond:

2. „Zoo ik in mijne woning treé,
 „Of klimm' op mijne legersteé;
 „Zoo ik ter nachtrust ga in vreé:
 „Zoo ik de sluim'ring zelfs geheng',
 „Tot dat ik dezen eed volbreng'!”
3. „Tot ik een rustplaats voor den H E E R
 „Gevonden hebb' te zijner eer,
 „Daar Jakobs Magtige verkeer',
 „En Hij, naar mijn gemaakt bestek,
 „Zijn vaste woningen betrekk'!”

4. Zie! 't blij gerucht der Ark liep voort,
En werd in Efrata gehoord;
Wij vonden haar in Jaars oord;
In 't boschrijk veld van Kiriath,
Dat God dusver verkoren had.
5. Wij zullen in zijn woning gaan;
Ons buigen, daar zijn troon zal staan,
En bidden voor zijn voetbank aan.
Sta op tot uwe rust, o H E E R!
Met d' Arke van uw sterkt' en eer!
6. Bekleed, o hoogste Majesteit!
Uw Priesters met gerechtigheid!
Uw gunstvolk juich', door U geleid;
Versmaad hem, dien Gij zalven liet,
Om uwen knecht, om David, niet!

P A U Z E.

7. Tot staving van de waarheid, deed
De H E E R, die van geen wank'len weet,
Aan David eenen duren eed.
„Ik zal (dus sprak Hij) uwen Zoon
„Eens zetten op uw' glorietroon!
8. „Houdt uw geslacht mijn heilverbond,
„En 't vast getuig'nis van mijn' mond,
„Die ik hen leer ten allen stond;
„Dan is hun 't rijksbestuur bereid,
„Op uwen troon, in eeuwigheid.”
9. Want Zion is van God begeerd,
't Wordt met zijn woning hoog verëerd:
„Hier (sprak Hij, die het al beheert),
„Hier zal Ik wonen naar mijz' lust;
„Hier is in eeuwigheid mijn rust!
10. „k Zal Zions, 'k zal der armen spijz',
„Hier zegnen op de ruimste wijz';
„Hier zal Ik, mijnen naam ten prijz',
„De Priesters met mijn heil bekleên,
„En 't volk doen juichen wel te vreên.
11. „Daar zal Ik David, door mijn kracht,
„Een' hoorn van rijkdom, eer en magt
„Doen rijzen uit zijn nageslacht;
„k Heb mijn' gezalfden knecht een licht,
„Een held're lampe toegerigt.
12. „Wat vijand tegen hem zich kant'
„Mijn hand, mijn onweërstaanb're hand
„Zal hem bekleên met schaamt' en schand':
„Maar eeuwig bloeit de gloriekroon
„Op 't hoofd van Davids grooten Zoon.”

P S A L M 133.

A

i ziet! hoe goed, hoe lieflijk is 't, dat zonen
van 't zelfde huis, als broeders, zamen wonen, Daar
't liefdevuur niet wordt verdoofd! 't Is als de zalf op
's Hoo-

2. Die liefdegeur moet elk tot liefde nopen,
Als d' olie, die, van Arons hoofd gedropen,
Zijn baard en kleederzoom doortrekt,
Z' is als de dauw, die Hermons kruin bedekt,
Die Zions top met vruchtbaar vocht besproeit,
En op zijn bergen nedervloeit.
3. Waar liefde woont, gebiedt de H E E R den zegen ;
Daar woont Hij zelf, daar wordt zijn heil verkregen,
En 't leven tot in eeuwigheid!

P S A L M 134.

2. Heft uwe handen naar omhoog ;
Slaat naar het heiligdom uw oog,
En knielt eerbiedig voor Hem neer ;
Looft, looft nu aller heeren H E E R !
3. Dat 's H E E R E N zegen op u daal',
Zijn gunst uit Zion u bestraal' !
Hij schiep 't heelal, zijn' naam ter eer.
Looft, looft dan aller heeren H E E R !

P S A L M 135.

2. God is goed! looft Hem te zaam
Met gezang en snarenspeel ;
Prijst zijn' liefelijken naam :
Want de H E E R heeft Israël
Zich ten eigendom geschikt ;
Jakob door zijn heil verkwikt.

3. God is groot! ik weet, dat Hij
Hooger is dan alle goón;
Onze God voert heerschappij!
Hij beheerscht van zijnen troon
Hemel, afgrond, zee en aard'.
God is aller hulde waard!
4. 't Eind der aard' werpt dampen uit
Door Gods magt, die 't al volbrengt.
En met 's donders schor geluid
Bliksemvuur en regen mengt;
God brengt winden, door één woord,
Uit zijn schatgewelven voort.
5. God, die vrees'lijk is en groot,
Sloeg, zijn' heil'gen naam ter eer.
Alle d' eerstgeboornen dood;
Velde vee en menschen neêr;
Daar Hij teek'nen van zijn kracht
Over gansch Egypte bragt.
6. Hij verbaasde Faro's hof.
Sloeg de volkeren alom;
Wierp de koningen in 't stof:
Sihon, Og, en 't vorstendom
Van den trotschen Kanariet
En den stouten Amoriet.
7. Isrel kwam door 's Hoogsten hand
In 't bezit van hunnen staat;
God gaf hun gezegend land
Tot een erf aan Jakobs zaad.
H E E R! uw naam en majesteit
Blijven tot in eeuwigheid.

P A U Z E.

8. Van geslachte tot geslacht
Wordt, naar onzen durer pligt,
Bij het volk uw gunst herdacht;
Wyl Gij zelf, o H E E R! hen rigt,
En aan hen, schoon diep in schuld,
Met berouw gedenken zult.
9. D' afgoón van het Heidendom,
Goud of zilver, goón in schijn,
Hebben lippen, maar zijn stom;
Zij, die 't werk van menschen zijn,
Daar men geenen geest in vindt,
Hebben oogen, maar zijn blind.
10. Ooren ziet men aan hun hoofd,
Maar zij hooren er niet meê;
Zij, van ademtogt beroofd,
Zijn nog minder dan het vee.
Die tot hen om hulp genaakt
Worde hun gelijk gemaakt!
11. Israëllers, looft al t' zaam
Uwen God, den God der eer!
Loof, Aârons huis, zijn' naam!
Huis van Levi, loof den H E E R!
Looft, grij allen, die Hem vreest,
Looft Hem met verheugden geest!
12. Zion, loof met dank'bre stem
God, uw' H E E R! die eeuwig leeft,
En het schoon Jerúzalem
Door zijn woning luister geeft!
Loof Hem voor uw heilrijk lot;
Loof al juichend uwer God!

P S A L M 136.

Looft den HEER, want Hij is goed; Looft
 Hem met een blij gemoed; Want zijn gunst,
 alom verspreid, Zal bestaan in eeuwigheid!

2. Looft den grooten God, wiens troon
 Hooger rijst dan die der goën;
 Want zijn gunst, alom verspreid,
 Zal bestaan in eeuwigheid!
3. Looft der heeren Opperheer;
 Buigt u needrig voor Hem neer;
 Want zijn gunst, alom verspreid,
 Zal bestaan in eeuwigheid!
4. Looft Gods magt, die, onbeperkt,
 Gadelooze wond'ren werkt;
 Want zijn gunst, alom verspreid,
 Zal bestaan in eeuwigheid!
5. Looft Gods wijsheid: door zijn woord
 Bragt Hij al de heemlen voort;
 Want zijn gunst, alom verspreid,
 Zal bestaan in eeuwigheid!
6. D' aard' hief uit der waatren schoot
 Zich omhoog, toen 't God gebood;
 Want zijn gunst, alom verspreid,
 Zal bestaan in eeuwigheid!
7. God schiep aan des hemels trans
 Groote lichten, rijk van glans;
 Want zijn gunst, alom verspreid,
 Zal bestaan in eeuwigheid!
8. Aan de zon schonk Gods gezag
 D' opperheerschappij bij dag;
 Want zijn gunst, alom verspreid,
 Zal bestaan in eeuwigheid!
9. Maan en starren, min in pracht,
 Schonk Hij heerschappij bij nacht;
 Want zijn gunst, alom verspreid,
 Zal bestaan in eeuwigheid!

1. P A U Z E.

10. Looft Hem, die Egypte's Staat
 Sloeg in 't eerstgeboren zaad;
 Want zijn gunst, alom verspreid,
 Zal bestaan in eeuwigheid!
11. Looft den Heer, wiens heerschappij
 Isrel voerd' uit slavernij;
 Want zijn gunst, alom verspreid,
 Zal bestaan in eeuwigheid!
12. Looft den Heer, wiens sterke hand
 Isrel leidd' uit Faro's land;
 Want zijn gunst, alom verspreid,
 Zal bestaan in eeuwigheid!

13. Looft Hem, die het roode meir
Heeft verdeeld voor Mozes heir;
Want zijn gunst, alom verspreid,
Zal bestaan in eeuwigheid!
14. Die, door dien verdeelden plas,
Israëls geleider was;
Want zijn gunst, alom verspreid,
Zal bestaan in eeuwigheid!
15. Die vorst Faro's legermagt
In de Schelfzee t' onderbragt;
Want zijn gunst, alom verspreid,
Zal bestaan in eeuwigheid!
16. Die zijn volk, als bij de hand,
Leidde door woestijn en zand;
Want zijn gunst, alom verspreid,
Zal bestaan in eeuwigheid!
17. Die, tot wering van het geweld,
Koningen heeft neêrgeveld;
Want zijn gunst, alom verspreid,
Zal bestaan in eeuwigheid!
18. Die de Vorsten, trotsch van moed,
Heeft doen smoren in hun bloed;
Want zijn gunst, alom verspreid,
Zal bestaan in eeuwigheid!

2. P A U Z E.

19. Looft Hem, die den Amoriet
Van zijn' grootschen zetel stiet;
Want zijn gunst, alom verspreid,
Zal bestaan in eeuwigheid!
20. Looft Hem, wiens geduchte magt
Bazans Koning t' onderbragt,
Want zijn gunst, alom verspreid,
Zal bestaan in eeuwigheid!
21. Die hun land, dat d' oogen streelt,
Israël heeft toegedeeld;
Want zijn gunst, alom verspreid,
Zal bestaan in eeuwigheid!
22. Looft Hem, nu die erfenis,
Naar zijn woord, bevestigd is;
Want zijn gunst, alom verspreid,
Zal bestaan in eeuwigheid!
23. Die, in onzen lagen stand,
Ons genadig bood de hand;
Want zijn gunst, alom verspreid,
Zal bestaan in eeuwigheid!
24. Die ons, onder 't leed gebukt,
Heeft uit 's vijands magt gerukt;
Want zijn gunst, alom verspreid,
Zal bestaan in eeuwigheid!
25. Looft Hem, looft Hem, al wat leeft!
Die al 't vleesch zijn voedsel geeft;
Want zijn gunst, alom verspreid,
Zal bestaan in eeuwigheid!
26. Geeft den God des hemels eer;
Lof zij aller scheps'len Heer';
Want zijn gunst, alom verspreid,
Zal bestaan in eeuwigheid!

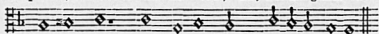
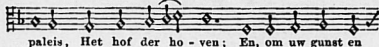
P S A L M 137.

Wij zaten neer, wij weenden langs de zoo-
 men Van Babylons wijd uitgebreide stroomen;
 Elk stortte daar zijn bitt're jammerklagt, Als
 hij niet smart aan 't heilig Zion dacht! Elk,
 wars van vreugd' en vrolijke gezangen, Liet
 daar zijn harp aan somb're wilgen hangen.

2. De vijand dorst, bij al ons leed, ons tergen;
 't Gevangen volk, in zijne jamu'ren, vergen,
 Dat elk zijn hart, schoon overstelpt, bedwong,
 En een gezang uit Zions lied'ren zong!
 Hoe zou (zeid' elk), ons, die in rampen zwoegen,
 In 't vreemd gewest een lied des H E E R E N voegen?
3. Jeruzalem! dat, zoo ik u vergete,
 Mijn regterhand niet van zich zelve wete!
 Dat mijne tong aan mijn gehemelt' kleeve'
 Indien ik u niet steeds mijn achting geev';
 Zoo ramp of leed mijn hart van Zion scheure,
 En ik Gods Stad mijn hoogste vreugd niet keure!
4. Gedenk o H E E R ! gedenk aan d' Edomiten,
 Aan Salems dag, toen wij ons land verlieten;
 Dien bitt'ren dag, zoo vol van grievend leed;
 Gedenk aan hen, die, zoo ontaard en wreed,
 Nog zeiden, toen z' ons zagen overvallen:
 „Ontbloot, ontbloot ten grondslag toe hun wallen!”
5. O Babylon! wij zien eerlang u straffen,
 Gelukkig hij, die u zal loon verschaffen;
 Die u vergeldt al wat g' ons hebt misdaan:
 Gelukkig hij, die u ter neer zal slaan,
 Uw kinderkens zal grijpen, o gij trotschen!
 En wreedelijk verplett'ren aan de rotsen.

P S A L M 138.

Zal met mijn gansche hart uw eer Vermel-
 den, Heer! U dank bewijzen; 'k Zal U in 't midden
 van de goon, Op hoogen toon, Met psalmen prij-
 zen! Ik zal mij buigen, op uw' eisch, Naar uw pa-

2. Door al uw deugden aangespoord,

Hebt Gij uw woord

En trouw verheven;

Gij hebt mijn ziel, op haar gebed,

Verhoord, gered,

Haar kracht gegeven.

Al 's aardrijks Vorsten zullen, H E E R!

Uw' lof en eer

Alom doen hooren;

Wanneer de rede van uw' mond,

Op 't wereldrond,

Hun klinkt in d' ooren.

3. Dan zingen zij, in God verblijd,

Aan Hem gewijd,

Van 's H E E R E N wegen;

Want groot is 's H E E R E N heerlijkheid;

Zijn Majesteit

Ten top gestegen;

Hij slaat toch, schoon oneindig hoog,

Op hen het oog,

Die needrig knielen;

Maar ziet van ver met gramschap aan

Den ijd'len waan

Der trotsche zielen.

4. Als ik, omringd door tegenspoed,

Bezwijken moet,

Schenkt Gij mij leven;

Is 't, dat mijns vijands gramschap brandt,

Uw regterhand

Zal redding geven.

De H E E R is zoo getrouw als sterk:

Hij zal zijn werk

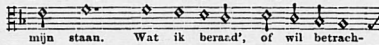
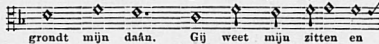
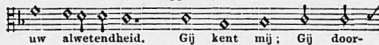
Voor mij volenden!

Verlaat niet wat uw hand begon:

O Levensbron!

Wil bijstand zenden.

P S A L M 139.

2. G' om-

2. G' omringt mijn gaan en liggen, Gij,
O Heer! zijt altoos nevens mij.
Uw onbepaalde wetenschap
Kent mijnen weg van stap tot stap:
Geen woord is nog mijn tong ontgleeder,
Of Gij, Gij weet alreeds mijn reden.
3. Gij hebt van acht'ren mij bezet;
Vooruit wordt mij de vlugt belet;
Ik word bepaald door uwe hand.
Hoe zou ik, met mijn zwak verstand,
Naar uwe wond're kennis streven?
Z' is mij te groot, te hoog verheven.
4. Waar zou ik uw en Geest ontvliên?
Waar zou m', o Heer! uw oog niet zien?
Al voer ik op naar 's hemels trans,
Daar zijt Gij, daar vertoont G' uw' glans!
Al daald' ik zelfs ter helle neder,
Daar vond ik ook uw aanschijn weder.
5. Al nam ik van den dageraad
De vleugelen des lichts te baat;
Al waar' aan 't uiterste der zee
De plaats van mijne legersteê;
Dáár zoud' ook uwe hand mij leiden,
Uw regterhand niet van mij scheiden.
6. Indien ik zeg: „de donkerheid
„Bedeckt mij voor uw majesteit!”
Dan is de nacht een helder licht,
Dat mij ontdekt aan uw gezigt.
Voor U, o Heer! is 't aaklig duister
Den dag gelijk in glans en luister.
7. Gij hebt mijn gansch gestel doorgrond,
Zelfs voor mijn' eersten levensstond.
Ik ben verbazend voortgebracht.
Op 't nagaan van uw wond're magt,
Sla ik verrukt het oog naar boven;
'k Zal U, mijn Schepper! altoos loven.

P A U Z E.

8. Mijn ziel bepeinst uw wonderdaân,
Die al 't begrip te boven gaan.
Uw oog heeft mijn gebeent verzeld,
Toen ik, verborgen, zaamgesteld
Als een borduursel, lag verscholen;
Van mij was niets voor U verholen.
9. Gij hebt, wjl niets uw oog weêrhoudt,
Mijn' ongevormden klomp beschouwd;
Ja, Gij, wiens wijsheid nimmer faalt,
Hadt mijn' geboortestond bepaald;
Eer iets van mij begon te leven,
Was alles in uw boek geschreven.
10. Hoe dierbaar zijn m' uw wonderdaân!
Zij zijn onmoglijk na te gaan.
Hoe menigvuldig zijn z', o Heer!
Zou ik die tellen? ik zou veeleer
't Getal der korlen zands bepalen.
Uw wond'ren zijn niet af te malen.
11. Wanneer ik in den nacht ontwaak,
Ben ik bij U, mijn zielvermaak.
O God! laat door uw groote magt
De boozen worden omgebracht;
Doe, doe hen voor uw' arm bezwijken,
Gij, bloedvergieters! Gij moet wijken.

12. Stel hunnen hoogmoed perk en paal:
Zij honen U door snoode taal;
Z'ontzien zich niet U, t'allen stond,
Te lasteren met hart en mond;
Daar zij, ten spot van uw vermogen,
Al uwer haatren trots verhoogen.
13. Zou 'k hen niet haten in mijn hart,
Wier snoode haat uw goedheid tart?
Zou ik hen, die U weêrstand biën,
Niet met verdrietig' oogen zien?
'k Zal hen altijd volkomen haten,
Die trotsch'lijk uwe dienst verlaten.
14. Doorgrond m', en ken mijn hart, o Heer!
Is 't geen ik denk niet tot uw eer?
Beproof m', en zie, of mijn gemoed
Iets kwaads, iets onbehoorlijks voed';
En doe mij toch, met vaste schreden
Den weg ter zaligheid betreden!

P S A L M 140.

O H E E R! verlos mij uit de handen, Waarin
de booze mij beknelt; Behoed mij voor des wreed-
aards handen, Voor, dwing'landij en woest geweld.

2. Red mij van hen, die kwaad bedenken,
Die daaglijks zamen zich beraân,
Om mij door 't oorlogszwaard te krenken,
En t' eenemaal ter neêr te slaan.
3. Hun tongen scherpen zij als slangen:
Zij smeden valscheit en bedrog;
Zij passen loos op mijne gangen,
Met monden vol van adderspog.
4. Bescherm mij voor de goddeloozen,
O H E E R! o Regter van 't heelal!
Verlos mij van 't geweld der boozen,
Die niets bedoelen dan mijn' val!
5. Die trotschen, nijdig om mijn' zegen.
Belagen mij met koord en net;
Zij hebben heim'lijk op de wegen
Voor mij een' valstrik uitgezet.
6. Ik dacht in mijn verdriet te smoren;
Dies riep ik: H E E R! Gij zijt mijn God!
Neem mijne smeekingen ter ooren;
Verzacht in 't eind mijn droevig lot!

P A U Z E.

7. O H E E R, mijn rotssteen, mijne sterkte!
Gij hebt mij steeds tot heil verstrekt,
En in den strijd, daar 't elk bemerkte,
Mijn hoofd, als met een schild, bedekt.
8. Laat nooit des boozen wensch gelukken,
Maar stuit hem, eer zijn hand mij treff';
Verhinder zijne gruwelstukken,
Opdat hij zich niet trotsch verheff'!

9. Doe tot vergelding, Heer der Heeren !
Op mijner haatren moedig hoofd,
Den smaad der lippen wederkeeren,
Die mij van al mijn eer berooft.
10. Schud, daar zij dus mijn' roem verkorten
Schud vuurge kolen op hen uit;
Laat hen in 't vuur, in kuilen storten.
Geef hen aan 't nare graf ten buit !
11. Een lasteraar, een leugenspreker
Zal nooit op aard' bevestigd zijn ;
Men jaag' een' twist- en onrustkweeker,
Tot dat hij uit elks oog verdwijn'.
12. Ik weet, dat God, getrouw in 't rigten,
Des armen regtzaak, daar hij schreit,
Hoe valsch hem d' ontrouw moog' betigten,
Beslissen zal naar billijkheid.
13. De vromen zullen U verhoogen,
Gezegend door uw milde hand.
D' opregten zullen voor uw oogen,
Steeds bloeijen in gewenschten stand.

P S A L M 141.

Roep, H E E R ! in angst tot U gevloten : Ai !
 haast U tot mijn hulp en red ; Hoor naar de stem
 van mijn gebed , Daar ik U aanroep in mijn nooden !

2. Mijn beê, met opgeheven handen,
Klimm' voor uw heilig aangezigt,
Als reukwerk, voor U toegerigt ;
Als offers, die des avonds branden !
3. Zet, H E E R ! een wacht voor mijne lippen ;
Behoed de deuren van mijn' mond,
Opdat ik mij, tot geenen stond,
Iets onbedacntzaams laat' ontglippen.
4. Neig nooit mijn hart tot kwade zaken,
Om tot godloosheid mij te spoên ,
Met mannen, die verkeerdheid doen ;
Laat mij hun lekkernij niet smaken !
5. D' opregte sla mij zonder vreezen,
Ik reken zulks weldadigheid ;
En zijn bestraffing, die niet vleit,
Zal olie op mijn' schedel wezen.

P A U Z E.

6. Dat slaan zal mij het hoofd niet breken ;
'k Zal, door dat liefdeblijk vermaakt,
Als één uit hen in rampspoed raakt,
Te vuurger om zijn redding smeeken.
7. 'k Heb hunne Regters vrij gelaten ;
De rots getuigt, elk heeft gehoord,
Hoe aangenaam mijn vriend'lijk woord
Was ingerigt tot die mij haten.

8. Men heeft ons wreed van één gereten,
Verstrooid als beenders aan 't graf;
Als iets, daar niemand acht op gaf,
Gekloofd, verdeeld, en weggesmeten.
9. Doch op U zien mijn schreiend' oogen;
Op U betrouw ik in 't verdriet.
Verlaat, ontbloot mijn ziel toch niet.
O H E E R ! o eeuwig Alvermogen !
10. Bewaar mij voor 't geweld der strikken,
Die tot mijn' val mij zijn gelegd,
Door hen, die, wars van 't heilig regt,
Het booze doen all' oogenblikken.
11. Dat, die godloos zijn, sidd'rend vreezen,
Elk hunner in zijn garen vall';
Tot dat ik, onverhinderd, zal
Voorbijgegaan en veilig wezen.

P S A L M 142.

'k **R** iep tot den H E E R met luider stem; Ik smeekt'

 en riep vol angst tot Hem. 'k Heb, voor zijn aange-

 zigt, mijn klagt In mijn bennaauwdheid voortgebagt.

2. Als mij geen hulp of uitkomst bleek;
Wanneer mijn geest in mij bezweek,
En overstelpt was door ellend,
Hebt Gij, o Heer ! mijn pad gekend.
3. Zij hebben, vol arglistigheid,
Een' strik op mijnen weg gespreid.
'k Zag uit, in nood, ter regterhand,
Maar vond noch vriend, noch onderstand.
4. 'k Wou vlugten, maar kon nergens heen,
Zoo dat mijn dood voorhanden scheen,
En alle hoop mij gansch ontviel,
Daar niemand zorgde voor mijn ziel.
5. Ik riep tot U, ik zeid' : c H E E R !
Gij zijt mijn toevlugt, sterkt' en eer;
Gij zijt, zoo lang ik leef, mijn deel,
Mijn God, wien ik mij aanbeveel !
6. Hoor mijn geschrei ! 'k Ben uitgeteerd.
Door mijn vervolgers overheerd.
Ai ! help en red mij uit den nood,
Want hunne magt is mij te groot !
7. Voer mij uit mijn gevangenis,
Tot roem uws naams, die heerlijk is !
Dat mij 't regtvaardig volk omring',
En vrolijk van uw weldaan zing'.

P S A L M 143.

O H E E R ! wil mijn gebeden hooren; Neig
tot

tot mijn smeeken gunstig' ooren. Verhoor m',
 o Oppermajesteit! Om uwe trouw, aan mij
 gezworen; Verhoor m' om uw gerechtigheid.

2. Wil uwen knecht, door schuld verslagen,
 O Heer! niet voor uw vierschaar dagen;
 Want niemand zal in dat gerigt,
 Daar zelfs zijn hart hem aan moet klagen,
 Regtvaardig zijn voor uw gezigt!
3. Ik zie mijn ziel vervolgd door snooden:
 Ik zie, voor 's vijands haat gevloeden,
 Mijn leven in het stof vertreën;
 Ik lig, helaas! gelijk de dooden,
 Omringd van nare duisterheên.
4. Dit overstelpt mijn' geest met rouwe;
 Als ik mijn deerlijk lot beschouwe,
 Bezwijkt mijn afgefolterd hart.
 Gij weet, dat ik op U betrouwe,
 Algoede God! genees mijn smart.
5. Ik denk, in 't midden der gevaren,
 Nog aan uw gunst van vroeger jaren;
 Ik tracht uw werken na te gaan.
 O God! wie kan U evenaren?
 Hoe heerlijk zijn uw wonderdaân!
6. Ik hef mijn handen naar den hoogen;
 Mijn ziel is voor uw alziend' oogen,
 Gelijk een dor, een dorstig land,
 Dat sedert lang ligt uit te droogen,
 Verkwijnend' in dien doodschen stand.

P A U Z E.

7. H E E R! doe mij spoedig adem halen;
 Wil mijn' bezweken geest bestralen;
 Verberg m' uw vriend'lijk aanschijn niet;
 Ik zal eerlang ten grave dalen,
 Indien Gij mij geen' bijstand biedt!
8. Laat mij uw dierb're goedheid prijzen,
 Wanneer ik 't morgenlicht zie rijzen;
 'k Betrouw op U in mijn ellend.
 Wil mij het ware heilspoor wijzen;
 Mijn ziel heeft zich tot U gewend!
9. O H E E R, mijn toevlugt! hoor mij klagen;
 Verlos mij uit des vijands lagen;
 Red mij van hen, die mij vertreên;
 Ik schuil, in mijn benaauwde dagen.
 Bij U, mijn God! bij U alleen.
10. Leer mij, o God van zaligheden!
 Mijn leven in uw dienst besteden;
 Gij zijt mijn God, vat Gij mijn hand!
 Uw goede Geest bestier' mijn schreden.
 En leid' mij in een effen land.
11. Laat uwe gunst mij niet begeven;
 Schenk mij, om uwes naams wil, leven;

Laat mijne ziel, die tot U schreit,
Van haar benaauwdheid zijn ontheven ;
Red mij om uw gerechtigheid.

12. Laat nooit mijns vijands wensch gelukken ;
Roei z' allen uit, die mij doen bukken,
Om uwe gunst, mij toegezegd :
Verdelg hen, die mijn ziel verdrukken ;
Want ik, o Heer ! ik ben uw knecht !

P S A L M 144.

ezegend zij de HEER, die t' allen tijde
Mijn rotssteen is, mijn handen leert ten strijde,
En tot den krijg mijn vingers toebereidt ;
Mijn hooge burg, mijn goedertierenheid ; Die
mij bevrijdt ; mijn schild, op wiens vermogen
Ik vast vertrouw ; wiens arm mij wil verhoor-
gen ; Die heerschappij, en roem, en sterkte
geeft, En die mijn volk mij onderworpen heeft !

2. Wat is de mensch ? wat is in hem te prijzen,
Dat Gij, o HEER ! hem gunsten wilt bewijzen ;
Dat Gij hem kent ? Wat is des menschen kind,
Dat Gij het acht, en zoo getrouw bemint ?
Hij mag den naam van ijdelheid wel dragen ;
Zijn tijd is kort, en al zijn levensdagen,
Hoe groot, hoe sterk hij op deez' aarde zij,
Gaan snel, gelijk een schaduw, voorbij.
3. Daal neder ; neig, in gramschap fel ontstoken,
Uw heemlen ; raak de bergen, dat zij rooken,
En bliksem, HEER ! uw bliksems op den grond ;
Verstrooi hen ; zend uw pijlen uit in 't rond ;
Verniel hen ; steek uw handen uit den hoogen ;
Ontzet mij ; toon uw godlijk alvermogen,
En ruk mij uit een zee van ramp en nood ;
Der vreemden hand dreigt mij een' wissen dood.
4. Hun mond is vol van last'ren en van liegen ;
Hun regterhand bevekt zich met bedriegen.
Ik heilig U, na al mijn zielsverdriet,
Getrouwe God ! een nieuw en vrolijk lied.
Ook zal mijn luit en harp van U niet zwijgen.
Die koningen de zege doet verkrijgen ;
Die uwen knecht, die David gunstig redt,
En door uw' arm van 't booze zwaard ontzet.

P A U Z E.

5. Ontzet mij; red mij uit der vreemden harden,
Wier leugenmond mij wreeflig aan durft randen!
Hun regterhand wordt door de list bestierd,
Daar z' aan 't bedrog den ruimen teugel viert.
Zoo zullen zich, als planten, onze zonen,
In hunne jeugd reeds groot en sterk vertoonen;
De dochters zijn, als steenen, naar den eisch
Gehouwen, op de hoeken eens paleis.
6. Zoo word' in 't sand de handel ruim gedreven,
En voorraad steeds na voorraad uitgegeven,
Zoo blijk' uw gunst, die 't vee in overvloed,
Bij duizend, ja tien duizend werpen doet.
Ons rundervee zij sterk en wèl geladen;
Geen uitval of geen inbreuk moog' ons schaden;
Dat geen gekrijsch de rust der stad verstoor',
Noch iemand daar van boezen oproer hoor'!
7. Welzalig is het volk, dat, dus gezegend,
Dit heug'lijk lot door 's Hemels gunst bejegend;
Welzalig is het volk, dat, bij 't genot
Van overvloed, den H E E R heeft tot zijn' God!

P S A L M 145.

God, mijn God! Gij aller vorsten Heer!

Ik zing, verheugd, uw' grooten naam ter eer.

Ik zal den roem van uwe majesteit Verhoogen tot in d' eind'looz' eeuwigheid. 'k Zal dag aan dag U eer en dank bewijzen. De H E E R is groot; al 't schepsel moet Hem prijzen; Zijn grootheid streeft het kloekst begrip te boven.

Laat elk geslacht zijn werk en almagt loven!

2. Ik zal, o Heer! dien ik mijn' Koning noem,
Den luister van uw Majesteit en roem
Verbreiden, en uw wonderlijke daan,
Met diep ontzag, aandachtig gadeslaan.
Elks juichend hart zal uw geducht vermogen,
De groote kracht van uw arm verhoogen:
Ik zal mijn stem met aller lofzang paren,
En overal uw grootheid openbaren.
3. Zij zullen, uit de volheid van 't gemoed,
Gedachtig aan den milden overvloed
Van uwe gunst, die roemen bij elk een',

En juichen van al uw gerechtigheên.
 De H E E R is goed, en vriend'lijk, en weldadig,
 Barmhartig, mild, langmoedig en genadig!
 Hij doet zijn gunst aan allen klaar bemerken:
 Zijn goedheid is verspreid op al zijn werken.

P A U Z E.

4. Al wat Gij wrocht, zal juichen tot uw eer;
 Uw gunstvolk zal, verblijd; U zegnen, H E E R!
 En roemen van uw koninkrijk, uw magt,
 En heerlijkheid en goddelijke kracht;
 Om, waar zich 't hart ooit voelt in leersucht blaken.
 Uw heerlijkheid, uw magt bekend te maken,
 En d' eer uws rijks, zoo groot, zoo hoog verheven.
 Voor aller oor, den hoogsten roem te geven.
5. Uw heerschappij verduurt zelfs d' eeuwigheid.
 Uw koninkrijk is eind'loos uitgebreid.
 Gij ondersteunt hem, die voor 't onheil zwicht.
 Wie nederstort, wordt door U opgerigt.
 't Ziet al op U; 't blijft alles op U wachten;
 Gij sterkt door spijs, te regter tijd, hun krachten.
 G' ontsluit uw hand, ontfermend en weldadig,
 Opdat uw gunst al wat er leeft verzadig'.
6. De H E E R is regt in al zijn' weg en werk;
 Zijn goedheid kent in 't gansch heeal geen perk.
 Hij is nabij de ziel, die tot hem zucht;
 Hij troost het hart, dat schreiend tot Hem vlugt;
 Dat, ongeveinsd, in 't midden der ellenden,
 Zich naar Gods troon met zijn gebeên blijft wenden.
 Hij geeft den wensch van allen, die Hem vreezen:
 Hun bede heeft Hij nimmer afgewezen.
7. De H E E R bewaart de ziel, die Hem bemint;
 Maar Hij verdelgt dien Hij godloos bevindt.
 Mijn blijde tong zal roemen in den H E E R,
 En alle vleesch zal juichen tot Gods eer.

P S A L M 146.

Prijs den H E E R met blijde galmen; Gij, mijn
 ziel! hebt rijke stof. 'k Zal, zoo lang ik leef, mijn
 psalmen Vrolijk wijden aan zij' lof; 'k Zal, zoo
 lang ik 't licht geniet, Hem verhoogen in mijn lied.

2. Vest op Prinsen geen betrouwen,
 Daar men nimmer heil bij vindt!
 Zoudt g' uw hoop op menschen bouwen?
 Als Gods hand hunn' geest ontbindt.
 Keeren zij tot d' aarde weêr,
 Storten met hunn' aanslag neêr.
3. Zalig hij, die, in dit leven,
 Jakobs God ter hulpe heeft;
 Hij, die, door den nood gedreven,
 Zich tot Hem om troost begeeft;
 Die zijn hoop, in 't hagh'lijkst lot,
 Vestigt op den H E E R, zijn' God!

4. 't Is de H E E R, wiens alvermogen
't Groot heelal heeft voortgebracht;
Die, genadig, uit den hoogen
Ziet, wie op zijn' bijstand wacht,
En aan elk, die Hem verbeidt,
Trouwe houdt in eeuwigheid.

P A U Z E.

5. 't Is de H E E R, die 't regt der armen,
Der verdrukten gelden doet;
Die, uit liefderijk erbarmen,
Hongerigen mild'lijk voedt;
Die gevang'nen vrijheid schenkt,
En aan hun ellende denkt.
6. 't Is de H E E R, wiens mededoogen
Blinden schenkt het lief'lijk licht.
Wie in 't stof lag neêrgebogen,
Wordt door Hem weêr opgerigt.
God, die lust in waarheid heeft,
Mint hem, die regtvaardig leeft.
7. 't Is de H E E R, die vreemdelingen
Met een wakend oog beschouwt;
Weêuw en wees, in twistgedingen
En in kommer, staande houdt;
Maar zijn arm, der vromen hoop,
Stuit de boozen in hunn' loop.
8. 't Is de H E E R van alle heeren,
Zions God, geducht in magt,
Die voor eeuwig zal regéren,
Van geslachte tot geslacht.
Zion! zing uw' God ter eer;
Prijs zijn grootheid, loof den Heer!

P S A L M 147.

Laat 's H E E R E N lof ten hemel rijzen, Hoe
goed is 't, onzen God te prijzen! 't Betaamt ons,
psalmen aan te heffen, Die lief'lijk zijn en harten
treffen. De H E E R wil ons in gunst aanschouwen;
Hij wil Jerúzalem herbouwen; Vergáren en in
vree doen leven Hen, die uit Isrel zijn verdreven.

2. Hij heelt gebrokenen van harte,
En Hij verbindt z' in hunne smarte,
Die, in hun zonden en ellenden,
Tot Hem zich ter genezing wenden.
Hij telt het groot getal der starren,
Die 't scherpts gezigt op aard' verwarren;
Hij roept dat talloos heir te zamen,
En noemt die allen bij haar namen.

3. Zeer groot is onze Heer, vol krachten;
 Onpeilbaar diep zijn Gods gedachten;
 Daar zijn verstand, nooit af te meten,
 Ver overtreft al wat wij weten.
 Zachtmoedigen wil Hij bewaren,
 Hij houdt ze staand' in hun gevaren;
 Maar goddeloozen doet Hij bukken,
 Bezwijken onder d' ongelukken.
4. Zingt beurtelings, en dankt den H E E R E!
 Zingt psalmen onzen God ter eere!
 Dien God, die, voor het oog der volken,
 De heeulen dekt met dikke wolken;
 Die d' aarde kroont met gunst en zegen,
 En haar besproeit met vrucht'b'ren regen;
 Die 't gras, door mild' en frissche droppen,
 Doet groeijen op de heuveltoppen.

P A U Z E.

5. God wil al 't vee steeds spijzen, laven;
 Hij hoort de stem der jonge raven.
 Hij heeft geen' lust aan 's menschen krachten,
 Aan hen, die daaruit heil verwachten.
 De magt van 't paard en 's mans vermogen
 Zijn beiden nietig in zijn oogen;
 Aan die vertrouwen op hun beenen
 Wil Hij geen gunst of hulp verleen.
6. De H E E R betoont zijn welbehagen
 Aan hen, die needrig naar Hem vragen.
 Hem vreezen, zijne hulp verbeiden,
 En door zijn hand zich laten leiden;
 Die, hoe het ook moog' tegenloopen,
 Gestadig op zijn goedheid hopen.
 O Salem! roem den H E E R der heeren;
 Wil uwen God, o Zion! eeren!
7. Hij wil in gunst uw heil bewerken,
 De grendels uwer poorten sterken,
 En zegent in uw laud uw kind'ren;
 Hij doet geen' krijg uw' wasdom hind'ren;
 Hij deelt den liefelijken vrede,
 Zelfs aan uw verste grenzen mede;
 Met vette tarw wil Hij u spijzen,
 En kroonen met zijn gunstbewijzen.
8. Hij zend op aarde zijn bevelen;
 Zijn woord loopt snel door 's werlds deelen.
 Hij geeft de sneeuw, om 't land te dekken,
 En tot een zachte wol te strekken;
 Wier wond're vlokken, voor elks oogen,
 Gods magt en wijsheid klaar betoogen;
 Of strooit weêr, ten bekwamen stonde,
 Den rijm, als stuivend' asch, in 't ronde.
9. Wie zou niet voor Gods grootheid bukken?
 Hij werpt zijn ijs daar heen als stukken!
 Wie zal bestaan voor zijne koude?
 Daar niemand die verduren zoude,
 Moet rijm en ijs weêr met elkand'ren,
 Op zijn bevel, in vocht verand'ren!
 Want, waait zijn wind, de waatren vloeijen;
 Rivier en beek begint te groeijen.
10. Hij gaf aan Jakob zijne wetten;
 Deed Isrel op zijn woorden letten;
 Hij leerde z' in zijn wegen wand'len.
 Zoo wou Hij met geen volken hand'len;
 Die moesten zijn getuigenissen

En zijn verbondsgeheimen missen.
Laat dan Gods lof ten hemel rijzen !
Laat al wat adem heeft Hem prijzen !

P S A L M 148.

Looft God, zingt eeuwig 's H E E R E N lof,
Gij, die in 't glansrijk hemelhof, Die in de
hoogste plaatsen woont, Daar God u zijn na-
bijheid toont! Looft Hem, gij, eng'len, leger-
magten, Die op zijn' wil en wenk blijft wach-
ten! Looft, held're starren, maan en zon!
Looft d' Almagt, looft der lichten Brou!

2. Verbazend hof van d' Opperheer,
Gij, hoogste hemel! zing zijn eer!
Gij, wateren, die uit de lucht
Uw dropp'len stort op veld en vrucht!
Looft allen, looft Hem met gezangen,
Hem, die u 't wezen deed ontvangen;
Die u een perk, niet t' overtreên,
Gesteld heeft door all' eeuwen heen!
3. Loof, aarde! loof Gods wonderdaan!
Gij, walvisch, grondlooz' oceaan!
Gij, sneeuw en hagel, damp en gloed!
Gij, stormwind, die zijn' last voldoet!
Gij, bergen, heuvels, landen, stroomen!
Gij, dierb're vrucht- en cederboomen!
Looft, looft des Scheppers oppermagt,
Die u uit niets heeft voortgebragt!
4. Looft, kruipend wild en tam gediert!
Looft, vogels! Hem, die 't al bestiert!
Gij, Koningen en Regters! zaam;
Gij, Vorsten, volken! roemt Gods naam!
Gij, maagden, en gij, jongelingen!
Laat nimmer af zijn' lof te zingen;
Eerwaarde grijsheid, frissche jeugd!
Weest in den God uws heils verheugd!
5. Looft, looft met waar' erkenenis,
Zijn' naam, die hoog verheven is;
Dewijl zijn wond're Majesteit
Door aard' en hemel is verspreid!
Hij wou den hoorn, zoo vol vermogen,
Den roem van Israël verhoogen;
Dat woont bij Hem, 't heeft zingens stof.
Looft God, zingt eeuwig 's H E E R E N lof!

P S A L M 149.

Looft, looft den HEER, dien, onbedwongen,
 Een nieuw gezang zij toegezongen, In 't mid-
 den zijner gunstelingen, Die Hem ter eere zin-
 gen! Dat Israël, met blijden klank, Zijn' mil-
 den Schepper loov' en dank'! Dat Zions kroost,
 met lofgejuich, Zich voor zijn' Koning buig'!

2. Laat d' ijverige tempelreijen,
 Op fluiten 's Hoogsten naam verbreijen;
 Hun psalmgezanger vrolijk paren
 Met trommelen en suaren,
 Nu God met lust zijn oogen slaat
 Op Jakobs uitverkoren zaad;
 Zachtmoedigen zijn gunst betoont.
 En hen met heil bekroont.
3. Op 't heug'lijkst zien zijn gunstgenooten,
 Door 't heilsieraad, hun eer vergrooten;
 Dies mogen zij van blijdschap springen.
 En op hun legers zingen.
 Het lied, gewijd aan 's Heeren lof,
 Die hooger rijst dan 't hemelhof,
 Vervult hun keel; hun hand aanvaart
 Een scherp tweesnijdend zwaard.
4. Dus wil d' Almagtig' op hun smeeken,
 Door hen zich aan de Heid'nen wreken;
 Door hen de wreevle volken straffen;
 Elk loon naar werk verschaffen;
 Hun Koningen in ketens slaan;
 Hun grooten doen in boeijen gaan,
 En 't regt, gelijk 't beschreven staat,
 Volvoeren naar zijn' raad.
5. Zoo zal de heerlijkheid der vromen
 Op 't luisterrijkst te voorschijn komen;
 Zoo schenkt Gods goedheid hun begeeren.
 Lof zij den Heer der heeren!

P S A L M 150.

Looft God, looft zijn' naam alom! Looft
 Hem in zijn heiligdom! Looft des Heeren
 groo-

groote magt, In den hemel zijner kracht!
 Looft Hem, om zijn mogendheden! Looft
 Hem, naar zoo menig blijk Van zijn heerlijk
 koningrijk, Voor zijn' troon en hier beneden!

2. Looft God, met bazuingeklank!
 Geeft Hem eer, bewijst Hem dank!
 Looft Hem, met de harp en luit!
 Looft Hem, met de trom en fluit!
 Looft Hem, op uw blijde snaren!
 Laat zich 't orgel overal
 Bij het juichend vreugdgeschal,
 Tot des Heeren glorie, paren!
3. Looft God, naar zijn hoog bevel,
 Met het klinkend cimbelspel!
 Looft Hem, op het schel metaal
 Van de vrolijke cimbaal!
 Looft den Heer! elk moet Hem eeren:
 Al wat geest en adem heeft!
 Looft den HEER, die eeuwig leeft!
 Looft, verheugd, den Heer der heeren!

EINDE DER PSALMEN.

EENIGE GEZANGEN.

DE TIEN GEBODEN DES HEEREN.

Exod. XX : 1—17. Deut. V : 6—21.

Mijn ziel! herdenk met heilig beven, Hoe God,
met majesteit bekleed, Zijn wet op Horeb heeft
gegeven, Daar Hij deez' woorden hooren deed:

2. „Ik ben de H E E R, uw God en Koning,
„Die van Egypten u bevrijd,
„U leidend' uit uw slaafsche woning;
„Dient dan geen Goden nevens Mij!
3. „Voor beeldendienst zult gij u wachten;
„Ik ben de H E E R, een ijv'rig God;
„k Straf dien in drie en vier geslachten,
„Maar schenk mijn dienaars 't zaligst lot!
4. „Misbruikt geenszins den naam des H E E R E N;
„Zweert nimmer eenen valschen eed;
„Want hun, die zijnen naam ontëeren,
„Is zijn getergde wraak gereed!
5. „Gedenkt en viert, met vee en magen,
„Den Sabbath, na zesdaagsche vlijt;
„God schiep 't heelal in zoo veel dagen,
„En heeft den Sabbath zich gewijd.
6. „Gij zult uw ouders needrig eeren,
„Opdat uw God, die eeuwig leeft,
„Uw dagen gunstig moog' vermeëren
„In 't land, dat zijne hand u geeft!
7. „Gij zult niet doodslaan, noch u wreken!
„Breekt nooit den echt! steelt niemands goed!
„Gij zult geen valsch getuig'nis spreken;
„Bemint elk met een vroom gemoed!
8. „Uw hart zal nimmer iets begeeren
„Van alles, wat uws naasten is!
„Uw ziel zal, als uw mond, God eeren,
„En houden zijn getuigenis!”
9. Och of wij uw geboën volbragten!
Gená! o hoogste Majesteit!
Gun, door 't geloof in Christus, krachten,
Om die te doen uit dankbaarheid!

DE LOFZANG VAN MARIA.

Lukas I : 46—55.

Mijn ziel verheft Gods eer; Mijn geest mag
blij!

2. Want zie, om 's Heeren daán.
Zal elk geslacht voortaan,
Alom mij zalig spreken,
Wijl God, na ramp en leed,
Mij groote dingen deed.
Nu is zijn magt gebleken.
3. Hoe heilig is zijn naam!
Laat volk bij volk te zaam'
Barmhartigheid verwachten;
Nu Hij de zaligheid,
Voor die Hem vreest, bereidt,
Door al de nageslagten!
4. Des Heeren arm is sterk;
Hij deed een krachtig werk;
Die hoog zijn van gevoelén,
Heeft Hij verstrooid, verward.
Met alles, wat het hart
Dier trotschen mogt bedoelen.
5. Die stout zijn op hun magt,
Heeft Hij versmaad, veracht,
Gestooten van de troonen;
Maar Hij verhoogt en hoedt
Het nederig gemoed,
Waarin zijn Geest wil wonen.
6. Hij heeft, na lang geduld,
Met goederen vervuld
Den hungerigen monden;
Hij zag geen rijken aan;
Maar heeft z', in hunnen waan,
Gansch ledig weggezonden.
7. Zijn goedheid klom ten top;
Hij nam zijn Isrel op,
Naar 't heil, zijn' knecht beschoren;
Gelijk Hij ons ten troost,
Aan Abram en zijn kroost,
Voor eeuwig had gezworen.

DE LOFZANG VAN ZACHARIAS.

Lukas I : 68—79.

L of zij den God van Israël; Den Heer, die aan
zijn erfvolk dacht, En, door zijn liefderijk bestel,
Verlossing heeft te weeg gebragt; Een' hoorn des heils
heeft

heeft opgeregt! 't Geen Davids huis was toegezegd,
 Dat wil Hij ons nu schenken; Gelijk Gods trouw,
 van 's aardrijks ochtendstond, Door der Profeten wij-
 zen mond, Zich hiertoe aan de vaderen verbond.

2. God had hun, tot hunn' troost, gemeld,
 Hoe zijn genâ ons redden zou
 Van onzer haatren wreed geweld;
 Nu blijkt zijn onverwikk're trouw;
 Nu toont Hij zijn barmhartigheid,
 Van ouds den vaadren toegeleid;
 En dat Hij wil gedenken
 Aan 't heilverbond, aan dien gestaafden eed,
 Dien Hij weleer aan Abram deed;
 Aan zijn verbond, dat van geen wank'len weet.

3. Hij speld' ons, dat wij t' aller tijd,
 Wanneer die blijde heildag rees,
 Van 'svijands dienstbaar juk bevrijd,
 Hem dienen zouden, zonder vrees,
 Naar 't heilig regt, in ware deugd.
 O dierbaar kind! o stof van vreugd!
 Geschenk van 't Alvermogen!
 Elk noem' u Gods Profet, en geev' u eer!
 Gij treed voor 't aanschijn van den Heer,
 En baant zijn' weg door leven en door leer.

4. Dus wordt des Heeren volk geleid
 Door 't licht, dat nu ontstoken is.
 Tot kennis van de zaligheid,
 In hunne schuldvergifenis;
 Die nooit in schooner' glans verscneen
 Dan nu, door Gods barmhartigheên;
 Die, met ons lot bewogen,
 Om ons van zond' en ongeval te ontslaan,
 Een star in Jakob op doet gaan,
 De zon des heils doet aan de kimmen staan.

5. Voor elk, die in het duister dwaalt,
 Verstrekt deez' zon een helder licht,
 Dat hem in schaauw des doods bestraalt,
 Op 't vredepad zijn voeten rigt!

DE LOFZANG VAN SIMEON.

Lukas II : 29-32.

Zoo laat Gij, Heer! uw' knecht, Naar 't
 woord, hem toegezegd, Thans henen gaan
 in vrede; Nu hi uw zaligheid, Zoo lang
 door

2. Een licht, zoo groot, zoo schoon,
Gedaald van 's hemels troon,
Straalt volk bij volk in d' oogen,
Terwijl 't het blind gezigt
Van 't Heidendom verlicht,
En Isrel zal verhoogen.

HET GEBED DES HEEREN.

Matth. VI: 9-13. Luk. XI: 2-4.

2. Geheiligd wordt' uw naam; Ai! geef.
Dat elk, waar hij op aarde leev',
Dien Vadernaam erkennen moog';
Uw deugden roeme hemelhoog;
Dat elk, als kind, aan U gelijk',
En in zijn doen uw beeldnis blijk'!
3. Uw Koningrijk koom' toch, o Heer!
Ai! werp den troon des satans neer!
Begeer ons door uw' Geest en Woord!
Uw lof word' eens alom gehoord,
En d' aarde met uw vreez' vervuld,
Tot dat G' uw Rijk volmaken zult!
4. Uw wil geschied', uw wil alleen,
Als in den hemel, hier beneen!
Uw wil is altoos wijs en goed,
't Is majesteit al wat Gij doet;
Dat ieder stil daarin berust',
En uw bevelen doe met lust!
5. Geef heden ons ons daaglijksch brood!
Betoon uw trouwe zorg in nood;
Gij weet, wat elk op aard' behoev',
Dat ons dan geen gebrek bedroev',
Dat nooit uw zegen van ons wijk',
Die maakt alleen ons blijd' en rijk.
6. Vergeef ons onze schulden, Heer!
Wij schonden al te snood uw eer;
De boosheid kleeft ons altijd aan,
Wie onzer zou voor U bestaan;
Had Jezus niet voor ons geleen?
Wij schelden kwijt, die ons misdeên.
7. Leid ons in geen verzoeking ooit!
Verberg voor ons uw aanzigt nooit!
Gij weet het, onze kracht is klein,
De driften veel, en 't hart curein.

HET GEBED DES HEEREN.

Wat wordt er van ons in dien staat,
O Vader! zoo Gij ons verlaat?

8. Verlos ons uit des boozen magt!
Bescherm en sterk ons door uw kracht!
Wij zijn toch zwak, zijn sterkt' is groot;
Dus zijn w' elk oogenblik in nood;
Hier komt nog vleesch en wereld bij,
Ai! sterk ons dan, en maak ons vrij!
9. Want uw is 't koningrijk, o Heer!
Uw is de kracht, uw is al d' eer.
U, die ons helpen wilt en kunt,
Die, in uw' Zoon, verhooring gunt,
Die door uw' Geest ons troost en leidt,
U zij de lof, in eeuwigheid!
10. Ja, Amen! trouwe Vader! ja,
Wij maken staat op uw genâ,
Ons hart, o God! die alles ziet,
Veroordeelt ons in 't naadren niet;
Het zegt, daar G'op ons bidden let,
Geloovig, Amen! op 't gebed.

DE EERSTE BERIJMING VAN DE
XII ARTIKELN DES GELOOFS.

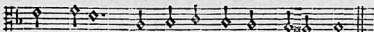
Geloof in God, den Vader, groot van magt,
Die hemel, aard' en zee heeft voortgebracht; En
in Gods Zoon, zijn' een'gen, onzen Heer, In Je-
zus, dien ik als den Christus eer; Die uit een
maagd, na heilig' ontvangenis Van 's Heeren Geest,
voor ons geboren is; Die voor ons leed in Pon-
tius geregt, Bespot, gekruist, gedood, in 't graf
gelegd, Ter helle daaid', en op den derden dag,
Zijn volk tot heil, op nieuw het leven zag;
Ten hemel voer, en daar in 't heerlijk le-
ven Ter regterhand zijns Vaders sit ver-
he-

heven, Van waar Hij weér zal komen, op zijn'
troon, Ten oordeel van de levenden en doên.

2. 'k Geloof ook in den Heil'gen Geest, dien w' eeren,
Die onze geest wil troosten, leiden, leeren. 'k Ge-
loof één Kerk, een algemeen genootschap, Ge-
heiligd, en vergaárd door 's Hemels boodschap;
Dat Christus volk in heilgemeenschap leeft; Dat
God, om 't bloed zijns zoons, mijn schuld ver-
geeft; Dat ook mijn vleesch zal uit het stof ver-
rijzen, En ik mijn' God in 't eeuwig leven prijzen.

DE TWEDE BERIJMING VAN DE
XII ARTIKELEN DES GELOOFS.

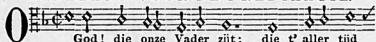
'k **G**eloof in God, den Vader, die 't heeal
Geschapen heeft, en houdt in wezen; En dat
Hij, om zijns Zoons wil, zal Mijn Vader zijn,
mijn smart genezen, Mij schenken al het noodig
goed, En 't kwaad, dat mij op aard' ontmoet,
Genadig doen ten beste keeren. Zijn almagt zal
mij steeds behoên; Dat wou Hij, als mijn Bond-
god,

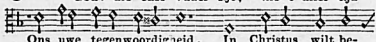
god, zweren; Dit wil Hij, als mijn Vader, doen.

2. 'k Geloof daarbij in Jezus, onzen Heer,
Des Vaders Zoon, zijn' eengeboren';
Dien ik gelijk den Vader eer,
Den Christus, van God uitverkoren,
Ontvangen van den Geest van God,
Maria's Zoon, gehoond, bespot;
Die, in Pilatus tijd, door lijden
En kruisdood, heeft voor ons betaald:
Begraven is, na angstig strijden,
En dus ter helle neêr gedaald.
3. Hij stond weêr op, ons tot gerechtigheid,
Toen 't derde licht rees uit de kimmen.
Om nu, bekleed met majesteit,
Ten derden hemel op te klimmen;
Daar Hij, in hoogstverheven stand,
Ten troon zit aan Gods regterhand,
Van waar wij Hem ten oordeel wachten.
Met Eng'len en bazuingeschal;
Wanneer hij alle de geslachten,
't Zij dood of levend, regten zal.
4. 'k Geloof ook in den Heil'gen Geest, die één
Met Zoon en Vader is in Wezen.
'k Geloof één Kerk, die algemeen,
Die Christ'lijk, van God uitgelezen,
En heilig is; daar klein en groot
Van 't zelfde heil is deelgenoot;
Dat God mijn zonden wil vergeven;
En dat mijn vleesch, weêr opgewekt,
Dat eeuwig, met mijn ziel, zal leven,
Volzalig, heerlijk, onbevlekt.

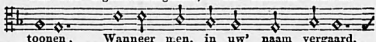
BEDEZANG VOOR DE PREDIKATIE.

God! die onze Vader zijt; die t' aller tijd

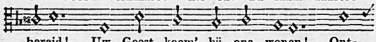
Ons uwe tegenwoordigaeid, In Christus wilt be-

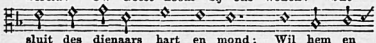
toon, Wanneer men, in uw' naam vergaard,

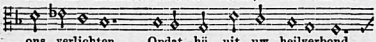
Uw Woord verklaart: Zie ons nu zaam daartoe

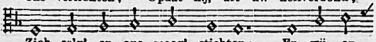
hereid! Uw Geest koom' bij ons wonen! Ont-

sluit des dienaars hart en mond; Wil hem en

ons verlichten, Opdat hij, uit uw heilverbond,

Zich selv' en ons moog' stichten; En wij, op

uwe

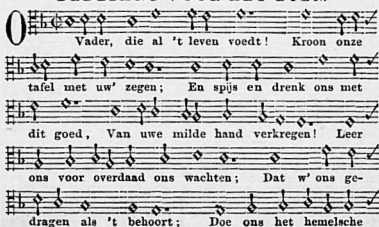

MORGENZANG.

2. Verleen ons, na genoten rust,
Op nieuw gezondheid, kracht en lust:
Daar 't ligchaam, door den slaap verkwikt,
Zich weder tot den arbeid schikt!
3. Dat wij ons ambt en pligt, o Heer!
Getrouw verrigten, tot uw eer.
Dat uwe gunst ons werk bekroon';
Uw Geest ons leid', en in ons woon'!
4. Zie op ons neder in genâ,
Opdat ons werk voorspoedig ga;
En scheld ons alle misdaân kwijt,
O Heer! die vol ontferming zijt.
5. Verrigt ons hart, dat duister is!
Wil ons, naar uw getuigenis,
Doen vlieden alle kwade paân,
En iju'rig in uw wegen gaan!
6. Schenk uwen zegen bij uw Woord!
Het rijk des satans word' verstoord!
Sterk leeraars, sterk onz' overheid,
In 't werk, door U hun opgeleid!
7. Troost allen, die, in nood en smart,
Tot U verheffen 't angstig hart!
Maak ons in tegenspoeden stil!
Hoor ons, o God! om Jezus wil!

BEDEZANG VOOR HET ETEN.

DANKZANG NA HET ETEN.

O Heer! wij danken U van harte, Voor
 nooddrift en voor overloed! Daar menig mensch
 eet brood der smarte, Hebt Gij ons mild en wél
 gevoed. Doch geef, dat onze ziele niet Aan
 dit vergank'lijk leven kleeft; Maar alles doe, wat
 Gij gebiedt, En eind'lijk eeuwig bij U leef'!

A V O N D Z A N G.

O groote Christus, eeuwig licht! Niets is be-
 dekt voor uw gezigt; Die ons bestraalt, waar wij
 ook gaan, Al schijnt geen zon, al licht geen maan.

2. Toon ons uw goedheid en uw magt,
 Door uw bescherming dezen nacht;
 Behoed ons tegen ramp en leed,
 En blijf tot onze hulp gereed!
3. Verkwik ons door een zoete rust,
 Om goed te doen met nieuwen lust:
 Dat onze slaap gematigd zij,
 Ja zelfs uw' naam tot eer gedij'!
4. Houd ons gemoed voor U bereid,
 Opdat het blij uw komst verbeid',
 Daar 't in een stil vertrouwen leeft,
 Dat Gij ons onze schuld vergeeft.
5. Bescherm ons, in den bangen tijd
 Van zielverzoeking en van strijd;
 Laat nooit den boozen vijand toe,
 Dat hij ons eenig hinder doe.
6. Behoed het gansche Christendom;
 Geef dat in kruis uw vreugd weërom;
 Vertrouwt het neêrgebogen hart,
 En heel in gunst der kranken smart!
7. O Vader! dat uw liefd' ons blijk'!
 O Zoon! maak ons uw beeld gelijk!
 O Geest! zend uwen troost ons neêr!
 Drieëinig God! U zij al d' eer!

A A N W I J Z I N G

V A N E E N I G E

P S A L M E N,

DIE BIJ BIJZONDERE GELEGENHEDEN, EN BIJ
HET VERKLAREN VAN DE CHRISTELIJKE
LEER KUNNEN GEZONGEN WORDEN.

V O O R L A N D E N K E R K.

In vruchtbare tijden.....	Ps. 65. 67.
„ tijden van schaarscheid.....	„ 33. 107. 145. 146.
„ tijden van onweder.....	„ 29.
„ de Lente.....	„ 104.
„ den Zomer.....	„ 65.
„ den Oogst.....	„ 65. 67.
„ den Winter.....	„ 147.
„ verdrukkingen der Kerk.....	„ 46. 79. 80.
„ Vrede.....	„ 85. 147.
„ Oorlog.....	„ 3. 27. 83.
„ Pest en besmettelijke ziekte.....	„ 91. 121.
„ tijden van vervolging.....	„ 10. 12. 13. 14. 44. 94. 123.
„ verlossing der Kerk.....	„ 124. 126.
„ tijden van overwinning.....	„ 46. 74. 108. 124.

V O O R B I J Z O N D E R E P E R S O N E N.

Boetpsalmen.....	Ps. 6. 25. 32. 38. 51. 130. 143
Van het geloofsvertrouwen.....	„ 56. 57. 62. 121. 125. 138.
In tijden van twijfelmoeidigheid.....	„ 77. 88.
„ bestrijding over der goddeloozen voorspoed.....	„ 37. 49. 73. 92. 94.
„ gebrek van toegang tot de openbare Godsdiens.....	„ 42. 63. 84.
„ verdrukking van vijanden.....	„ 4. 7. 17. 26. 31. 64.
Wanneer men met laster bezwaard is	„ 7. 120.
Gebeden om heiligheid des levens..	„ 25. 86. 119. 143.
In krankheden.....	„ 6. 38. 39. 41.
Dankzegging voor genezing.....	„ 30.
Op het huwelijk.....	„ 127. 128.
In ouderdom.....	„ 71. 92 de Pauze.

B I J P L E G T I G E G E L E G E N H E D E N.

Op de Kersdagen.....	Ps. 89 het begin. 98. 132 de Pauze. de Lofzangen.
„ den eersten dag van het jaar... „	„ 39. 90. 144.
„ des Heilands lijden.....	„ 16. 22. 40. 41. 55 de Pauze. 69. 109 het begin.
„ de Paaschdagen.....	„ 16. 22, 3 Pauze. 40 de Pauze. 69, 3 Pauze. 118, 3 Pauze.
„ den Hemelvaartsdag.....	„ 8. 47. 68, 2 Pauze. 110.
„ de Pinksterdagen.....	„ 45 de Pauze. 68, 2 Pauze. 72 de Pauze. 87. 133.
Voor de Belijdenis-predikatiën.....	„ 19. 86 de Pauze. 119. de 12 Art. des geloofs.
Bij de Voorbereiding van het heilige Avondmaal.....	„ 15. 24. 25. 26. 27. 33. 139 de Pauze.

Op het heilige Avondmaal.....	Ps. 23. 42. 43. 63. 65. 84. 130.
" de Dankzegging na het heilige Avondmaal.....	66 de Pauze. 103. 106 het begin. 116. 118.
" de Bededagen.....	60. 79. 80. 85. 144.
" de Dankdagen.....	66. 81. 107. 136. 147.
Bij het aanvaarden van ambten....	75. 101.
" de bevestiging of intrede van Opzieners.....	115 de Pauze. 122. 132 de Pauze. 133. 134. 138.

BIJ HET VERKLAREN VAN DEN
HEIDELBERGSCHEN CATECHISMUS.

Zondag.

1 Van den eenigen troost.....	Ps. 73, 2 Pauze.
2 " de kennis der ellende uit de wet.....	19 de Pauze.
3 " den oorsprong der ellende..	51 aan het begin.
4 " de straf der zonde.....	5 het begin. 11.
5 " de voldoening.....	49 het begin.
6 " den Middelaar.....	25. 36. 130.
7 " het geloof.....	2 de Pauze.
8 " God.....	139 het begin. 145 het begin.
9 " de H. Drieëenheid.....	33 het begin.
" de Schepping.....	115 de Pauze. 136 het begin. 146.
10 " de Voorzienigheid.....	33. 104. 147.
11 " den naam Jezus.....	De Lofzang van Maria.
12 " den naam Christus.....	Ps. 2 het begin. 89.
13 " den naam Christenen.....	45 de Pauze. 72 de Pauze.
" Gods eeniggeboren' Zoon, onzen Heer.....	2 de Pauze. 45 de Pauze. 72 de Pauze.
14 " des Heilands ontvangenis en geboorte.....	De Lofzang van Maria.
15 " des Heilands lijden.....	Ps. 22.
16 " des Heilands dood, begraving en nederdaling ter helle..	22.
17 " des Heilands opstanding....	16. 118, 3 Pauze.
18 " des Heilands hemelvaart....	47. 68, 3 Pauze.
19 " des Heilands zitting aan Gods regterhand.....	110.
" des Heilands wederkomst ten oordeel.....	96 de Pauze.
20 " den H. Geest.....	119, 2 Pauze. 143.
31 " de Kerk.....	48.
" de gemeenschap der heiligen	133.
" de vergeving der zonden...	32.
22 " de opstanding des vleesches	49 de Pauze.
" het eeuwige leven.....	73, 2 Pauze. 84 de Pauze.
23 " de regtvaardiging.....	32. 103. 130.
24 " de ongenoegzaamheid onzer goede werken voor God..	19 de Pauze. 143.
25 " de Sacramenten.....	111.
26 " den H. Doop.....	51.
27 " den kinderdoop.....	71, 2 Pauze. 87.
28 " het H. Avondmaal.....	23.
29 " de wederlegging der transsubstantiatie.....	119, 3 Pauze.
30 " de paapsche mis.....	115.
" de vereichten des avondmaalgangers.....	25 de Pauze. 26 de Pauze.
31 " de sleutelen des hemelrijks..	15. 24. 65.
32 " de noodzakelijkheid der goede werken.....	119 het begin.

Zondag.

33	Van de bekeering.....	Ps. 119, 8 en 21	Pauze.
34	" Gods wet.....	" 1.	
	" het eerste gebod.....	" 81, 1	Pauze.
35	" het tweede gebod.....	" 115.	
36	" het derde gebod.....	" 145 de	Pauze.
37	" den eed.....	" 24.	
38	" het vierde gebod.....	" 63. 84. 92.	
39	" het vijfde gebod.....	" 34, 1	Pauze. 78 het begin.
40	" het zesde gebod.....	" 5.	
41	" het zevende gebod.....	" 50 de	Pauze. 51 de Pauze. 119, 4
42	" het achtste gebod.....	" 62 de	Pauze.
43	" het negende gebod.....	" 120.	
44	" het tiende gebod.....	" 131.	
	de noodzakelijkheid der wet- prediking	" 19 de	Pauze.
45	" de noodzakelijkheid en ver- eischen des gebeds.....	" 65. 145 de	Pauze.
46	" de aanspraak des gebeds....	" 103 de	Pauze.
47	" de eerste bede.....	" 89 het	begin.
48	" de tweede bede.....	" 72 het	begin.
49	" de derde bede.....	" 119.	
50	" de vierde bede.....	" 145 de	Pauze.
51	" de vijfde bede.....	" 51.	
52	" de zesde bede.....	" 141 het	begin.
	" het besluit des gebeds.....	" 5 het	begin.

P S A L M E N

UIT DE BERIJMING VAN DEN HEER

JOHANNES EUSEBIUS VOET.

1. 3. 6. 7. 8. 9. 10. 12. 14. 15. 16. 18. 20. 21. 22. 25. 27. 28.
30. 31. 32. 36. 38. 39. 40. 41. 44. 45. 48. 50. 51. 53. 54. 55. 57.
58. 60. 62. 63. 65. 68. 69. 72. 73. 76. 77. 78. 81. 83. 84. 85. 86.
87. 89. 94. 95. 96. 98. 99. 101. 103. 107. 109. 110. 111. 112. 114.
116. 117. 118. 119. 124. 129. 131. 132. 133. 137. 138. 141. 142.
144 en 147. De tien Geboden, de Lofzang van Maria, het
Gebed en de 2de Berijming van het Geloof.

UIT DE BERIJMING VAN HET GENOOTSCHAP

L A U S D E O, S A L U S P O P U L O.

2. 5. 11. 13. 17. 19. 23. 24. 26. 29. 33. 34. 35. 37. 42. 43. 46.
47. 49. 52. 56. 59. 61. 64. 66. 70. 71. 74. 79. 80. 88. 90. 91. 92.
93. 97. 102. 104. 105. 106. 108. 113. 115. 120. 121. 125. 127. 128.
134. 135. 136. 139. 140. 143. 145. 146. 148 en 149. De Lofzang
van Zacharias en de Lofzang van Simeon.

UIT DE BERIJMING VAN

H E N D R I K G H I J S E N.

4. 67. 75. 82. 100. 122. 123. 126. 130 en 150. De 1ste Berij-
ming van het Geloof, Bedezang vóór de Predikatie, Morgen-
zang, Bedezang voor het Eten, Dankzang na het Eten en
Avondzang.

I. IJST

L I J S T

VAN ALLE

P S A L M E N ,

NAAR DEN RANG VAN HET A, B, C.

A.

	Psalm
Aardsche Magten ! looft den H E E R ;.....	29
Ai ziet ! hoe goed, hoe lieflijk is 't, dat zonen	133
Al d' aard' en alles wat zij geeft,	24

B.

't Behaag' U, H E E R ! naar mijn gebed,.....	17
't Behaag' U mij gehoor te geven ;.....	64
Behoud, o H E E R ! wil ons te hulpe komen,.....	12
'k Betrouw op U ; hoor mijn gebeden :.....	71
Bewaar mij toch, o alvermogend God !	16

D.

Daal haastig ter verlossing neêr,.....	70
D' algoede God zij ons genadig,	67
Dat Israël nu zegge, blij van geest :.....	124
Dat op uw klagt de hemel scheure !.....	20
De God des heils wil mij ten herder wezen ;.....	23
De H E E R is groot ; elk zing' zijn' lof.....	48
De Heer zal opstaan tot den strijd ;.....	68
De H E E R regeert ! de hoogste Majesteit,	93
De lofzang klimt uit Zions zalen.....	65
Der goden God verheft zijn stem met magt,	50
De trotsche dwaas zegt in zijn boos gemoed :.....	14
De trotsche dwaas zegt in zijn boos gemoed :.....	53
Dus heeft de H E E R tot mijnen Heer gesproken :.....	110

G.

Gedenk aan David, aan zijn leed :.....	132
Geduchte God ! hoor mijn gebeden ;.....	43
Geef, Heer ! den Koning uwe regten,	72
Gená, o God ! bescherm mij door uw hand :.....	56
Gená, o God ! gená, hoor mijn gebed :.....	51
Gená, o God ! gená, hoor mijn gebeden :.....	57
Getrouwe God ! de heid'nen zijn gekomen,.....	79
Gezegend zij de H E E R , die t' allen tijde.....	144
Gij hebt uw land, o H E E R ! die gunst betoond,.....	85
Gij, 's H E E R E N knechten ! looft den H E E R !.....	113
Gij, volken ! hoort, waar g' in de wereld woont,	49
Gij zijt, o Heer ! van d' allervroegste jaren,	90
God, de H E E R , regeert !.....	99
God heb ik lief ; want die getrouwe H E E R	116
God heerscht als Opperheer ;.....	97
God is bekend bij Juda's stam,.....	76
God is een toevlugt voor de zijnen,.....	46
God is mijn licht, mijn heil, wien zou ik vrezen ?.....	27
Groot en eeuwig Opperwezen !.....	38

H.

H.

	Psalm
'k Heb lang den H E E R in mijnen druk verwacht,.....	40
H E E R, onze Heer, grootmagtig Opperwezen!.....	8
'k Hef mijn ziel, o God der goden!.....	25
Het ruime hemelrond.....	19
Het trotsch gedrag des boozen doet.....	36
Hoe lang, o H E E R, mijn toeverlaat!.....	17
Hoe lieflijk, hoe vol heilgenot,.....	84
Hoe vreeslijk groeit, o God!.....	3
Hoor, o H E E R! verhoor mijn smeeken;.....	102
Hij, die op Gods bescherming wacht,.....	91
't Hùgend hert, der jagt ontkomen,.....	42
Hij zal noch wank'len, noch bezwijken,.....	125

I.

Ja waarlijk! God is Isrel goed,.....	73
Ik ben verblijd wanneer men mij.....	122
Ik hef tot U, die in den hemel zit!.....	123
Ik loof den H E E R, mijn' God;.....	34
Ik roep tot U, o eeuwig Wezen!.....	28
Ik zal met al mijn hart den H E E R,.....	9
Ik zal met hart en mond, o H E E R!.....	30
Ik zei nu zal ik letten op mijn paan,.....	39
In d' achtbre Godsvergaderingen,.....	82
Juich, aarde! juicht alom den H E E R!'.....	100
Juich, aarde! juich met blijde galmen,.....	66
Juicht, o volken! juicht;.....	47

K.

Komt, laat ons zamen Isrels H E E R,.....	95

L.

Laat 's H E E R E N lof ten hemel rijzen;.....	147
Laat ieder 's H E E R E N goedheid loven,.....	118
Laat ons den rustdag wijden.....	92
Looft den H E E R, want Hij is goed;.....	136
Looft God, looft zijn' naam alom!.....	150
Looft God, zingt eeuwig 's H E E R E N lof,.....	148
Looft God, den trouwen Opperheer!.....	106
Looft Hallelujah! looft den H E E R!.....	111
Loof, loof den H E E R, gij heidendom!.....	117
Looft, looft den H E E R gestadig,.....	107
Loof, loof den H E E R, mijn ziel! met alle krachten,.....	103
Looft, looft den H E E R, dien, onbedwongen,.....	149
Looft, looft nu aller heeren H E E R,.....	134
Looft, looft, verheugd, den H E E R der heeren,.....	105

M.

Men heeft mij fel benaauwd van jongs af aan,.....	129
Mijn geroep, uit angst en vreezen,.....	77
Mijn God! mijn God! waarom verlaat Gij mij.....	23
Mijn hart, o Hemelmajesteit!.....	108
Mijn hart verheft sich niet, o H E E R!.....	131
Mijn hart, vervuld met heilbespiegelingen,.....	45
Mijn ziel is inimmers stil tot God;.....	62

N.

Neem, H E E R! mijn bange klagt ter ooren;.....	5
Neem, Isrels Herder! neem ter ooren;.....	80
Neem, o mijn volk! neem mijne leer ter ooren!.....	78
Neig, o H E E R! uw gunstig' ooren,.....	86
Niets is, o Oppermajesteit!.....	139
Niet ons, o H E E R! niet ons, uw' naam alleen,.....	115
Nu zal mijn ziel, nu zullen al mijn zinnen,.....	18

O.

	Psalm
O God, mijn God! Gij aller vorsten Heer!.....	145
O God! Gij zijt mijn toeverlaat.....	63
O God! hoe hebben wij getreurd.....	60
O God mijns heils, mijn Toeverlaat!.....	88
O God! neem mijn gebed ter ooren.....	55
O God! verlos en red mij uit den nood;.....	69
O God! verlos mij uit den nood.....	54
O God! wij mogten met onz' ooren.....	44
O God, zoo waardig mijn gezangen!.....	109
O gij vergadering! gezeten.....	58
O HEER! de Koning is verheugd.....	21
O HEER! doe Gij mij regt;.....	26
O HEER! gij zijt weldadig;.....	6
O HEER, mijn God, volzalig Wezen!.....	7
O HEER! verlos mij uit de handen,.....	140
O HEER! wil mijn gebeden hooren;.....	143
Op God alleen betrouw ik mijn nooden;.....	11
Op U betrouw ik, HEER der heeren!.....	31

P.

Prijs den HEER met blijde galmen;.....	146
Prijst den naam van uwen God,.....	135

R.

Red mij, o God! uit 's vijands handen;.....	59
*k Riep tot den HEER met luider stem;.....	142
*k Riep tot den oorsprong aller dingen,.....	120
*k Roep, HEER! in angst tot U gevloeden.....	141

S.

*k Sla d'oogen naar 't gebergte heen,.....	121

T.

Toen Israël 't Egyptisch rijksg gebied,.....	114
Twist met mijn twisters, Hemelheer!.....	35

U.

U alleen, U loven wij:.....	75
Uit diepten van ellenden.....	130
U mag men zalig heeten,.....	128

V.

Vergeefs op bouwen toegelegd;.....	127
Verschijn nu blinkend, God der wrake!.....	94

W.

Waak op, mijn ziel! loof d' Oppermajesteit.....	104
Waarom, o God! zijn wij in eeuwigheid.....	74
Waarom, o HEER! blijft Gij van verre staan?.....	10
Waartoe u dus beroemd in 't kwade,.....	52
Wanneer de HEER uit 's vijands magt,.....	126
Wat drift beheerscht het woedend heidendom,.....	2
Wees over het heil der boozen niet ontstoken;.....	37
Welzalig hij, die in der boozen raad.....	1
Welzalig hij, die zich verstandig draagt.....	41
Welzalig hij, wiens zonden zijn vergeven;.....	32
Welzalig zijn d' opregten van gemoed,.....	119
Wie zal verkeeren, groote God!.....	15
Wil mij, wanneer ik roep, verhooren,.....	4
Wil, o God! mijn bede hooren;.....	61
Wij zaten neêr, wij weenden langs de zoomen.....	137

Z.

Psalm	Psalm
145	
63	'k Zal eeuwig zingen van Gods goedertierenheên ;..... 89
60	'k Zal met mijn gansche hart uw eer..... 138
88	'k Zal van de deugd der milde goedheid zingen,..... 101
55	Zingt nu blij te moê..... 81
69	Zingt vrolijk, heft de stem naar boven;..... 33
54	Zingt, zingt den lof van 't Opperwezen !..... 112
44	Zingt, zingt een nieuw gezang den HEERE !..... 96
109	Zingt, zingt een nieuw gezang den HEERE,..... 98
58	Zwijg niet, o God ! houd U niet doof;..... 83
21	Zijn' grondslag, zijn onwrikb're vastigheden..... 87

EENIGE GEZANGEN.

6	De tien geboden des Heeren.	De tweede berijming der Ge-
7	De lofzang van Maria.	loofsartikelen.
140	De lofzang van Zacharias.	Bedezeug voor de Predikatie.
143	De lofzang van Simeon.	Morgenzang.
11	Het gebed des Heeren.	Bedezeug vóór het eten.
31	De eerste berijming van de	Dankzegging na het eten.
	twaaif artikelen des Geloofs.	Avondzang.

146
135

59
142
120
141

PSALMEN EN GEZANGEN,

WELKE MEN OP ÉÉNERLEI WIJZE ZINGT.

114
35

75
130
128

127
94

104
74
10
52
126

2
37
1
41
32

119
15
4
61
137
Z.

Ps. 5. 64.	Ps. 51. 69.
" 14. 53.	" 60. 108.
" 17. 63. 70.	" 65. 72.
" 18. 144.	" 66. 98. 118
" 24. 62. 95. 111.	" 74. 116.
" 28. 109.	" 77. 86.
" 30. 76. 139.	" 78. 90.
" 31. 71.	" 100. 131. 142. Stem Mor-
" 33. 67.	genzang.
" 36. 68.	" 117. 127.
" 46. 82.	" 140. Stem van de 10 Geboden.

01541741

